Kronet med Herlighed

(ADDED UPON)

Fortælling

af

NEPHI ANDERSON

Oversat af

John S. Hansen

"Og de, der holde deres første Prøvestand skulle forøges,.... Og de, der holde deres anden Prøvestand, skulle krones med Herlighed evindelig."

"Bikubens" Bibliotek. 1. Bind.
Salt Lake City, Utah.
1916.

"Herren ejede mig som sin Vejs Begyndelse, forud for sine Gerninger, fra fordums Tid.

Fra Evighed er jeg indsat, fra det første af, før Jorden var.

Da Afgrundene endnu ikke vare, er jeg født, da Kilderne, som have meget Vand, ikke vare til.

Før Bjergene bleve nedsænkede, før Højene bleve til, er jeg født.

Han havde endnu ikke skabt Jorden eller Markerne eller det første af Jordens Støv.

Der han beredte Himlene, da var jeg der, der han slog en Kreds oven over Afgrunden;

der han befæstede Skyerne heroventil, der Afgrundens Kilder fik deres faste Sted;

der han satte Havet dets Grænse, at Vandene ikke skulde overtræde hans Befaling, der han lagde Jordens Grundvold:

Da var jeg hos ham, og jeg var hans Lyst Dag for Dag, og jeg legede for hans Ansigt alle Tider." — Ord. 8:22—30.

FORTALE TIL TREDIE UDGAVE.

En Religion maa, hvis den er noget værd, kunne give tilfredsstillende Svar paa Livets store Spørgsmaal: Hvad er jeg? Hvor kom jeg fra? Hvad er Hensigten med dette Liv? Hvad er min Fremtidsskæbne? Sandt nok, vi vandre ved Tro og ikke ved Viden, men Troens Øje maa dog have lidt Lys, hvorved det kan se. "Kronet med Herlighed" er et Forsøg paa i Korthed at give et Omrids af "Verdens-Ordenen" og "Guds Hensigter med Mennesket" saaledes som Kristi Evangelium fremsætter dem og de Sidste-Dages Hellige tro paa dem; ligeledes at belyse og forherlige disse Herrens Veje ved at kaste et Blik henad den store Livets Plan, fra et Punkt i den fjerne Fortid til et Punkt i Fremtiden — Forhaabentlig ikke saa særdeles langt borte.

En Fortælling, der behandler Emner, hvorom der kun er aabenbaret meget lidt, kan følgelig ikke gaa i Enkeltheder. Den er blot tankevækkende, men det er Forfatterens Haab, at Læserens Sind, under Herrens Aands Paavirkning, vil være i Stand til at føje alle de Enkeltheder til, som Hjertet begærer, at vandre i den himmelske Have, og dvæle i Fred i Faderens Kongeborg.

Mange har sagt mig, at de, da de læste "Kronet med Herlighed", følte ligesom om den var skrevet direkte til dem. Min største Belønning er Bevidstheden om, at denne lille

Fortælling har rørt ved dybe, aandelige Strænge i de Sidste-Dages Helliges Hjerter, og at den har bragt nogle bedrøvede Sjæle en lille Straale af Haab og Trøst.

Nephi Anderson.

Liverpool, 4. Nov. 1904.

FORTALE TIL FEMTE, FORØGEDE UDGAVE.

Denne Fortælling om de forbigangne, nærværende og tilkommende Ting har nu i fjorten Aar været tilgængelig for de Sidste-Dages Hellige. I Løbet af denne Tid synes den at have vundet sig en Plads i deres Hjerter og i deres Literatur. En Anmeldelse af Bogen sagde, da den første Gang udkom, at "et saa stort og herligt Emne fortjente en mere udførlig Behandling". Mange har siden da udtalt, at Fortællingen burde "forøges" og den nærværende forstørrede Udgave er et Forsøg paa i mindre Udstrækning at imødekomme disse Ønsker. De gennem "Mormonismen" til Jorden gengivne Sandheder kunne forøges i det uendelige og naar vi henvende Tankerne paa disse herlige Lærdomme, da ledes vi til at udbryde med Digteren:

Naar Kærligheden inspirerer og Sandheden forkynder sine Undere, da gennembæves Sjælen og fyldes med Beundring.

N. A.

Salt Lake City, May 1912.

Kronet med Herlighed.

Første Del.

I

"Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden?.... Da Morgenstjernerne sang til Hobe, og alle Gud Børn raabte af Glæde?" — Job. 38: 4, 7.

Himlens Hærskarer var forsamlede: Guds Sønner og Døtre. De mange Stemmer blandede sig med hinanden i en mægtig Summen, der hævedes og sænkedes ligesom den mægtige Havflades Bølger, naar de er ved at falde til Ro efter en Storm. Da holdt Støjen pludseligt op, og der blev fuldkomment stille overalt.

"Lyt", sagde En til den, der stod ved hans Side, "Fader vil tilkendegive sin Villie".

En Stemme gennembævede Forsamlingen. Den var klangfuld som en Krystalklokke, og saa tydelig, at ethvert Øre opfangede den, saa smuk og velklingende, at ethvert Hjerte indenfor dens Omraade fyldtes med Velbehag.

"Og nu, I, mine Børn!" saaledes lød Orde-

ne, "I har nu naaet til det Sted paa Eders Udviklingsbane, hvor en Forandring nødvendigvis maa finde Sted.

Saaledes som I har levet her i al denne Tid i Guds Nærværelse og under de her virkende Magters Kontrol, har I udviklet Eder i Kundskab til Eders nuværende Tilstand. Gud er tilfreds med Eder — med de fleste af Eder, og mange af Eder har vist sig i Besiddelse af stor aandelig Kraft og blandt disse vil Han vælge sine fremtidige Fyrster og Ledere. I er bleven underviste om Mange af Lysets og Livets Love, hvormed Universet er skabt og blevet styret. I har ganske vist ikke alle gjort lige megen Fremgang, eller i samme Spor. Nogle har glædet sig mere over Musikkens harmoniske Toner, medens andre har søgt at udgranske Guds Skaberværk. Enhver har fundet Glæde i og haft Udbytte af hvad de har foretaget sig. Men der er een Kundskabsretning, der er lukket for Eder alle. I Eders nuværende aandelige Tilstand er I ikke komne i Berørelse med Tilværelsens grovere Elementer. Eders Erfaringer har udelukkende været indenfor det aandelige Livs Omraade, og der er en hel Verden af materielle Stoffer, som I intet kende til. Der er Modsætninger til alle Ting. I har tildels en Forstaaelse af Godt og Ondt, men de mange Forgreninger, hvori disse to deler sig, kan I ikke have noget Kendskab til. Det har endvidere altid været Eders Øn-

ske i Overenstemmelse med det Haab, som er givet Eder, at I en Gang skulde have Lejlighed til at blive lig Eders Forældre — opnaa at modtage et Legeme af Kød og Ben, og arve det som Gud har arvet. Dersom I derfor nogensinde skal blive Skabere og Fyrster, da maa I først lære Stoffets og Elementernes Sammensætninger, Egenskaber og Love at kende udover hvad der omgiver Eder i denne Tilværelse.

"For at kunne hæve Eder over alle Ting, maa I først gaa igennem alle Ting, og været i personlig Berørelse med dem. Det er nu Faderens behagelige Villie, at skænke Eder denne Lejlighed. De af Eder, som vedblive at være trofaste, skulle forøges og faa Tilladelse til at indgaa i den anden Prøvestand; og dersom I holde denne skal Herlighed tildeles Eder og I skulle indgaa i en tredie Tilværelse og blive kronede med Herlighed fra Evighed til Evighed.

"Netop nu er der ude i Rummet en anden Verden — øde og uden bestemt Form; men Guds Aand er der og bevæger sig over den og organiserer Elementerne. Med Tiden vil den blive til et passende Opholdssted for Eder."

Røsten tav. Majestæten saa ud over de tætte Skarer af tavse Sjæle. Da kunde de glade Hjerter ikke længere tie, og alle Guds Børn opløftede et jublende Glædesskrig. Den

store Skare sang og priste Gud og Musikkens Toner genlød i Himlene!

Da blev der stille igen. Atter lød Stemmen til dem sigende:

"Hvorledes og paa hvilket Grundlag vil Eders Frelse, Ophøjelse og evige Herlighed blive tilvejebragt: Dette er blevet vedtaget i Evighedens Raad og jeg vil meddele det til Eder.

"Naar Jorden er gjort rede, da vil to blive sendt dertil for at paabegynde Livet der i Legemer dannede af Jordens Stoffer. En Lov vil blive given til disse første Forældre. Denne Lov vil blive overtraadt og saaledes vil Synden komme ind i Verden. Overtrædelse medfører Straf, og saaledes ville I, naar I fødes ind i Verden, komme i nær Berørelse med Trængsler og Smerte, Elendighed og Død. I vil faa Lejlighed til at udøve Barmhjertighed og Retfærdighed, Kærlighed og Had. I vil komme til at lide, men Eders Lidelser vil være som en Smeltedigel, gennem hvilken I prøves og lutres. I vil dø, og Eders Legemer vil gaa tilbage til Jorden igen. Omgivne af jordiske Indflydelser ville I give efter for Synden. Hvorledes skulle I da kunne komme tilbage i Faderens Nærhed og igen modtage Eders Legemer? Hør hvorledes:

"Der maa En sendes til Jorden med Magt over Døden. Han vil være en Guds Søn, den Eenbaarne i Kødet. Han maa være uden Synd og dog bære al Verdens Synd. Hans

Liv vil blive taget og saaledes vil Han opfylde den evige Retfærdigheds Krav. Han vil gaa foran og tilvejebringe Opstandelse fra de døde. Han vil give Eder en anden Lov, som vil befri Eder fra Følgerne af Eders personlige Synder, hvis I adlyder den, og bringe Eder tilbage til det evige Livs Vej. Saaledes vil Eders Handlefrihed være ubeskaaren, at I kunne handle i alle Ting som I selv ville''.

En svag Mumlen hørtes fra den store Forsamling.

Da lød Faderens Stemme: ''Hvem skal jeg sende?''

En af Forsamlingen traadte frem — en majestætisk Skikkelse, sagtmodig men dog ædel og Faderen lig — det var Sønnen; han talte saaledes:

''Fader her er jeg, send mig. Din Villie ske, og din være Herligheden evindelig.''

Da rejste en anden sig. Stolt og knejsende traadte han frem. Hans Øjne lynede og hans Læber krusedes i Foragt. Fripostig i hele sit Væsen, overmodig og indflydelsesrig talte han, Lucifer, Morgenrødens Søn, saaledes:

''Se, her er jeg, send mig; jeg vil være din Søn, og jeg vil forløse hele Menneskeslægten, saa at ikke en eneste Sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det; derfor giv mig din Ære.''

Da lød en Røst, som fra En, der havde Myndighed, sigende:

''Lucifer, din Fremgangsmaade vilde tilin-

tetgøre Menneskets Handlefrihed — dets mest værdifulde Gave. Den vilde fratage ham Midlet til evig Fremadskriden. Det Tilbud kan ikke modtages.''

Faderen saa' ud over den mægtige Forsamling; da udtaltes klart og tydeligt disse Ord:

''Jeg vil sende den Første!''

Men den stolte Lucifer bøjede sig ikke. Hans Ansigt udtrykte en heftig Vrede, og da han forlod Forsamlingen var der mange, der fulgte ham.

Da gik denne Nyhed ud gennem Himlene om det store Raad og om Faderens Hensigt og Villie; om Kristi Tilbud og Lucifers oprørske Handlinger. Hele det himmelske Rige var i Bevægelse og Uro, og Strid og Uenighed begyndte at gøre sig gældende blandt Guds Sønner og Døtre.

Ud fra Raadssalen i det celestiale Palads og ned ad den omkringliggende Haves Gange kom to af Guds Sønner. Det, der nyligt havde fundet Sted, syntes at have gjort et dybt Indtryk paa dem. De forsamlede Skarer havde begivet sig bort og med Undtagelse af en eller anden bortilende Skikkelse var de alene. De var i alvorlig Samtale med hinanden.

''Men, Broder Sardus'', sagde den ene, ''hvorledes kan du se Tingene i det Lys? Lucifer havde da sikkerlig Uret. Og saa var han tilmed saa overmodig og selvsikker''.

"Jeg er ikke enig med dig, Homan. Vi har Ret til at tænke og handle som vi selv ønsker, og jeg mener at Lucifer var rigtig. Tænk paa hans storslaaede Tilbud, at bringe hver eneste af Faders Børn tilbage til Ham i Herlighed, og det uden nogen Betingelse fra deres Side."

"Se her! Han, og du tilligemed ham, tale om Eders Ret til at tænke og handle som I ønske. Er du ikke i Besiddelse af denne Ret? Har du ikke aabenlyst gjort Brug af den, da du afslog at følge Faders Raad? Gør jeg ikke ogsaa Brug af den idet jeg lytter til og samstemmer med Ham? Men lad mig fortælle dig, Broder, hvad den Synsmaade vil lede til."

"Jeg veed det — men fortæl blot."

"Nej, du ved det ikke. Du vilde ikke handle saaledes, om du forstod Følgerne."

"Maaske du vil forklare dig nærmere", sagde den anden overlegent.

"Broder, bliv ikke vred. Det er min Kærlighed til dig, der tvinger mig til at tale saaledes til dig. Det er indlysende, at vi i denne fremtidige Tilværelse med dens Erfaringer og Prøver, vil beholde vor Frihed til at vælge mellem de Modsætninger, som vi ville blive stillede overfor. Uden denne Handlefrihed vilde vi ophøre med at være Fornuftsvæsener og blive ligesom livløse Ting. Hvorledes kunne vi blive prøvede uden denne Ret? Hvorledes kunne vi skride fremad uden den?"

"Alt dette indrømmer jeg."

"Hvad var det altsaa, at Lucifer vilde gøre? Han vilde frelse dig fra Verdens Farer, hvad enten du vilde eller ej. Han vilde gøre det unødvendigt for os at anstrænge os eller selv træffe nogen Bestemmelse. Hvad vi end gjorde, hvor dybt vi end sank ned i Synd og Mørke, saa vilde han dog alligevel frelse os, uden nogen Betingelse, uden nogen Renselsesproces, med alle vore Synder hvilende paa os; og i en saadan Tilstand skulle vi kunne forvente at gaa fremad til Fuldkommenhed og blive Gud vor Faders Konger og Præster, udøvende Magt og Myndighed over vore Medbrødre. Tænk paa dette. Det Onde vilde triumfere. Den celestiale Orden vilde blive forvandlet til Kaos."

Den anden svarede ikke et Ord. Han kunde ikke imødegaa sin Broders klare Bevisførelse.

"Kære Broder," fortsatte Homan, "aldrig før har jeg været saa inderligt bedrøvet som da jeg saa, at du sluttede dig til den oprørske Morgenrødens Søn. Undgaa for Fremtiden alt Samkvem med ham. Jeg frygter baade for ham og hans Tilhængere."

"Men han har en saadan Magt over mig, Homan. Hans Veltalenhed synes helt at besnære mig og hans Bevisgrunde er unægteligt overbevisende. Men jeg maa gaa — og, Broder, kom med mig til vor Sammenkomst.

Mange vil komme tilstede; nogle langt borte fra. Vil du komme?"

"Jeg kan ikke give dig noget Løfte, Sardus. Maaske, om nogen Tid".

Derpaa skiltes de.

Homan gik til den omtalte Forsamling, og som Sardus havde forudsagt, traf han der mange fremmede Ansigter. Allevegne syntes Samtalerne at dreje sig om alvorlige Emner. Sangen lød ikke som sædvanligt. Musikken, altid skøn og ren, var mere sørgmodig end nogensinde før og en Mislyd syntes at have indsneget sig i det klare og livgivende Tonevæld. Homan havde ingen Lyst til at tale med Nogen. Han gik fra Gruppe til Gruppe med et venligt Smil til alle, han mødte. Sardus var i en ivrig Diskussion med nogle ligesindede Aander, men Homan blandede sig ikke i deres Samtale.

Klynger eller Selskaber af himmelske Venner, Guds Sønner og Døtre gik omkring under Træernes løvrige Kroner eller sad ved de kølige Springvand. Oh, hvor de var skønne og statelige at se til, og Homan beundrede i Tanken Faderens Skaberkraft. Ikke to af dem var ens og dog bar de alle den store Skabers Stempel og hver havde sin egen ejendommelige Skønhed og Ynde.

Homan gik ind i et med Slyngplanter overdækket Lysthus. Han saa' ikke den yndige Pigeskikkelse, der sad derinde, før han vendte sig om. Da fik han Øje paa hende. Hun

syntes henfalden i dybe Tanker og hendes Øjne fulgte med et fraværende Udtryk de forbipasserende Grupper.

"Et nydeligt Ansigt — og ejendommeligt," tænkte han, idet han gik hen til hende sigende:

"Søster, hvad er det dine Tanker er saa optaget af?"

Hun vendte sig om og saa' paa ham, og da bredte der sig et glad Smil over hendes Ansigt.

"Skal jeg fortælle dig det?"

"Ja, jeg beder dig derom. Kan jeg sætte mig her?" Han satte sig overfor hende.

"Ja, Broder, sæt dig. Mine Tanker førte til et saa mærkeligt Resultat, at jeg vil fortælle dig hvad de drejede sig om. Jeg har siddet her og set paa de mange Ansigter, baade nye og gamle og studerede deres forskellige Ejendommeligheder, men ingen af dem synes at svare til mit Ideal. Jeg har derfor taget lidt fra hvert Ansigt og i Tankerne forsøgt at sætte det Hele sammen til et nyt. Jeg havde netop fuldendt denne Sammenstilling og saa' med Beundring paa det nye Billede da du traadte ind og — og —"

"Jog Billedet paa Flugt. Det burde jeg ikke have gjort."

"Nej, det er ikke hvad jeg mente, men — det er saa besynderligt". Lidt forvirret vendte hun Hovedet bort, men straks efter syntes hun at blive Herre over sig selv, saa op paa

ham igen og sagde: "Mit Fantasibillede syntes fuldstændigt at ligne dig."

De saa' med Forundring paa hinanden.

"Tegner du ofte saadanne Drømmebilleder?"

"Ja, i den senere Tid; men sommetider tænker jeg at det vist er urigtigt".

"Hvorfor".

"Fordi der foregaar saa mange store Begivenheder rundt omkring os hver Dag, som vi burde henvende vore Tanker og Opmærksomhed paa. Jeg har prøvet paa at fatte denne vor Faders store Plan med Hensyn til os. Jeg har givet Moder en Mængde Spørgsmaal og hun har besvaret dem, men jeg kan ikke forstaa det altsammen — kun synes det Hele saa vidunderligt, og vor Fader er saa god, saa vis og saa mægtig; — men hvorledes kunde Han være anderledes efter selv at være kommen op gennem Evighedens Skole?"

Hendes Ord lød som Musik i Homans Øre. Hendes Stemme var blød og ren.

"Det er alligevel underligt at tænke sig, at vi skal glemme alt, hvad vi ved, og at vor Erindring slet intet vil kunne huske om denne Verden."

"Ja, det er altsammen underligt for os, men det kan ikke være anderledes. Du forforstaar, at dersom vi kunne erindre, hvad vi virkeligt er og hvad vor Fortid har været, da vilde Erfaringerne i Kødet ikke blive den

Prøve eller Skole for os, som Fader har til Hensigt."

"Det er sandt; men tænk at blive lukket ude, om end blot i Tankerne, fra denne Verden. Desforuden hører jeg, at der nede paa Jorden vil findes megen Synd og Elendighed, og en Magt vil være tilstede som vil friste os og lede os paa Afveje. Oh, dersom vi blot kunne modstaa det Onde, Broder. Hvad vil denne Magt bestaa af, ved du noget derom?"

"Jeg ved ikke andet end hvad jeg tænker mig til; men frygt ikke, Noget vil tilskynde os til at gøre det Rette, og vi har Forvisningen om, at Faders Aand ikke vil forsage os. Og frem for alt, er vor ældre Broder bleven udvalgt som et Sonoffer for alle de Synder, vi muligvis begaa. Han vi komme ned til os syndefri, og med Magt til at løse Dødens Baand. Han vil bringe os Faders Lov, gennem hvis Adlydelse vi kunne overvinde Verden og dens Synder."

"Du sagde Dødens Baand. Hvad er Død?"

"Død er blot Tabet af vore jordiske Legemer for en Tid. Vi vil blive skilte fra dem, men det Løfte er givet at vor ældre Broder vil have Kraft til at bringe dem frem igen. Genforenede med dem, vil vi blive ligesom vore Forældre nu er — evige, fuldkomne, himmelske Væsener."

Som de saaledes talte sammen, oplystes deres Ansigter af et mildt og underskønt Lys. Den indre Glæde straalede ud af deres Aasyn

og fyldte deres Hjerter saa at de for en Stund manglede Ord. Homan følte sig tiltrukken af denne skønne Søster. Alle vare de behagelige i hans Øjne, men han fandt især Behag i En, som med saa oprigtig Glæde talte om Ting, der laa ham paa Hjerte.

"Jeg maa gaa", sagde hun.

"Maa jeg gaa med dig?"

"Kom".

De gik tavse ved hinandens Side ud gennem de smukke Haveanlæg, lyttende til Musikken. Instinktmæssig holdt de sig til hinanden og ofrede kun et Smil eller et Ord paa en Broder eller Søster, som de mødte.

"Hvad er dine Tanker om Lucifer og hans Plan?" spurgte hun.

"Den begavede Morgenrødens Søn staar i Fare for at blive kastet ud, hvis han fortsætter i samme Spor. Hvad angaar hans Plan, da er det denne: Dersom jeg ikke kan herske, vil jeg fordærve."

"Og dersom han hersker, vil det ogsaa blive Fordærvelse, forekommer det mig."

"Ganske rigtigt, og han vinder Magt over mange."

"Ja, han har talt med mig. Han har et bedaarende Væsen, men der er noget ved ham, som jeg ikke synes om."

"Det er jeg glad for."

Hun tilkastede ham et hurtigt Blik og igen mødtes deres Øjne.

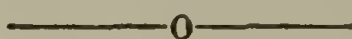
"Med hvad Navn maa jeg kalde dig?" spurgte han.

"Mit Navn er Delsa."

"Vil du sige mig hvor du bor? Maa jeg komme og tale med dig igen? Det vil være mig en stor Glæde."

"Denne Glæde vil være gensidig," sagde hun.

De var komne til et Sted, hvor Vejen delte sig og her skiltes de.

II.

"Hvorledes er du falden ned fra Himmelen, du Morgenrødens Søn? — Es. 14: 12.

Aldrig før havde Himlens Fornuftsvæsener haft Fornemmelsen af saa overhængende, skæbnesvangre Begivenheder som dem, der nu forestod. En Krise var sikkert nær for Haanden. Lucifers Indflydelse blandt Aanderne forøgedes hurtigt — og de havde deres Frihed til at følge hvem de vilde. Den oprørske Aand havde glimrende Talegaver; og de kortsynede, utilfredse og opsætsige bleve let vundne over.

At være sikre paa evig Herlighed og Magt uden nogen personlig Anstrængelse, tiltalte

dem som noget særdeles ønskværdigt. At være ubelemret med Love, at være fri til at handle efter Forgodtbefindende, uden at risikere deres fremtidige Velfærd, var sandeligt en tiltalende Fremtidsudsigt. De Glæder, som kunde nydes i Legemet, vilde blive af en hidtil ukendt Beskaffenhed. Hvorfor dette Baand paa Ønsker og Lidenskaber? "Hurrah for Lucifer og hans Plan! Vi vil følge ham. Hans Forslag er det bedste."

Mange af de mægtige og ædle blandt Guds Børn stillede sig paa Kristi, deres ældre Broders , Side og førte Krig imod Lucifers fordærvelige Lærdom. En af de fornemste blandt disse var Mikael. Han var utrættelig i sine Bestræbelser paa at bringe alle ind under Faderens Autoritet. Planen, som var bleven foreslaaet, og som det store Flertal havde antaget, var Resultatet af henrundne Evigheders højeste Visdom. Den havde før ophøjet Verdener. Den havde været prøvet og vist sig retfærdig og vis. Den hvilte paa urokkelige Principper. Ved den alene kunde den aandelige Skabelse gaa videre i sin Udvikling til højere og bedre Ting. Det var Faderens Villie, fra hvem de alle havde modtaget deres Tilværelse som fremadskridende, aandelige Fornuftsvæsener. At bøje sig for Ham var ingen Ydmygelse. At ære og adlyde Ham var deres Pligt. At følge den Førstefødte, Ham, som Faderen havde udvalgt til at være Forløser, var intet mere

end hvad en Fader kunde forlange. Enhver anden Plan vilde lede til Forvirring. Saadanne Tanker var de besjælede af, som fulgte Kristus.

Foruden disse var der andre, som ikke tog noget bestemt Standpunkt paa nogen af Siderne, men som holdt sig neutrale. Ikke i Besiddelse af Karakterstyrke nok til at træde aabenlyst frem, støttede de hverken den ene eller den anden Side. Vægelsindede som de var, kunde der ikke stoles paa dem, ejheller kunde Lucifer faa dem over til sig.

Jorden derude i Rummet var imidlertid kommet ud af Kaos og udviklet sig til at blive et passende Opholdssted for Guds højere Skabninger.

Da kom det store Vendepunkt. Det Bud blev udstedt, at for mange af Guds Sønner og Døtre var den første Prøvestand omtrent til ende og den anden ved at tage sin Begyndelse. Lucifer havde nu vundet mange af Himlens Hærskarer over paa sin Side. Disse havde saaledes ikke holdt deres første Prøvestand. Nu vilde der blive en Adskillelse.

Der blev afholdt et Raad, hvortil de ledende Aander bleve sammenkaldte. Alle afventede i Tavshed og med bævende Hjerter paa hvad der vilde ske.

Da kom Afgørelsen, udtalt med himmelsk Autoritet:

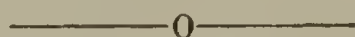
"I trofaste og tapre Sønner og Døtre af

Gud, velsignet være I for Eders Retfærdighed og Eders Trofasthed overfor Herren og Hans Sag. Eders Belønning er, at I skulle faa Tilladelse til at bo paa den nye Jord og i kødelige Legemer fortsætte Eders evige Fremadskriden, saaledes som det har været planlagt og forklaret til Eder."

Til Lucifer og hans Tilhængere, der endnu var lige opsætsige, lød Ordene saaledes:

"Lucifer, Morgenrødens Søn, du har draget mange af Himlens Børn bort fra Faderen. De har deres Handlefrihed og har valgt at tro dine falske Ord. De er tilligemed dig faldne for Guds Ansigt. Saaledes har du benyttet den Magt, der var givet dig. Du har sagt i dit Hjerte: Jeg vil ophøje min Trone over Himlenes Stjerner. Jeg vil være den Allerhøjeste lig! Du har forsøgt at tilvende dig Magt, at tage et Rige, der ikke tilhører dig. Gud holder Eder alle i sin hule Haand og dog har Han ikke indskrænket din Handlefrihed. Han har været eftergivende og langmodig med dig. I Himlens oprørske Børn; Faderens Bryst er fyldt med Sorg for Eder, men Retfærdigheden fordrer sit eget — Eders Straf skal være, at I blive kastede ud af Himlen. Legemer af Kød og Ben ville I ikke kunne modtage; men I skulle vandre over Jordens Overflade uden Tabernakler. I skulle holdes forvarede i evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom!"

Saaledes lød den Almægtiges Befaling og med den fulgte hans Vældes Kraft. Lucifer og mange af Himlens Hærskarer bleve nedstyrtede. Hele det udstrakte Rige gennembævedes af Guds Kraft. De himmelske Elementer rystede i deres Grundvold.

III.

"Thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse." — Joh. 17: 24.

Alt var stille i Himlen ligesom paa en Sommer Morgen efter et Uvejr.

Under hele den lange Strid havde de mørke Ulykkens Skyer truende samlet sig. Under den bitre Kamp blev Himlens Aander kastede hid og did paa de oprørte Bølger, men da Lucifer og hans Hærskarer var nedstyrtede, blev Atmosfæren ligesom befriet for sin Urenhed, og den stille Fred hvilte over alle. Intet forstyrrede Himlens fuldkomne Glæde, undtagen Sorgen over de fortabte Aander. Alle saa nu frem til Iværksættelsen af den Plan, hvorigennem Guds trofaste Børn vilde blive Indvaanere i en anden Verden, indrettet til at være Erfaringens Skole for dem i Kødet. Alle gjorde sig rede med dette Maal for Øje.

Ingen var mere taknemlig mod sin Fader end Homan. Midt i Kampens Hede havde han gjort hvad han kunde og hvad han tænkte var rigtigt. Han havde gjort Brug af hele sin Indflydelse overfor de tvivlraadige, og mange var der, som skyldte ham deres Taknemlighed. Men hans største Belønning var den Fred, der fyldte hans Indre og den Glæde, hvormed han blev hilset af alle, som kendte ham.

Gennem det altsammen havde Homans Tanker ofte været hos den fagre Søster Delsa. og ofte havde han opsøgt hende og talt med hende om det, der foregik. Det var med inderlig Glæde han lagde Mærke til den Oprigtighed og Iver, med hvilken hun forsvarede Faderens Handlemaade. Han følte sig draget til hende mere end til mange andre, som var ligesaa trofaste. Som han tænkte paa dette, forundrede han sig derover. Hvad var Aarsagen dertil? Han vidste det ikke. Delsa var skøn; men det var ogsaa alle de andre af Guds Døtre. Hun havde naaet frem til høj Intelligense, men det havde ogsaa Tusinder af andre. Hvad var det saa for en hemmelig Magt, der drog ham til hende?

I Aandeverdenens udstrakte Omraade var der nok at lære og undersøge, nok at beskæftige sig med. Ingen behøvede at være ledig, thi der var Pligter at udføre der, ligesaa meget som i nogen anden Tilværelse. I Faderens Hus er der mange Boliger.

I en af disse — den, hvilken Delsa boede, sad hun og Homan i alvorlig Samtale. Gennem Aabningen, der ledte ud til Haven, viste Sardus' statelige Skikkelse sig. Homan sprang ud for at møde ham og raabte glædestraalende:

"Velkommen, Broder Sardus, velkommen!"

Delsa rejste sig ogsaa.

"Dette er Broder Sardus," sagde Homan, "og dette er Søster Delsa".

"Velkommen, Broder," sagde hun. "Kom og sæt dig hos os."

"Sardus," fortsatte Homan, "jeg troede, du var fortabt. Jeg har ikke sét dig i lang Tid. Du husker nok vor sidste Samtale? Sardus, hvor det glæder mig, at du er paa den sikre Side og ikke faldt med Lucifer."

"Tys, nævn ikke det Navn. Kære Broder, han fristede mig stærkt, men jeg overvandt ham."

"Men vi vil snart møde ham under nye Forhold", fortsatte Homan. "Som forføreriske Aander vil han og hans Tilhængere vedblive at stride mod Herrens Salvede. De vil ikke give op. Ude af Stand til selv at modtage Legemer vil de søge at gøre Brug af Andres."

"Nu veed vi hvorledes Fristelser og Synd vil komme ind i Verden", sagde Delsa. "Gud give, at vi maa kunne overvinde alle disse Farer igen, som vi allerede een Gang har gjort."

De talte sammen i nogen Tid, hvorefter Sardus forlod dem.

"Jeg maa ogsaa gaa" sagde Delsa.

"Et Selskab af Søstre skal snart forlade os og gaa til Jorden, og jeg maa hen for at sige Farvel til dem."

"Delsa, du gaar vel ikke med dem? Du vil ikke forlade mig?"

"Nej, Homan, min Tid er endnu ikke kommen."

"Kunde vi ikke følges ad? — dog — det vil Fader bestemme. Han vil indrette alt til det bedste. Der er endnu hele Nationer, som skulle ned til Jorden og vi vil faa vor bestemte Tid og Sted."

En Gruppe Personer stod sammen i alvorlig Samtale, da et Sendebud nærmede sig. Han løftede sin Haand for at paabyde Stilhed og sagde da til dem:

"Jeg kommer fra Faderen med et Budskab til Eder."

De Tilstedeværende lyttede med Opmærksomhed til hans Ord, idet han fortsatte: "Det angaar nogle af vore Brødre og Søstre, som er gaaet forud for os til Jorden. Jeg maa nødvendigvis fortælle Eder hvorledes det staar til med dem, for at I kan forstaa. En vis Familie af Jordens Børn er sunken ned i Vildfarelser og Synd. De var ikke meget nidkære for Sandheden før de forlod os, og deres Erfaringer i den anden Verden har ikke

gjort dem stærkere. Det lader til at denne Familie er bleven rodfæstet i falske Lærdomme og daarligt Levnet; saaledes at alle de, der komme dertil fra os ogsaa deltage i deres Synder og Vantro. Som I veed, udøve Slægtskabsforbindelser og Omgivelser en mægtig Indflydelse paa Karakteren og det viser sig, at ingen af Faderens Børn hidindtil har været i Stand til at modstaa de syndige Tilbøjeligheder, som gør sig gældende hos alle, som komme til Jorden gennem denne Familie.''

Sendebudet gjorde et Ophold og saa' sig om i Kredsen. Derefter fortsatte han: ''Faderen har befalet mig at spørge Eder om nogen af Eder er villig til at indtræde i Jordelivet i denne Familie og blive beslægtet med disse villiesvage Sjæle — til deres Frelse.''

Der var en lang Pause, i hvilken Alle syntes at overveje Sagen. Sendebudet ventede.

''Broder'', sagde En, ''er der ikke Fare for at den, som paatager sig denne Mission, selv vil komme under de Indflydelser du har omtalt, i en saadan Grad, at han ogsaa vil tage Del i disse Ting, og hans Mission saaledes mislykkes?''

''Under Livet paa Jorden saa vel som her,'' svarede Sendebudet, ''vil alle have deres Handlefrihed. Det er derfor muligt at de, der paatage sig denne Mission — thi der maa være to, en Mand og en Kvinde — ville give efter for den onde Magt og saaledes for-

sømme deres Ærinde. Men husk ogsaa paa dette: Faderen har sendt mig til Eder. Han kender Eder alle, kender Eders Hjerter, Eders Trofasthed; Eders Styrke. Han veed, hvem Han forlanger til det farefulde Hverv, at frelse Sjæle fra Undergang. Ja, mine Venner, Faderen veed hvad Han gør, og dette burde være nok for Eder''.

Tilhørerne bøjede deres Hoveder som om de skammede sig over deres tvivlende, frygtsomme Tanker. Der indtraadte en dyb Stilhed, der afbrødes af Een, der ligesom talte til sig selv: ''At blive en Frelser — at have Lod og Del i vor ældre Broders Gerning! O, tænk hvad det vil sige!'' Den Talende hævede sit Hoved. ''Maa jeg gaa, maa jeg?'' spurgte hun med spændt Iver.

''Og jeg'', ''og jeg'', kom det fra andre rundt omkring.

''Søster, du kan blive den ene af dem'', sagde han til den, der havde talt først. ''Og nu maa vi have en Broder — ja, du Broder, vil være skikket dertil.'' Dette til Een, som trængte sig frem, og bad om at blive valgt.

''Ja, ja'', fortsatte Sendebudet, idet han venligt smilende saa' sig om i Kredsen, ''jeg ser, at Faderen kender Eder alle.''

''Men'' sagde den Søster, der var bleven valgt, med lidt usikker Stemme, ''hvad skal vi udføre? Kan vi ikke faa det at vide?''

''Ikke altsammen'', var Svaret. ''I husker nok, hvad der er bleven Eder lært, at

et Slør vil blive lagt over Øjnene paa alle dem, som indgaa i den jordiske Tilværelse, og at al Erindring om denne Verden vil blive taget bort; men saa meget kan jeg fortælle Eder, at formedelst Eders aandelige Indsigt og moralske Kraft vil I blive i Stand til at udøve en retledende Indflydelse over Eders Brødre og Søstre i Kødet, og i Særdeleshed over Eders egen Slægt. Endvidere, naar I høre vor ældre Broders Evangelium forkyndt, da vil det have en velkendt Klang og I ville annamme det med Glæde. Da vil I blive Lærere blandt Eders Samtidige og et Lys for Eders hele Slægt. Eders Virksomhed vil ikke blot strække sig til dem, der leve i Kødet. Mange vil have forladt Jordelivet i Uvidenhed om Frelsens Evangelium. For dem maa Evangeliets frelsende Ordinancer udføres, saa at de, naar de en Gang annamme Sandheden, kunne nyde de samme Velsignelser. Dette Arbejde er ogsaa en Del af Eders Mission — at indgaa i Herrens Templer, Mand og Kvinde, hver for sin egen Slægt og der udføre disse Ordinancer."

En Søster trængte sig undseligt frem og nærmede sig ham, der var bleven valgt, tog hans Haand og sagde, idet hun med et bønligt Udtryk henvendte sig til Sendebudet: "Maa jeg ogsaa faa Lov at gaa? Jeg tror, jeg kunde hjælpe lidt til".

Den Tiltalte smilte til hende, da han saa hvem det var hun havde taget ved Haanden.

"Det tror jeg nok", sagde han, "men vi vil faa at see."

"Naar skal vi gaa?"

"Ikke endnu. Afvent Faderens Villie — og Fred være med Eder alle."

Da han forlod dem, hvilte en højtidelig Stilhed over Forsamlingen. Snart efter begyndte de at tale til hverandre indbyrdes om de vidunderlige Ting, de havde hørt og den Kaldelse, der var kommen til nogle i deres Midte.

Tider og Aarstider, Nationer og Folkeslag vare komne og gaaede. Millioner af Guds Sønner og Døtre havde passeret gennem den jordiske Skole og vare komne til andre Virkefelter, nogle med Ære, andre med Vanære. Guds aandelige Intelligencer bleve tilmaalte deres Stillinger og Forhold alt efter deres utallige indbyrdes Forskelligheder. Den af Faderen oprettede Verdens-Ordning førte til de tilsigtede Resultater.

Tiden var imidlertid kommen, da Homan skulde forlade sit himmelske Hjem. Han skulde nu gøre et Skridt, som, uagtet det midlertidigt førte nedad, dog vilde sikre ham Muligheden for at naa til langt større Højder. Delsa var endnu i sin første Tilværelse. Ligeledes var Sardus. De var tilligemed flere andre forsamlede for at byde Homan Farvel.

"Vi veed ikke", sagde Homan, "om vi skal mødes nede paa Jorden. Vore Opholds-

steder og Kaldelser vil maaske være langt fjernede fra hverandre og vi ville muligvis aldrig se eller genkende hinanden før den Dag, da vi igen mødes i vor Faders Rige."

"Een Ting er jeg taknemlig for: Jer har erfaret, at der aldrig før paa Jorden har været et mere belejligt Tidspunkt, i hvilket vi kunne gennemgaa vor Prøvestand end netop nu. Evangeliet findes der i sin Fylde og det altomfattende aandelige Mørke har begyndt at vige. Slægten er kraftig og kan give os sunde Legemer. Dersom vi nu er værdige dertil, vil vi udentvivl blive bragte til Verden af Forældre, der kunne give os de aandelige og legemlige Fortrin, som er nødvendige for med Held at kunne modstaa de onde Magter."

Dette var ikke nogen ny Lærdom, men de elskede at tænke paa og samtale om dette herlige Emne.

"Vi er blevne underviste om, at vi vil komme til at indtage netop den Stilling, som vore Forberedelser her gør os værdige til. Tilværelsen er uendelig og dens forskellige Afsnit forbinde sig ganske naturligt med og føre over i hinanden, ligesom Klasserne i en Skole."

"Nogle er bleven beskikket til visse betroede Stillinger. Fader kender os alle, og veed hvad vi vil udrette. Mange af de Ædle og Store har allerede forladt os, og mange er endnu hos os afventende Faderens Villie."

"En Gang var jeg meget utaalmodig. Det forekom mig at alt gik saa langsomt for sig; men nu kan jeg indse Faderens Visdom. Hvilken Forvirring vilde der ikke opstaa, om for mange paa en Gang tog Ophold paa Jorden. De, som gaa forud, gøre Erfaringer, der skaffe os en bedre Modtagelse."

"Sardus," sagde Homan, "jeg hører, at du har stor Interesse for Musik."

"Dine Ord udtrykker kun tildels det virkelige Forhold, min kære Homan. Jeg har i den senere Tid ikke kunnet tænke paa andet."

"Hvad er din Mening om en Person der helt og holdent giver sig hen til et enkelt Studium?" spurgte En.

"Jeg skulde lige til at sige, at jeg tror der er Fare forbundet hermed", svarede Homan. "Jeg veed, der er nogle som forsømme alle andre Pligter for at uddanne sig i en eller anden bestemt Retning. Jeg tror, vi burde udvikle alle vore Evner og Karaktertræk, kultivere alle vor Faders Gaver til os, men ikke tillade en enkelt af dem at blive vort eneste Maal og Tanke."

"Husk paa, at vi tager vore forskellige Karaktertræk med os", sagde Delsa. "Jeg tror, at din Forklaring er rigtig, Homan. Det er godt at kunne opnaa stor Fuldkommenhed i en enkelt Retning, men dette burde ikke virke forstyrrende for en harmonisk Udvikling af hele vor Karakter".

"Jeg har lagt Mærke til, Delsa, at du er en Mester i at skildre Skønheden og Harmonien i Faders Skaberværk."

"Jeg?" spurgte hun, "der er ingen Fare for, at jeg bliver et Geni i den Henseende. Dertil interesserer jeg mig ikke nok for det, selv om jeg beskæftiger mig lidt dermed."

Saaledes underholdt de sig med hinanden om de Ting, der opfyldte deres Hjerter. Deres Stemmer forenede sig tilsidst i Sang. De gennembævedes af de himmelske Toners melodiske Rytme. Efter en Stunds Forløb skiltes de og Homan vilde begive sig paa Vej alene, men da han vendte sig for at gaa, rørte Delsa ved hans Arm.

"Homan, der er noget jeg gerne vilde fortælle dig," sagde hun. "Maa jeg gaa med dig?"

"Jeg vil i Stedet gaa med dig," svarede han.

De fulgtes ad henad Vejen.

"Jeg skal ogsaa snart sendes ned til Jorden," sagde Delsa.

"Er det sandt?"

"Ja; Moder har sagt det til mig og jeg har i nogen Tid gjort Forberedelser dertil. Kære Homan, jeg er saa glad, men dog betages jeg af en underlig Følelse ved Tanken om dette Ukendte, der forestaar. O, om vi dog blot kunde blive Klassekammerater i denne vor Skoletid."

"Fader vil maaske indrette det saaledes,"

svarede han. "Han kender vore Ønsker og hvis de er retfærdige og til vor Gavn, vil Han muligvis opfylde dem. Skal du snart gaa?"

"Ja; men ikke saa snart som du. Du vil gaa først og berede mig et Velkommen. Saa vil jeg komme." Hun saa ham smilende ind i Ansigtet.

"Ved Tro kunne vi se langt", svarede han.

"Ja, vi leve ved Tro" tilføjede hun.

Haand i Haand fortsatte de deres Vandring. Ingen af dem talte, men de meddelte sig til hinanden gennem Tavshedens langt mere udtryksfulde Sprog. Himmelske Melodier lød i deres Ører; det skønne, himmelske Landskab glædede deres Øjne; Guds, deres Faders, Fred, var i deres Hjerter. De vandrede Haand i Haand for sidste Gang i denne, deres første Prøvestand.

ANDEN DEL.

I.

"Ogsaa af sine Gerninger kendes den Unge". Ord. 20: 11.

Hvor det dog regnede! I to lange Maaneder havde Himlens klare, blaa Farve holdt sig uforandret, men nu var den overtrukken med mørke Skyer, der ligesom rørte ved Jorden langs hele Horisonten, udgydende deres længe opsamlede Vand over de tørstige Sletter, og opblødte de tørre Marker og Enge. Jorden var tørstig og Himlen havde tilsidst haft Medlidenhed med den. Det regnede hele Dagen. I Grøfterne i den lille Landsbys Gader løb det sorte Vand i stride Strømme. Husmoderens Baljer og Spande under Tagskægget fyldtes og løb over. Støvet blev skyllet af de lange Rækker Træer, der stod langs Gadernes Fortove.

En tæt Regn faldt over hele Dalen. Aaen, der kom fra Bjergene og som bragte Vand til Byen og de omliggende Marker, var almindeligvis mudret. Oppe i Bjergkløften lige

overfor Byen, syntes den at styrte ud over Stenene med usædvanlig Kraft, og det brune Vand piskedes til Skum. Byen dernede, Markerne og Haverne i hele Dalen, var afhængige af denne lille Flod for deres Tilværelse. Gennem den lange, varme Sommer blev dens Vand ledet ud i mindre Kanaler og Grøfter ligesom Grenene paa et mægtigt Træ, og bragte det livgivende Element til Dalens blomstrende Vegetation; men nu var den ikke længere Herre. Regnen strømmede ned paa Steder, hvor Vandet fra Aaen ikke kunde naa op. Intet Under, at denne Bjergstrøm syntes at harmes over at blive saaledes sat i Skygge.

Omtrent to Mile fra Byen, oppe paa det højere liggende Land, stod en Hytte. Den var sammentømret af utilhuggede Træstammer og havde et Tag af tørret Dynd. Store Strækninger af lyngbevokset Ørkenland omgav den paa alle Sider. Nogle faa Tønder Land i Hyttens umiddelbare Nærhed var blevne ryddede og de gule Straa inddrak med Begærlighed den velgørende Regn. En Hest stod i et Skur, og i Gaarden, ved Siden af en Huggeblok og Økse, laa en Bunke Lyngbuske.

Det blev Aften og endnu regnede det. Døren til Hytten aabnedes og en Kvindes blege, ængstelige Ansigt stirrede ud i Halvmørket. Hun saa ud over Højdedraget og derpaa op til Bjergene. Gennem Skyerne, der hang omkring Toppene af disse kunde hun se, at

de højeste Tinder var dækkede af Sne. Hun saa op paa Himlen og derefter igen udover Sletten.. Hun gik ind, lukkede Døren og lagde en Del Brænde paa Ilden i Komfuret. En lille Pige sad i Hjørnet ved Komfuret med Fødderne hvilende paa Pladen foran dette.

"Jeg syntes jeg hørte gamle Reddys Klokke", sagde hun, idet hun saa spørgende paa sin Moder.

"Nej; jeg hørte intet. Stakkels Dreng, han maa være gennemblødt."

Den vedholdende Regn havde gjort Taget utæt og det indtrængende Vand blev opsamlet i Blikfade og Spande opstillet her og der i Værelset. Sengen var bleven flyttet adskillige Gange for at finde et tørt Sted, men til sidst maatte to Mælkefade og en Spand stilles op paa den. Dryp, dryp, lød det fra Blikfadene — og endnu regnede det.

Moderen gik igen til Døren. Lyden af Bjælder kunde nu tydelig høres og i Løbet af faa Minutter drev en Dreng to Køer ind i Skuret. Moderen holdt Døren aaben medens han stampede ind i Huset. Han var en Dreng paa omtrent femten Aar, med en bredskygget Straahat presset ned over sit brune Haar, en luvslidt Trøje, blaa Lærredsbenklæder med en lang Flænge paa den ene Side, lasede Sko men ingen Strømper. Han var vaad til Skindet og en lille Pøl af Vand samlede sig straks paa Gulvet hvor han stod.

"Rupert, du er gennemblødt. Hvor sent du kommer hjem! Du maa se at komme af Klæderne", udbrød hans Moder med ængstelig Stemme.

"Ah, dette er en vældig dejlig Regn", sagde han. "Tænk, Mo'r om vi nu blot havde faaet denne Skylle for to Maaneder siden ude paa vor Tørfarm,*) sikken en Høst vi saa kunde have faaet."

"Du maa se at faa Klæderne af, Rupert."

"Aa, det haster ikke. Jeg maa først malke; desuden er Leret vel sagtens skyllet af Taget efter hvad det ser ud til herinde. Det er vist bedre jeg faar Hullerne stoppet til."

"Lad nu det vente, du er saa vaad".

"Ja, men jeg kan ikke blive mere vaad end jeg er og jeg vil arbejde mig varm. Det gaar ikke at lade Vandet saadan komme ind allevegne — se her, der er en Mudderpøl midt paa Søsters Ryg, og hun veed det ikke."

Han lo og gik ud. Det var ganske mørkt, men Regnen havde næsten ophørt. Med sin Trillebør og en Skovl gik han ned til en nærliggende Kløft og fik et Læs Ler, som han med Lethed kastede op paa Taget af den lave Tilbygning. Derefter klatrede han op og fyldte Hullerne op. En halv Times Arbejde og Skaden var udbedret.

"Nu vil jeg malke med det samme medens

---

*) Land, der ikke kan kunstig vandes.

jeg er i Gang," sagde han til sig selv og gik ind til Køerne.

"Jeg har holdt din Mad varm", sagde hans Moder til ham, da han igen traadte ind i Stuen. "Det er blevet helt køligt. Hvorfor blev du saa længe borte i Dag?"

Rupert havde taget sit vaade Tøj af og faaet noget tørt paa, og Familien sad hyggeligt bænket omkring det lille Bord og nød med Appetit det tarvelige Maaltid, bestaaende af Grød og Mælk. En lille Lampe kastede et opmuntrende Lysskær over Bordfladen med de faa Retter og over Moderens, Drengens og Pigens Ansigter. Det lyste op i den lille Stue og viste Sengen, der nu var skubbet tilbage til dens sædvanlige Plads, Køkkenskabet, hvis røde Maling næsten var slidt af, og kastede et svagt Skin paa de faa Billeder, der hængte paa de ujævne, hvidkalkede Vægge.

Det var et fattigt Hjem, men Lampelyset aabenbarede ikke nogen Utilfredshed i Ansigterne omkring Bordet. Ganske vist var Moderens Ansigt magert og prægert af Sorg og Modgang, der gav de endnu smukke Træk et bestemt og alvorligt Udtryk; men de to andres Aasyn lyste af Sundhed og Lykke. Pigen gjorde sig tilgode med Aftensmaden, Varmen fra den muntert blussende Ild, og en Historiebog, der laa ved Siden af hendes Skaal. Skiftevis henvendte hun sin Opmærksomhed paa Skaalens og Bogens Indhold.

Drengen var i Grunden denne Families For-

sørger. Han havde redt sit Haar tilbage fra Panden, og hans kloge, ærlige Ansigt lyste i Lampeskæret. Han var stor og stærk, hærdet gennem strængt Arbejde, og det Ansvar, der kom til at hvile paa ham siden Faderens Død for fire Aar siden, havde foraarsaget at han saa' ældre ud end han var. Som Svar paa sin Moders Spørgsmaal, svarede Rupert:

"Ser du, Køerne havde forvildet sig ind i Dry Hollow og jeg havde et forfærdeligt Mas med at finde dem. Jeg kunde heller ikke høre nogen Klokke. Dry Hollow Bækken er voldsomt opsvulmet og der er en stor Sø deroppe nu. Vandet har banet sig Vej gennem Dæmningen og gaar ind i Dry Basin. Her bliver det holdt tilbage saaledes at der nu er en Sø derinde ligesaa stor som Browns Dam. Da jeg i Dag stod og saa paa det indstrømmende Vand og Dammen, fløj der mig en Tanke gennem Hovedet — noget jeg hørte nede i Byen sidste Sommer. Og, Mor, vi maa gøre det."

Drengens Ansigt lyste af Begejstring. Hans Moder saa forbavset paa ham medens hans Søster glemte baade Skaal og Bog.

"Hvad maa vi gøre, Rupert?"

"Vi maa se at faa Dry Basin og jeg vil lave det til et Reservoir, saa vi vil have Vand nok til vort Land om Sommeren, og det vil blive netop hvad vi har Brug for. Der er et lavt Sted, som vi maa fylde op, og Opgaven er løst. Grøften vil blive det sværeste

Stykke Arbejde, men jeg tænker vi kan faa nogen til at hjælpe os med det — men vi maa have fat i Landet oppe i Dry Hollow før nogen anden kommer i Tanke om dette og nedsætter sig der. Mor, jeg synes' det er højst forunderligt at ingen er faldet paa dette for længe siden."

Moderens Overraskelse var saa stor, at hun intet kunde sige. Hun sad og saa med Forundring paa ham medens han talte. Ideen var helt ny for hende, men naar hun nu tænkte derover, saa syntes det Hele at være ganske ligetil. Arbejde var alt hvad det vilde koste, men kunde hun og Drengen faa det udført?

For fem Aar siden, da Mr. Ames flyttede herud paa dette Højdedrag, havde man forsikret ham om, at den nye Vandingskanal vilde blive anlagt saa højt oppe, at hans Land vilde kunne vandes, men en ny Opmaaling var bleven foretaget med det Resultat, at hans Land slet ikke kunde komme i Betragtning. Mr. Ames døde før han kunde faa sin Familie flyttet, og de var derfor blevne tvungne til at forblive i denne midlertidige Hytte i fire lange og strænge Aar. Rupert havde prøvet at dyrke Landet uden Vand. De avlede lidt Hvede og Hø, der gjorde det muligt for den lille Familie at slaa sig igennem uden ligefrem at sulte.

Den Aften talte Moder og Søn sammen til langt ud paa Natten. Nina lyttede til med

Interesse indtil hendes Øjne lukkede sig i Søvnen. Regnen var nu ophørt og Maanen, der skyndte sig at komme frem mellem de bortflygtende Skyer, skinnede ind gennem det lille Vindues Gardiner. Aftenbønnen opsendtes og de gik til deres Leje. Snart hvilte de alle i fredelig Slummer. Udenfor oplyste Maanen de skyhøje Bjerge, og skinnede paa deres Tinders hvide Huer, som de syntes at have iført sig for Natten.

II.

"Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, som løber efter Løsgængere fattes Forstand". Ord. 12: 11.

Ames' Enke havde andraget om 160 Acre Regeringsland i Dry Hollow. Det var en Begivenhed, der i flere Dage var Genstand for Bysladderen. Der var megen Spekulation med Hensyn til hvad hun vilde med en tør og ubevokset Kløft oppe i Bjergene, og mange rystede paa Hovedet i Misbilligelse. Alligevel, det gav flere noget at tænke paa og fik i det mindste een Mand til at skride til Handling. Jed Bolton red, den samme Dag han hørte om det, op til Højdedraget ovenfor Byen. Ganske rigtigt, der var et Skur alle-

rede næsten fuldført; nogle Furer var blevne pløjede og alle Tegn paa at Landet var taget i Besiddelse, var tilstede. Hr. Bolton bed sig i Læben af Ærgrelse og brugte et Sprog, der, om det ikke skurrede i hans egne Ører, i hvert Fald ikke kunde have nogen Virkning paa den eneste Tilhører, der kunde høre ham, nemlig hans Hest.

Rupert var oppe paa Taget af sin Hytte og Hr. Bolton red op til ham og hilste:

"Hallo, Rupe! hvad bestiller du?"

"Jeg gør mit Hus færdigt. Det ser ud til mere Regn, og jeg maa have Taget paa og gjort vandtæt."

"Er det da Eders Mening at bo her?"

"Ja, selvfølgeligt; en Del af Tiden."

"Hvorfor det?"

"For at sikre os Landet. Mo'r har andraget om 160 Acre af dette Land."

"Hvad i al Verden har du i Sinde at bruge det til?"

"Vi vil opdyrke noget af det, og jeg tænker at vi om nogen Tid vil finde paa noget at bruge Resten til."

Herefter forandrede Hr. Bolton sin Taktik. Han prøvede paa at afskrække Drengen ved at fortælle ham, at det var Jernbaneland, og selv om det ikke var, saa vilde hans egen tilstødende Ejendom ogsaa komme til at indbefatte dette Land. Rupert lod sig imidlertid ikke forstyrre, men sagde blot, "det tror jeg ikke" og forsatte roligt sit Arbejde.

Manden maatte opgive Ævret. "Ames-Ungen" var kommen ham i Forkøbet.

Dette var nu fire Aar siden og vidunderlige Forandringer havde fundet Sted i dette Tidsrum. Rupert begyndte at arbejde paa sit Reservoir det første Foraar efter at de havde bosat sig paa Landet. Han havde et aldeles fortrinligt Sted til et saadant, og da den smeltende Sne og Regnen om Foraaret fyldte Dry Hollow Bækken, blev det meste af dens Vand ledet ind i Bassinet. Det spredte sig langsomt til alle Sider, fyldte de dybe Kløfter og naaede op til Ruperts Dæmning. Han lod da Strømmen løbe tilbage til sit naturlige Leje igen. Mange kom for at tage dette Under i Øjesyn. Nogle af hans Naboer omkring paa Højdedraget tilbød at hjælpe ham mod at de fik en Andel i Vandet. Vandbassinet kunde gøres betydeligt større og Kanalen, der skulde føre Vandet fra Bassinet omkring langs Bakkeskraaningen skulde graves, hvorfor Rupert og hans Moder modtog deres Tilbud om Hjælp og Arbejdet gik rask fra Haanden. Næste Aar havde man Vand til det hidtil tørre Land heromkring. Ny Jord blev taget under Opdyrkning. Træer bleve plantede. Der var nyt Haab og Fortrøstning til Fremtiden i Enkens og hendes Børns Hjerter.

Deres Hjem havde gennemgaaet en betydelig Forandring. Et net lille Træhus stod foran Bjælkehytten, der var bleven dækket

med Brædder og malet, i Lighed med den nyere Del. En Lade, godt forsynet med Hø og en Stald med Heste og Køer var opført i en passende Afstand fra Huset. I Nærheden var et Oplagshus for Korn og Majs. Den nye Hovedlandevej naaede nu ud langs med og forbi Ames Gaarden, og et kønt Stakit adskilte Haven fra den offentlige Vej. Til venstre laa Frugthaven, der frembød et behageligt Skue. I lange, symetriske Rækker stod der Fersken- Æble- og Pæretræer, foruden en halv Snes andre Slags Frugttræer, som alle netop havde begyndt at bære. I Baggrunden og naaende næsten lige op til Bjergene, fandtes Sæd- og Græsmarkerne. De omliggende Landejendomme havde ligeledes gjort store Forbedringer og Fremskridt siden de fik Vand, men ingen viste Tegn paa saa meget Arbejde og Omhu, som Ames Gaarden. Rupert voksede tilligemed sit Arbejde, indtil han nu var en høj, kraftig og velbygget Mand, hærdet og brunet af Vind og Sol. Nina var snart heller ikke længere Barn, men nærmede sig hurtigt Ungpige-Alderen. Hun var en særdeles tækkelig Pige og var meget afholdt blandt sine Skolekammerater. Hun havde besøgt Byens Skole de sidste tre Vintre og hendes Broder talte om at sende hende til Højskolen.

Rupert var i Virkeligheden Familiens Hoved. Han var altid hensynsfuld overfor sin Moder, og raadførte sig i Almindelighed med

hende, naar det drejede sig om Ting af Vigtighed, men han kunde dog ikke undgaa at lægge Mærke til, at alt var lagt i hans Hænder og at han var Gaardens egentlige Bestyrer. Dertil kom, at Naboerne kom til ham for at søge Raad og ældre, og, som man skulde tro, klogere Mænd raadførte sig med ham saaledes at det efterhaanden gik op for ham, at han var hele Nabolagets Foregangsmand. Alle kaldte de ham en Mand der var "om sig". Da han omsider fik Tid til at tænke paa at lære noget, var han for gammel til at gaa i Skole; men, uden at lade sig forknytte, tog han fat paa at undervise sig selv. Han anskaffede sig de nødvendige Bøger og gav sig saa flittigt i Lag med dem, at han kunde klare sig uden en Lærer. Nina holdt Skridt med ham for en Tid, men den lille Landsbyskoles Undervisningsmetode var for langsom for Rupert. Da den unge Reservoir-Ingeniør en skønne Dag fremstillede sig til Afhøring ved Stiftets Lærereksamen og klarede sig med Glans, som han sagde "blot for Morskab og Øvelse", saa snakkede Folk igen — og valgte ham ind i Skolekommissionen.

Dagen gryede — det var en vidunderlig smuk Foraarsmorgen. En kølig Luftning kom ned fra Bjergene og legede med Træernes unge Blade. Aprikostræerne var hvide af Blomster; Blommer- og Ferskentræer var netop ved at udfolde deres hvide og blegrøde

Blomsterpragt. Hø- og Hvedemarker vare klædte i dejligt grønt. Velsignede Morgen! du jager al Frygt paa Flugt og udgyder nyt Liv og Haab over al Naturen.

Rupert var tidligt ude. Efter at have kastet noget Hø ind til Heste og Køer, tog han sin Skovl paa Skulderen og gik op langs Grøften, fløjtende en livlig Melodi. Hans Straahat var skubbet godt tilbage fra Panden. Han var iført en blaa Lærredstrøje og Benklæder, hvilke sidste vare stoppede ned i et Par svære Støvler. Hans lystige Fløjten kunde høres langt ud over de stille Marker og ind mellem Bakkerne i Baggrunden.

Ruperts Tanker var mangeartede den Morgen og fløj fra det ene til det andet: — Grøften, som han skulde rense og gøre i Stand; Vandbasinets Tilstand; Skolekommissionens Møde; Havens Tilplantning; den næste Dans derinde i Byen; Ukrudtets forbavsende Levedygtighed — og saaledes videre, fra en Ting til den anden, indtil han et Sted stod stille og støttende sig til Skovlen lod Blikket glide ud over sit Land og over mod Landsbyen, der snart kunde kaldes en Købstad. Fra et Hundrede Skorstene begyndte Røgen at stige op og blande sig med den klare Luft i Dalen.

"Det er et vidunderligt Skue", sagde han til sig selv. "Hvad var det for seks Aar siden? Hvem har været Mand for at skabe denne Forandring? Det har jeg. Jeg har udført

det meste af Arbejdet, og jeg kan retmæssigt tilkomme Æren derfor. Den Gang var det værdiløst, men nu forleden Dag, blev jeg tilbudt fem Tusinde Dollars for Ejendommen. Det maa da kaldes godt. Fader kunde ikke have gjort det bedre''.

Rupert gjorde sig ikke til af noget, men i den senere Tid saa det unægteligt ud til, at han havde et forbavsende Held med sig i alt hvad han foretog sig. Dette gav ham en vis Selvfølelse, som han dog ikke lod sig mærke med overfor andre, men beholdt sine store Tanker hos sig selv.

Som han denne Morgenstund stod der med Hagen hvilende paa sine Hænder, der om--sluttede Skovlskaftet, gennembævedes hans Hjerte af saadanne Tanker, der æggede hans Stolthed og Selvgodhed, og hans Arbejde blev glemt. Solen hævede sig pludseligt op over Bjergtoppen og oversvømmede Dalen med Lys; men endnu stod Rupert stille og saa ud over Markerne. Ved venstre Side langt ude i det Fjerne fik han Øje paa et Køretøj, der med god Fart kom hen ad den nye Landevej. Han saa' det komme nærmere. Det var en Dame, der kørte Hesten, der lod til at være ung og fyrig og maatte køres med stramme Tøjler. De var lige ved det farlige Sted, hvor Vejen fører over Kanalen — her var et Brud, som han i Dag var kommen ud for at reparere — han vaagnede af sine Drømmerier med et Ryk — men for sent; Hesten

skejede ud til Siden, et Hjul gik ned i det stygge Hul og den Kørende blev kastet ned paa den tørre Kanalbund. Rupert løb ned ad Vejen, hvor Hesten galloperede forbi ham uden at give Agt paa hans Tilraab. Damen naaede at komme op før Rupert naaede hen til hende.

"Kom De tilskade?" spurgte han. "N—nej, ikke videre," lykkedes det hende at faa sagt. Hun var bleg og rystede endnu af Angst. "Kan De faa fat paa min Hest? Jeg tror den vil standse ved Laden derovre".

"Jeg skal nok faa fat i Hesten, blot De ikke har slaaet Dem. Lad mig hjælpe Dem op."

Hun rakte ham en behandsket Haand og han hjalp hende op paa Vejen. Hun var en ganske ung Pige, og han kunde have baaret hende hjem, om det havde været nødvendigt.

"Mange Tak for Deres Venlighed, men vil De ikke være saa god at hente min Hest? Nu staar den stille der ved Huset."

"Det er hvor jeg bor. Hvis De vil vente her, skal jeg snart være her med den."

"O Tak; jeg kan godt gaa saa langt. Dette Fald har blot gjort mig noget forskrækket, men jeg vil snart have forvundet det."

De gik ned ad Vejen til Laagen.

"De maa komme med ind og hvile Dem lidt," sagde han, "og jeg vil imedens tage Vare paa Hesten". Hun gjorde Indvendin-

ger, men han bragte hende uden videre ind i Køkkenet, hvor hans Moder var i Færd med at tilberede Frokost. Rupert forklarede hvad der var foregaaet og Moderen blev straks lutter Opmærksomhed mod den unge Pige. Hun trak en Gyngestol hen til Ilden og anbragte den Fremmede i den, medens hun vedblivende stillede Spørgsmaal og udtrykte sin Deltagelse.

Rupert fik med Lethed fat paa den løbske Hest og førte den ind i Gaarden, hvor han bandt den op og forede den.

"Tag Deres Hat af, Frøken, sagde Fru Ames, "det vil gøre Deres Hoved lettere. Det maa jo værke forfærdeligt efter et saadant Stød. Jeg synes ogsaa De er kold. Sæt Deres Fødder her op paa Pladen — eller vent, jeg vil aabne Ovndøren — saa! De maa drikke en Kop Kaffe med os. Det vil varme Dem op. De har ikke haft Frokost endnu, er jeg sikker paa."

Den Fremmede takkede hende og lænede sig tilbage i Stolen. Faldet havde rystet hende godt op og af og til skød en pineful Smerte gennem hendes Hoved. Rupert puslede nervøst omkring udenfor, før han kunde bestemme sig til at gaa ind. Nina viste sig nu ogsaa ved Bordet. Kaffen blev skænket og den Fremmede indbudt til at sætte sig hen til Bordet. En Gang — to Gange talte Fru Ames til hende, men hun rørte sig ikke. Hen-

des Ansigt var blegt og hendes Øjne halvt tillukkede.

"Hvad er der i Vejen, Frøken?" spurgte Moderen, idet hun saa opmærksomt paa hende.

"Moder, jeg tror hun er besvimet," sagde Nina.

De bøjede sig over den tilsyneladende livløse Skikkelse. Fru Ames gned de kolde Hænder, Nina blev helt urolig og Rupert stod og saa' helt betagen ned paa det blege, smukke Ansigt.

"Ja, hun er besvimet. Det er for varmt her inde. Vi maa bringe hende ind i Dagligstuen paa Sofaen. Rupe, hjælp os."

Rupert stod et lille Stykke derfra. Moderen og Nina prøvede paa at løfte den besvimede Pige, men de var ikke i Stand dertil.

"Du kommer til at bære hende ind Rupe. Kom nu og staa ikke der som om du ikke kunde røre dig. Det er for indelukket her i Køkkenet."

Men den unge Mand nølede endnu. At tage en fremmed, smuk Pige i sine Arme — det var noget, han aldrig havde erfaret — men nu maatte det gøres. Han gik hen til hende, løftede hende op paa sine stærke Arme som var hun et Barn og bar hende ind i den anden Stue, hvor han lagde hende paa Sofaen. Den kølige Luft gjorde straks sin Virkning og hun aabnede Øjnene og smilede til de bekymrede Ansigter, der var bøjede over hende.

"Lig stille, min Pige," sagde Fru Ames. "De har taget mere Skade end De selv tror."

"Besvimede jeg? — ja, det maa jeg have gjort — men jeg fejler ikke noget". Hun prøvede paa at rejse sig, men med en Stønnen sank hun tilbage paa Puden, som Nina havde lagt under hendes Hoved.

"Jeg vil hente Doktoren", sagde Rupert og afsted var han med det samme. Da han en Time senere kom tilbage med Doktor Chase, sad den fremmede Pige igen ved Bordet med Fru Ames og Nina.

"Jeg havde et lille Uheld ude paa Vejen" sagde hun til Lægen. "Jeg blev dog ikke helt slaaet ihjel, som De ser, men disse gode Folk prøver paa at gøre det af med mig med lutter Venlighed;" og hun lo fornøjet.

Hendes Navn var Frk Wilton. Hun var Skolelærerinde og paa Vej til D.... for at ansøge om en Plads, som Skolekommissionen havde averteret ledig. Hun haabede at Doktoren vilde erklære hende for at være rask nok til at fortsætte Rejsen, da hun vidste det var i Nærheden.

"De har haft en slem Rystelse, Frøken Wilton, men jeg tror ikke, De behøver at udsætte Rejsen mere end nogle faa Timer". Saaledes lød Lægens Kendelse.

Ved Middagstid spændte Rupert Frk. Wiltons Hest for Vognen, kørte hen foran Forstuedøren og overleverede den til hende. Med en Mængde Taksigelser for den mod-

tagne Gæstfrihed kørte hun bort i Retning af Skoleinspektørens Hjem. Hverken Nina eller hendes Moder havde sagt noget til hende om, at Rupert var Medlem af Skolekommissionen. Fru Ames var een Gang lige ved at give det tilkende, men et Blik fra Rupert var nok til at forhindre dette. Da Skolefrøkenen forvandt ned ad Vejen, tog Rupert igen sin Skovl paa Nakken og denne Gang blev det slemme Hul i Broen over Kanalen gjort i Stand. Da dette var gjort, gik han hjem, spandt Hesten for sin Gig og kørte til Byen.

III.

> "Yndighed er Bedrag, og Skønhed er Forfængelighed."
> Ord. 31: 30.

Frk Virginia Wilton blev antaget som Lærerinde i Skolen i Dry Bench. Hvorfor denne Strimmel Højland langs med Bjergene skulde kaldes "Dry Bench" kunde Frk. Wilton først ikke rigtigt forstaa. Dersom der fandtes et Landskab i hele denne store, ofte ufrugtbare vestlige Egn af Landet, der var smukkere og frodigere end dette, da havde hun under al sin Omflakken endnu ikke set det. Men da Hemmeligheden om det store

Reservoir oppe mellem Bakkerne blev hende bekendt da undrede hun sig endnu mere; og en af Skolekommissionens Medlemmer steg fra det Øjeblik betydeligt i hendes Agtelse, ja, naaede endog forbi en lang Række Venner op til hvad vi kan kalde selve Æressædet.

Frk. Wilton udførte sin Gerning til almindelig Tilfredshed og blev engageret for næste Skoleaar.

I et helt Aar havde Skolelærerinden passeret Ames Gaarden to Gange hver Dag. Hun saa' ofte ind til Fru Ames, og Nina blev hendes fortrolige Veninde. I de kølige Morgen- og Eftermiddagstimer i Maj, naar Himlen var skyfri og en let Vind kom ned fra Bjergene, vandrede den unge Skolefrøken ofte op og ned ad Vejen og nød med Velbehag Synet af de dejlige, grønne Marker og smukke Haver rundt omkring, og i Særdeleshed ved Ames Gaarden den midterste og mest blomstrende af dem alle. Maaske det ikke vilde være rigtigt alt for nøje at analysere hendes Tanker. Hun var endnu ung, kun 22 Aar — samme Alder som Rupert; alligevel var Frk Wiltons Erfaringer i Livets Skole langt større end den uerfarne unge Landmands.

Gjorde hun sig Tanker om at komme i nærmere Forbindelse med Ames Gaarden og dens Herre? Hun havde kun opholdt sig her paa dette Sted et Aars Tid. Hvorledes kunde saadanne Tanker opstaa i dette lille Hovede? Hvorledes kunde saadanne Planer og Hensig-

ter udklægges bag disse smilende Læber og straalende Øjne. At dette skulde være Tilfældet, var næsten utænkeligt, men saaledes var alligevel Forholdet.

Siden Jernbanen var bleven anlagt gennem Dalen havde Landsbyen Willowby gjort store Fremskridt. Dens lange, lige Gader, der delte Byen i retvinklede Kvadrater, havde hurtigt skudt sig ud i Landet til alle Sider og i Særdeleshed mod Bjergene, saaledes at Ames Gaarden nu var indenfor Byens Omraade. Willowby blev et Handelscentrum for Omsætningen af Korn og Frugt til Minedistrikterne mod Nord. Ames Gaardens Frugthaver leverede den fineste Frugt for hvilken der betaltes en god Pris, og dens Ejere var godt paa Vej til at blive rige.

Rupert Ames var en "lovende ung Mand", der ganske vist manglede den højere Skoleuddannelse, men som alligevel ikke var nogen "Grønskolling". Selv Frk. Wilton maatte indrømme dette, da de blev bedre bekendt og kunde tale mere frit med hinanden. Han var en snu Forretningsmand, der vidste hvorledes han skulde anbringe sine stadigt voksende Indtægter. Det var ingen Hemmelighed at Byggelodder og Ejendomme i Byen vedblivende føjedes til hans Besiddelser.

Med Hensyn til Livet paa Gaarden, var Frk. Wilton altid henrykt over den godhjertede Moder, den opvakte, livsglade Nina og den kraftige, alvorlige Mand, der var Fami-

liens Hoved. En saa vidunderlig harmonisk Aand hvilte over dette Hjem. Selv i Løbet af dette Aar, lagde den opmærksomme unge Pige Mærke til, hvorledes Tegn paa kommende Velstand viste sig. De gamle Bygninger bleve ombyggede og reparerede, nye opførtes, Værelserne bleve malede og udsmykkede. Der blev anbragt smukke Billeder paa Væggen og kostbare Møbler anskaffedes foruden at Husets Omgivelser udenfor forskønnedes — alt dette blev observeret og skrevet bag Øret.

Rupert var i nogen Tid en Del tilbageholdende i den unge Skolelærerindes Selskab. Stille af Naturen, var han mere end almindelig tavs i hendes Nærhed. Hver Gang han saa hende, kom han til at tænke paa den Dag, hun ankom til Dry Bench og de Øjeblikke, han holdt hende i sine Arme. Hun havde aldrig nævnet noget om denne Del af Begivenheden, uagtet hun ofte talte om den usædvanlige Maade, hvorpaa hun havde stiftet deres Bekendtskab.

Ved Slutningen af det første Aar var Rupert imidlertid bleven mere selvsikker i hendes Selskab. De traf sammen ved flere selskabelige Sammenkomster og fulgtes ad hjem nogle Gange fra Kirke om Søndagen. Bysladderen gjorde snart de to til Kærestefolk og erklærede det for at være et godt Parti.

I Begyndelsen af September afholdtes der et Høstgilde paa Amesgaarden. Willowbys

Ungdom var tilstede og havde en fornøjelig Tid. Da Solen sank ned bag Klipperne paa den anden Side Dalen, og en kølig Luftning fra de østlige Bjerge gjorde Aftenen behagelig, blev kinesiske Lygter hængt op i Træerne og Stole og Borde sat ud paa Græsplænerne. Der var Kager, Vanillie-Is og Ferskner — Ferskner af alle Slags, store og smaa, hvide og gule, saftige og tørre; thi dette var et Ferskengilde og enhver var forpligtet til at spise idet mindste et halvt Dusin.

Landsbyorkestret, med Volmer Holm som Leder, leverede Musikken, og herlig lød den fra Verandaen ud til de glade Mennesker, der hvilte sig i Græsset. Naar Tonerne af en Vals naaede ud til dem, kunde man se en halv Snes Par svinge sig i Dansen paa det bløde Grønsvær.

"Det er god Musik, Volmer", sagde Rupert til Dirigenten under en Pause.

"Synes Du? Vi har ogsaa øvet os meget siden vi fik vort nye Korps organiseret. Mon det vil du' til en Konsert?"

"Du veed, jeg forstaar mig ikke paa Musik, Volmer. Hvad siger De om det, Frk. Wilton? Hr. Holm ønsker at vide om hans Musik er god nok til en Konsert?"

"Jo, det er den aldeles sikkert," svarede den tiltalte unge Dame, idet hun traadte hen til dem med en tom Frugtkorv. "Hr. Holm, jeg hører, at det sidste Stykke, De spillede, er Deres egen Komposition? Dersom det er,

maa jeg lykønske Dem; det er overordentligt smukt."

"Mange Tak," sagde han, idet han bukkede og gav Signal til at begynde igen.

"Hr. Ames, der ønskes flere Ferskner af de store, gule. Hvor kan jeg finde dem?"

"Nu skal jeg hente nogle — eller rettere, jeg vil vise Dem, hvor de er." Han begyndte at blive helt modig. Maaske Musikken havde noget dermed at gøre.

Han tog ikke Kurven, men gik foran ud i Frugthaven. Der var et godt Stykke Vej hen til det rette Træ.

"Det er dejlig Musik," sagde hun. "Hr. Holm har gode Evner. Han vil gøre sig bemærket, hvis han fortsætter som han har begyndt."

"Ja, jeg har hørt at han skal til Østen for at studere. Det vil give ham Lejlighed til at vise, hvad der er i ham."

Der var et Ophold i Samtalen, som Rupert tilsidst afbrød ved forsigtigt, ligesom følende sig frem, at bemærke:

"Ja, Volmer har Talent for Musik, men han gør Musikken til sin Gud og det mener jeg er forkert."

"Er det virkelig Deres Mening", spurgte hun.

Det var vanskeligt at sige, hvad denne Udtalelse skulde betyde.

"Ja, jeg tror ikke at noget Menneske burde i den Grad give sig af med en enkelt Ting,

at alt andet er ham aldeles ligegyldigt. Dette er netop hvad Hr Holm gør. Volmer har ikke Tanke for noget som helt andet end Musik.''

Rupert fyldte Kurven med Frugt og de begav sig paa Tilbagevejen.

''En skønnere Gud kan ikke tænkes'', sagde hun, halvt til sig selv.

Rupert vendte sig om mod hende med et spørgende Udtryk i sit Ansigt; men han fik ikke mere at vide af hende, thi en stor Fersken, som hun havde begyndt at spise, optog hele hendes Opmærksomhed. Hendes Straahat var skubbet tilbage paa Hovedet og det smukke, brune Haar var kommet noget i Uorden. Lærerarbejdet havde endnu ikke jaget Roserne bort fra Kinderne, eller Smilet fra Læberne. Der var endnu netop saa meget Dagslys tilbage, at Rupert kunde se Frk. Wiltons mørke Øjne fæstede paa sig. Hvor var hun dog nydelig!

''Hr. Ames, før vi naar tilbage til Selskabet, vilde jeg gerne stille dem et Spørgsmaal. Hr. Holm har anmodet mig om at synge ved hans Konsert, og jeg vilde med Glæde hjælpe ham, hvis Skolebestyrelsen ikke har noget derimod.''

''Hvad skulde den have imod det, Frk. Wilton?''

''Aa nej, men nogle Mennesker er saa snevertsynede, veed De nok.''

''Jeg tror ikke, de vil have noget at ind-

vende — forudsat, at det ikke tager Deres Tid bort fra Skolearbejdet.''

''Det vil det ikke i mindste Maade. Jeg behøver ingen Prøver, da jeg er vant til — jeg mener — De forstaar nok, jeg vil synge en gammel, kendt Sang.''

Frk. Wilton talte paa en mod Sædvane højst usammenhængende Maade og Rupert lagde Mærke dertil; men i dette Øjeblik kom Nina og hendes Ledsager hen til dem og de fulgtes alle ad hen til Plainen, hvor de sluttede sig til de Andre.

''Frk. Wilton har lovet at synge ved Konserten'', sagde Volmer til Rupert senere paa Aftenen. ''Det bliver en stor Hjælp. Hun er en rigtig Operasangerinde, forstaar du. Hun har hørt til Faget. Jeg hørte hende synge i Denver for to Aar siden, hun var den Gang i et omrejsende Selskab, der kom her igennem for nogen Tid siden. Jeg kan godt huske hende, men naturligvis vil jeg ikke sige noget til hende om det. Hun ønsker udentvivl at alt det skal være glemt.''

''Hvad mener du?'' spurgte Rupert heftigt.

''Jeg mener, at hendes Omgangskreds den Gang ikke var af bedste Slags, men hun er vist eller god nok og der er intet at udsætte paa hende. Bryd dig ikke noget om det, Rupe. Maaske jeg ikke skulde have sagt noget til dig.''

''Jo, jeg er glad for du omtalte det.''

Men alligevel lagde der sig en knugende,

uudholdelig Smerte om Rupert Ames' Hjerte for Resten af Aftenen; og selv da Selskabet var gaaet og Frk. Wilton havde sagt ham et venlig "God Nat" og Lysene var slukkede, jog de mærkeligste Tanker og Forestillinger al Søvn fra hans Øjne, ham, som eller altid sov saa roligt og fast.

Rupert Ames var forelsket. Denne Kendsgerning blev Midtpunktet i hans Tilværelse.

Gennem den forløbne travle Tid af Ruperts Liv, havde Kærlighedsaffærer ikke haft nogen Betydning for ham. Han tænkte naturligvis ligesom den øvrig Del af hans jævnaldrende, at han en Gang vilde komme til at synes om en Pige og gøre hende til sin Hustru; men det var altid for ham en Drøm om noget langt ude i Fremtiden, og forbundet med en englelig Fuldkommenhed, som altid manglede i denne hverdagsagtige Verden. Hans Hustru skulde være en ren og ædel Karakter. Ægteskab var en hellig Pagt — en af de store Begivenheder i et Menneskes Liv. Ikke saaledes at forstaa, at disse hans Idealer nu var forandrede helt og holdent, thi Frk. Virginia Wilton nærmede sig hans Ideal mere end nogen anden, han endnu havde truffet. Alligevel var der ikke saa lidt af det haandgribelige og dagligdags tilstede hos hende. Hun var oplyst, talentfuld og praktisk og han, higende efter at blive til noget i Verden, trængte netop til en saadan Kvinde som sin Hustru. Men det Saar, som

Volmer Holm havde givet ham! Hans Hustru maa være hævet over enhver Mistanke. Han kunde ikke risikere at begaa en Fejltagelse, thi dersom han gjorde, vilde det være en Fejltagelse for hele Livet. Men var det en Synd at en Pige sang i en Opera? Absolut ikke. I hvert Fald vilde han ikke dømme hende uden at have hørt hendes Side — dertil kom, at han var sikker paa at han elskede hende. Denne Kærlighed var kommen til ham af sig selv. Det var ikke hans Skyld, at denne Pige skulde komme ind i hans Liv og tilsyneladende fuldstændigt forandre det.

Efteraaret kom og gik. Arbejdet med at høste og afhænde Jordens Produkter levnede ikke Tid til selskabelige Sammenkomster. Skolefrøkenen havde faaet sig et andet Opholdssted, saa hendes Vej faldt ikke længere forbi Ames-Gaarden. Rupert lod sine Tanker blande sig med det, der angik hans Arbejde, og efterhaanden opstod der af denne Sammensmeltning en fast og uomstødelig Beslutning.

Ruperts Stilling som Medlem af Skolekommissionen udløb det Efteraar. Ved den nye Kommissions første Møde blev Frk. Wiltons Plads givet til en mandlig Lærer. Aarsagen til denne Forandring sagde man var den, at "der maa en Mand til for at holde Styr paa Drenge". Man ymtede dog ogsaa om andre Grunde.

Den første Søndag efter at Rupert havde hørt om hendes Afsked, opsøgte han Frk. Wilton og i hinandens Selskab vandrede de op ad Vejen i Bjergkløften. Det var en trist, skyet Dag og ikke en Vind rørte de duftende Buske med vilde Bær, der stod ved begge Sider af den støvede Vej. Dét er lige meget hvad der blev sagt og gjort den Eftermiddag. Det er den samme, gamle Historie. Under Kvindens Smil og Taarer, fik Manden Haab og Mod og da Aftenen kom og de naaede hjem fra den modsatte Side gennem Haver og Marker, var Virginia Wilton og Rupert Ames forlovede.

IV.

"Herre, led mig paa den jævne Sti." — Ps. 27: 11.

Scenen skifter nu til et Land langt borte imod Nord, Norge — højt oppe imellem dets Fjælde. Landskabet er en Blanding af Vælde og Skønhed. Bakker og Høje, dækkede med Gran og Fyr, strække sig fra Lavlandet ud mod de fjerne, snedækkede Bjerge, og Stykker af grønne Enge ses gennem de mørke Naaleskove.

Den klare, blaa Himmel antager et svagt, diset Udseende langs den bakkede Horisont.

Den milde Luft er mættet med Skovens Duft. En Søndagsstilhed hviler over hele Naturen. Solen er svunget over mod nordvest og glider langs Horisonten som om den var imod at forlade en saadan herlig Scene.

Det var ved at blive Aften paa den norske Sæter, eller Sommer-Græsgang. Langs Stien, der førte gennem Fyrreskoven kom en ung Mand ridende. Han var øjensynligt ikke kendt med Stedet, thi han saa' sig ængsteligt omkring hver Gang han kom til en Aabning. Hans Klædedragt og Holdning antydede, at han ikke var en Skovarbejder eller Hyrde. Paa en lille Høj gjorde han holdt, betragtede opmærksomt Landskabet omkring sig og tog sin Hat af for at den lette Aftenluftning kunde afkøle hans Hoved. Pludselig lød en Lurs dybe Toner gennem Skoven og dens Ekko kastedes fra Fjæld til Fjæld. Den Rejsende lyttede, og sporede sin Hest fremad. Atter og atter gentoges det samme Signal, hvis Toner afbrød Skovens Stilhed og tabte sig blandt Bakkerne i det fjerne. Fra et andet lille Højdepunkt, som han havde besteget, saa' Rytteren nu den Pige, der havde frembragt al denne vilde Musik. Hun stod der paa en høj Bjergknold og havde Blikket rettet imod Skoven. Nu fik hun Øje paa den Rejsende og bød ham velkommen med et Forsøg paa at blæse en Melodi paa sit lange Træhorn.

"God Aften, Hansine", sagde han, idet hans

Hest prustende nærmede sig ad den smalle Sti lige ved, hvor hun stod. "Din Lur frembragte velkommen Musik i Aften."

"God Aften, Hr Bogstad", sagde hun, "er De ikke faret vild?"

"Jeg var omtrent, indtil jeg hørte dig kalde paa Køerne. Det er en lang Vej op hertil, men Luften er frisk og Sceneriet henrivende."

"Synes De! Ja, jeg kender ikke meget til hvad man kalder henrivende Sceneri. Jeg har altid levet her oppe og det er Arbejde, Arbejde hele Tiden — men hvor de Køer er længe om at komme hjem." Hun løftede igen sin Lur til Læberne og endnu en Gang klang de kaldende Toner gennem Skoven.

Nede ved Foden af Bakkerne, hvor Granerne gjorde Plads for nogle smaa, græsklædte Aabninger, stod nogle Bjælkehytter, mod hvilke man nu kunde se Køerne bevæge sig.

"Kom, Hr. Bogstad, jeg ser at Køerne er paa Vej. Jeg maa ned for at møde dem."

De fulgtes ad nedad Bakkeskraaningen. De brølende Køer kom hen til Staldene og eftersom Hjorden blev større forøgedes ogsaa det øredøvende Spektakel. En ung Pige stod i Døraabningen til en af Hytterne og betragtede frygtsomt den larmende Hjord.

"Kom og giv Køerne deres Salt," raabte Hansine leende til hende.

De lo alle hjerteligt af denne Hentydning.

Hansine var en stor, stærk Pige, med et sundt, tiltalende Ansigt. Hun og Køerne var gode Venner. Hver Eftermiddag, naar Lyden fra hendes Lur naaede dem, forlod de deres Græsgange og traskede hjemad. Ved deres Ankomst fik hver af dem et venligt Klap og en Haandfuld Salt, hvorefter de roligt gik ind i deres Stalde.

Denne Aften blev det temmeligt sent før Mælken var bleven siet op i de hvide Træfade og stillet i Rækker paa Hylderne i Mælkehuset. Hr. Bogstad og Signe havde tilbudt deres Hjælp, men de bleve ordrede ind i Huset og Signe givet det Hverv at tilberede Aftensmaaltidet. Da Hansine kom ind, fandt hun Bordet dækket med Ost, Mælk, Smør og Rugbrød, medens Signe og Hr Bogstad sad ved det store Fyrsted med Opmærksomheden henvendt paa en Gryde kogende Grød.

Hensigten med Hr. Bogstads Besøg var tydeligt nok. Han havde allerede i nogen Tid været meget interesseret i Signe Dahl, og nu, da han i Ferien var kommen hjem fra Højskolen, var det forstaaeligt nok, at han skulde følge hende fra Landsbyen ud i Fjældene.

Hr. Bogstad var meget ung, men dog en af de rigeste Mænd i Nordal. Han havde for ganske nyligt arvet en stor Ejendom. Signes Forældre var nemlig, ligesom ikke saa faa Andre, kun Lejere hos den unge Hr. Henrik Bogstad. Uagtet det blev anset for at være

en stor Ære at være Genstand for en saa lovende ung Mands Følelser — thi Henrik var i Virkeligheden eksemplarisk i alle Ting og havde et godt Navn i Nabolaget — saa havde Signe Dahl dog ikke noget tilovers for ham og var ilde tilmode i hans Selskab. Hun vilde hellere sejle med nogle af de unge Fiskere paa Søen, end være Genstand for sine Veninders Misundelse. Men Signes slanke, velformede Figur og store blaa Øjne, hendes aabne, smilende Ansigt og lyse, silkeblanke Haar tilligemed hendes naturlige Ynde og Skønhed gjorde Indtryk ikke alene paa de unge Fiskere, men ogsaa paa den "fine" Hr. Bogstad. Hun opholdt sig nu for nogle faa Dage hos sin Kusine Hansine i Bjergene. Hendes begrænsede Kundskab om Livet "til Sæters" blev hurtigt forøget under Kusinens øvede Opsigt, til Trods for Hansines Bemærkninger om hendes Mangler i denne Retning.

Hytten, hvori de tre befandt sig, var af den yderst primitive Slags, men alt bar Præg af den mest gennemførte Renlighed. Det knitrende Brændstykke paa Ildstedet kastede et rødligt Skær over dem alle, som de sad omkring Bordet.

"Saa du lægger ikke Mærke til Storheden i dine Omgivelser?" spurgte Hr. Bogstad, idet han vendte sig til Hansine.

"Hvorledes kan jeg? Jeg har aldrig været ret langt fra Hjemmet. Bjerge, Skove og Søer er alt, jeg kender noget til."

"Det er sandt," sagde han, "og vi kan kun se Storheden og Skønheden ved Sammenligning med deres Modsætninger."

"Men her er Signe," bemærkede Hansine; "hun har aldrig sét ret meget af Verden, men De skulde blot høre hende. Jeg kan vist aldrig faa hende interesseret i mine Køer. Hendes Tanker har sikkert været langt borte, da hun øste Grøden op, for hun har glemt noget."

"O, om Forladelse," udbrød den glemsomme Pige, "lad mig hente det."

Hun gik hen til Køkkenskabet og fremtog Sukkeret og et lille Kremmerhus med stødt Kanel, og strøede lidt af hver paa Grøden, der var øst op i Tallerkener. Derefter trykkede hun en lille Klump Smør ned i Midten af hver, der snart smeltede og dannede en lille gul Sø.

"Jeg kunde lide at høre nogle af disse Tanker og Ideer," sagde den Besøgende, henvendt til Signe, som imod god Bordskik blæste paa en skefuld Grød, før hun dyppede den i Smørret.

"Jeg vilde ønske, jeg var en Kunstnerinde," sagde hun, tilsyneladende uden at have hørt hans Bemærkning. "Aa, hvilke Billeder jeg vilde male. Jeg vilde gøre dem saa naturtro, at man kunde se Grantræernes Toppe bevæge sig og lugte Skovens friske Duft naar man saa paa dem."

"Du vilde vel ogsaa sætte mig paa Billedet,

staaende paa Udsigtshøjen med min Lur, vilde du ikke?"

"Jo, selvfølgelig."

"Og jeg er ikke i mindste Maade i Tvivl om at man vilde kunne høre Ekkoet ringe mellem Fjældene," fortsatte Hansine med paataget Alvor.

"Ligemeget, du behøver ikke at gøre Nar. Ja, Hr. Bogstad, jeg synes vi har mange vidunderlige Naturskønheder. Jeg klatrer ofte op paa Fjældene, hvorfra jeg kan sidde og se ud over Granerne og den blanke Sø dernede hvor vi bor. Sommetider kan jeg se Havet ligesom et Sølvbaand langs Horizonten. Jeg kan sidde deroppe og se og drømme, som Hansine siger, næsten hele Natten. Jeg synes ligesom at være under en Fortryllelse. Som De veed bliver det ikke helt mørkt om Natten nu, og Luften er saa liflig og behagelig. Mine Tanker gaa ud "over de høje Fjelde", som Bjørnson siger, og jeg længes efter at komme ud for at høre og se hvad Verden er og hvad den har at lære mig. En Slags sød Ensomhed kommer over mig, som jeg ikke kan forklare."

Hr. Bogstad havde tømt sin Tallerken. Han var ogsaa under en Fortryllelse — en blød, melodisk Stemmes Trylleri.

"Og saa Lyset om Sommeren," fortsatte hun. "Hvor jeg ofte har ønsket at rejse mod Nord, hvor Solen skinner i alle fire og tyve Timer. Har De nogensinde set Midnatssolen, Hr. Bogstad?"

"Nej; men jeg har tænkt paa at tage en Tur derop i Sommer, dersom jeg blot kunde faa godt Følgeskab. Du vilde vel ikke —"

Da var det at Signe hastigt skubbede sin Stol tilbage, rejste sig og sagde: "Tak for Mad."

Næste Morgen havde Signe meget travlt. Hun vadskede Mælkefadene, skoldede dem med Enebærté og skurede dem derefter med Sand. Hun kærnede Smør og ønskede at hjælpe til med Osten, men Hansine mente, at hun ikke viste deres Gæst tilbørlig Opmærksomhed, hvorfor hun forlangte hende til at gaa en Tur i Bjergene. Hr. Bogstad vilde hjælpe hende op over de stejle Skrænter og desforuden kunde han sige hende Navnene paa Bregner og Blomster og besvare de Tusinde Spørgsmaal, som hun altid fremkom med. Saaledes var Hansines Syn paa Sagen og altsaa gik de.

Men Signe var meget tavs, og Henrik sagde kun meget lidt. Han var kommen til den Slutning, at han oprigtigt elskede denne Pige, hvis Forældre var blandt de fattigste af hans Lejere. Ingen andre af hans Bekendtskaber, selv blandt de højere Klasser, gjorde et saa behageligt Indtryk paa ham som Signe. Han var gammel nok til at gifte sig og hun var ikke for ung. Han vidste udmærket godt, at hvis han giftede sig med hende, vilde mange af hans Venner vende sig fra ham; men Henrik havde noget af den norske Frihedsaand

hos sig og var af den Formening, at en Piges fattige Herkomst ikke var nogen Skranke mellem hende og ham. Han havde ganske vist hidindtil kun modtaget liden Opmuntring fra hendes Side, uagtet hendes Forældre havde de bedste Tanker om ham. Nu tænkte han paa hendes kølige Ligegyldighed og følte sig ubehageligt berørt deraf.

De satte sig paa den stenede Bakkeskrænt, over hvilken det graa Rensdyr-Mos havde lagt sig som et Tæppe.

De havde talt om hans Oplevelser i Højskolen. Han vidste at hun ønskede at fortsætte sit Studium ved Kollegiet, der var bleven afbrudt ved at hun manglede Midler.

"Signe, jeg vilde ønske at du vilde lade mig gøre dig en Tjeneste."

Hun tænkte sig om et Øjeblik før hun spurgte om hvad det var.

"Lad mig hjælpe dig at gaa til Højskolen. Du veed at jeg har Raad dertil og desuden — desuden, vil du maaske en Gang lære at holde lige saa meget af mig som jeg gør af dig, og saa, kære Signe —"

Signe rejste sig. "Hr. Bogstad", sagde hun, "jeg vilde ønske, at De vilde lade være med at tale saaledes. Hvis De gør, maa jeg gaa tilbage til Hansine."

"Men, Signe, bliv nu ikke vred. Jeg taler ikke i Spøg." Han stod foran hende paa Stien og vilde have taget hendes Haand, men hun trak sig tilbage.

"Signe, jeg har haft en hel Del tilovers for dig for en lang Tid. Du veed at vi er vokset op sammen. Min Fraværelse har ikke forandret mine Følelser. Jeg vilde ønske at du kunde holde lidt af mig ogsaa."

"Hr Bogstad, jeg tror ikke det er rigtigt at narre nogen. Jeg er meget ked af at De har tænkt paa mig paa denne Maade, for jeg kan ikke gengælde Deres Følelser. Lad os ikke tale mere om det."

Naar Henrik ikke kunde tale om det, der laa ham mest paa Hjerte, vilde han hellere tie helt stille, hvilket han gjorde.

Signe var ved at plukke nogle sjældne Bregner og Fjeldblomster, da Hansines Lur gav Genlyd mellem Bakkerne. Det var Signalet til dem, saavel som til Køerne, om at komme hjem.

Tidlig den næste Morgen kom Hansines Broder op til Sæteren for at tage Ugens Oplag af Smør og Ost hjem. Signe, siddende paa Toppen af Læsset paa den lille, tohjulede Gig, skulde ogsaa hjem. Hr. Bogstad besteg sin Hest og fulgte dem et kort Stykke paa Vej; derefter red han bort i en anden Retning.

———o———

V.

"Mon to gaa tilsammen, uden
naar de have truffet Aftale?'
Amos 3: 3.

Det var næsten Middag, da Signe Dahl sprang ned fra Giggen og med sin Byldt under Armen løb ned ad Bakkeskraaningen og ind i Skoven, langs en godt nedtraadt Fodsti. Dette var en Genvej hjem. Hans havde kun lidt Fornøjelse af hendes Selskab under Køreturen og selv nu, da hun var alene i Skoven, vilde det alvorlige Udtryk i hendes Ansigt ikke forsvinde. En ti Minutters Gang bragte hende til Toppen af en Høj og langsomt og i dybe Tanker gik hun ned ad dens modsatte Side. Nu var hun ikke langt fra Hjemmet og besjælet af en ubevidst Frygt for hvad Modtagelse hun vilde faa, blev hendes Skridt langsommere. Dertil kom, at hun som Regel altid kunde fordrive Tiden alene, thi hun fandt altid nye Undere i Omgivelsernes uudtømmelige Skønhed.

Signe kastede sig paa den græsklædte Bakkeskraaning og dette er det Billede, der oprulledes for hende: Lige foran hende den grønne Mark, der strakte sig ned til Søen, hvis Vande tabte sig i det Fjerne mellem Klipne Smaaøer og granbevoksede Fjelde. Langt borte imod Nord kunde hun her og der skim-

te Vandfladen som smaa, skinnende Punkter, medens de høje Fjelde mod Syd syntes at trække sig sammen og kun lade saa megen Plads aaben, at Søen kunde faa Afløb for sit Vand, der over Sten og Klippeskær styrtede ned i en anden lavere liggende Dal. Paa den modstatte Kyst, fem Mile borte, stod nogle enkelte røde Bønderhuse, der traadte tydeligt frem paa den mørkegrønne Baggrund — alt det øvrige var Klipper og Skov. Himlen var bedækket med bløde, hvide Skyer, der lignede Uld, og ikke en Vind forstyrrede Søens stille, blanke Flade. Signe stirrede over mod en stenet Klippeø ude i Vandet foran sig. Kun Taget af et enligt Hus kunde ses, men der kom ingen Røg op af dets Skorsten. Det var Stedet, hvor Signe var født og hvor hun havde boet Størsteparten af de 18 Aar, som nu var hendes Alder. Hun gik ned til Søen og satte sig paa en Sten, der laa lige ved Vandet. Hun tog en Bog ud af sin Byldt og begyndte at læse; men Teksten blev snart langs Kanten forsynet med smaa Tegninger og Billeder af Klipper og Landskaber, og tilsidst maatte baade Læsning og Tegning opgives, thi Billeder af en anden Art fyldte hendes Sind og de maatte overvejes.

Hr. Bogstad havde jo virkeligt friet til hende — den rige og fornemme Hr. Bogstad, og hun, en ubetydelig Bondepige havde sagt nej og var løbet bort fra ham. Signe Dahl, sagde hun til sig selv, er du ikke det

dummeste Pigebarn i Verden? Han er Ejer af Landet her i Miles Omkreds. Fjældene med deres rige Udbytte af Tømmer, Elvene med deres Fisk, og selv Øen derude i Vandet er hans. At blive Herskerinde over alt dette — Aa, hvilken Fristelse. Om hun nu blot havde elsket Hr. Bogstad, om hun blot kunde synes om ham, men det gjorde hun ikke. Hun kunde ikke forklare sig Grunden, men hun vidste at hun ikke kunde blive hans Hustru.

Hvorledes kunde en saadan Mand i Grunden komme til at holde af hende? Var hun da virkelig saa smuk at se til? Signe saa' ned i det stille, dybe Vand og betragtede sit Billede, medens hun atter og atter gentog dette Spørgsmaal for sig selv. Der! Hendes Ansigt, i det mindste, var kun et lille, almindeligt, rødkindet et, ligesom saa mange andre. Hendes Øjne havde den sædvanlige blaa Farve. Hendes Haar — aa ja, det var maaske en Smule mere blankt og krøllet end de fleste andre Pigers, men — plask! en Sten forvandlede hendes Spejl til en forvirret Mængde af ringformede Bølger. Signe saa' forskrækket op. Der stod Hagbert halvt skjult bag en Busk.

"O, jeg har sét dig," raabte hun.

Han kom nu leende ned til Vandet.

"Nej", sagde han, "saa forfængelig troede jeg dog ikke at du var."

"Kan man ikke staa og se paa Stenene og

Fiskene i Vandet uden at blive kaldt forfængelig?'' spurgte hun, idet hun smilende søgte at overvinde sin Forlegenhed. ''Sig mig, Hagbert, er din Baad her i Nærheden?''

''Ja, lige her nede ved den nordre Landgangsbro.''

''Aa, det var storartet. Jeg tænkte at jeg vilde komme til at vente med at komme hjem til Fa'r kom i Aften. Du vil nok ro mig over, vil du ikke?''

''Jo, selvfølgeligt; men jeg troede at du var taget op til Sæteren for mindst at blive der en Uge.''

''Ja, men — men jeg er kommen hjem igen, som du ser.''

''Ja, jeg ser det nok,'' og saa' nysgerrigt paa hende. Han havde ogsaa set Hr. Bogstad begive sig op i Bjergene for to Dage siden og havde sine egne Tanker derom.

Hagbert hentede Baaden, tog Pigen ombord og hans stærke Arme bragte snart det lette Fartøj over til den anden Side.

''Tusinde Tak, Hagbert,'' sagde hun, da hun sprang ud og derefter klatrede op ad den stejle Sti, hvorfra hun kunde se ham ro tilbage. Han var en stærk, velbygget Fyr, en fattig Fisker, men alligevel syntes hun at være bedre tilpas i hans Selskab end i Hr. Bogstads.

Signe fandt ingen hjemme. Hendes Moder og Børnene vare uden Tvivl tagne over til Skoven for at plukke Blaabær. Hun gik der-

for ud i Haven for at fortsætte sin Læsning. Hun blev snart saa fordybet i sin Bog, at hun ikke saa' Moderens forbavsede Udtryk, da hun og Børnene kom hjem med Kurvene fyldte med Bær.

"Men Signe dog, er det dig? Hvad er der i Vejen?" udbrød hendes Moder.

"Slet intet Mor'; jeg kunde blot ikke holde ud at være der oppe længere". Det var al den Forklaring, som hendes Moder kunde faa ud af hende, men det blev anderledes, da Faderen kom hjem senere paa Aftenen. Han var træt og ikke i det bedste Humør. Fra Hans havde han faaet noget at vide, som irriterede ham, og Signe lagde straks Mærke til, at hendes Hemmelighed ikke længere helt var hendes egen. Hun var bange for sin Fader.

"Signe", sagde han, efter at de havde spist til Aften. "Jeg kan saa omtrent gætte mig til hvorfor du kom hjem saa snart. Jeg havde en Samtale med Hr. Bogstad før han red op til Sæteren."

Den unge Piges Hjerte bankede voldsomt, men hun sagde intet.

"Talte han til dig om — hvorfor løb du din Vej fra ham?"

"Fa'r, du veed at jeg ikke kan lide Hr. Bogstad. Jeg kan ikke sige hvorfor det er, han er venlig og alt saadant noget, men jeg kan alligevel ikke lide ham."

"Du har nogle højst urimelige Ideer!"

udbrød Faderen, idet han stod stille foran hende, efter utaalmodigt at have gaaet frem og tilbage i Værelset. "Han, den fine Herre, Ejer af en stor Formue. Du veed ikke hvad du gør, naar du bæ'r dig saaledes ad. Kan du ikke se at vi er fattige, at din Fader slider sig fordærvet for at skaffe Føden til jer alle? Hvis du vilde behandle ham som du burde, kunde vi komme ud af dette Hundeliv og bort fra denne stenede Klippeø til noget Land med virkelig Jord i Stedet for Sten. Vor Fremtid vilde være sikret. Kan du ikke indse dette, Signe? O, din lille Tosse. at løbe bort fra en saadan Mand. Veed du ikke, at han ejer os alle, saa at sige?"

"Nej, Fa'r, det gør han ikke."

"Det Brød, du spiser og Vandet, du drikker, kommer fra hans Ejendom."

"Sandt nok, men derfor ejer han ikke os alle. Han ejer ikke mig og vil heller aldrig, saalænge mine Følelser er som nu, og saalænge der er andet Land og andet Vand og anden Luft, som han ikke kan gøre Fordring paa at eje."

Det var en dristig Tale, men det var ligesom noget tilskyndede hende til at sige det. Hendes Viljestyrke var vakt. Moderen kom for at blande sig i Striden, thi hun kendte Fader og Datter og vidste, hvad det vilde lede til.

"Jeg siger dig, Signe, jeg vil ikke have mere af dette Skaberi. Du skal komme til

at gøre hvad jeg vil have dig til, forstaar du!"

Signe rejste sig for at gaa, men hendes Fader holdt hende tilbage med Magt.

"Sæt dig ned og hør, hvad jeg siger." sagde han.

Pigen begyndte at græde, hvilket gav Moderen Lejlighed til at sige: "Lad hende blot gaa, Fa'r; du veed jo, at det ikke kan nytte noget at tale til hende nu. Lad hende gaa ud og malke Koen. Det er ved at blive sent."

Saaledes slap Signe bort og gik med sin Spand ud i den lille Stald, hvor Koen havde ventet i over en Time paa at blive malket. Men Signe var meget længe om at malke den Aften.

VI.

"Gak ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise dig."—1. Moseb. 12:1.

Signe Dahl sad i en lille Kupé i Jernbanetoget, der dampede afsted med hende til Kristiania. Hun var den eneste Rejsende i Kupéen, som hun havde ganske for sig selv.

Hendes store Haandkuffert var anbragt paa det modsatte Sæde. Gennem det aabnede Vindue, saa' hun ud paa det skiftende Landskab, hvor granklædte Fjælde, Søer og grønne Enge vekslede mellem hinanden. For en Time siden havde hun besteget Toget i Holmen, den Station, der laa Nordal nærmest. Tidligt om Morgenen havde hun med taarefyldte Øjne kysset dem alle Farvel og havde begyndt sin Rejse til de Undertryktes Fristed, det fjerne Amerika. Hun og hendes Moder havde planlagt denne Rejse, og hendes Fader havde tilsidst givet sin Tilladelse. Det var altsammen en Følge af Hr. Bogstads vedholdende Opmærksomheder mod Familien paa den lille Ø derude i Søen.

Træt af at betragte Landskabet tog Signe et Brev frem fra en lille Byldt. Det var bleven hende overrakt samme Morgen af Postmesteren i Nordal, da hun kørte forbi og var fra Hr. Bogstad, som var paa Rejse i den nordlige Del af Landet sammen med et Selskab Turister. Hun aabnede det og læste:

"Jeg skrev et Brev til dig for en Uge siden, hvori jeg beskrev vor Rejse og Oplevelser. Jeg haaber at du har modtaget det. Du veed at jeg ikke har Øje for Naturskønhederne, men jeg beskrev dem saa godt jeg kunde. Du skulde blot have været med og sét det altsammen selv.

"Nu skriver jeg igen, kære Veninde, fordi jeg hjemmefra har hørt et Rygte om, at du

skal rejse til Amerika. Det forbavser mig meget hvis det er sandt. Kære Signe, rejs ikke. Vent i det mindste til jeg kan se dig igen, for jeg har noget at sige dig, enten du rejser eller bliver. Jeg kommer hjem saa hurtigt som Dampen vil bringe mig der. Kære, løb ikke bort paa denne Maade. Hvorfor skulde du? Det spørger jeg mig selv. Men nok derom, det er kun et Rygte. Du rejser ikke og jeg vil se dig igen om nogle faa Dage og saa vil jeg fortælle dig om hvorledes den øvrige Del af Turen forløb.''

Et Smil viste sig paa Signes Ansigt, men det forandrede sig snart til et mere alvorligt Udtryk. Hvad var hun, at hun skulde foraarsage al denne Forstyrrelse i en saadan Mands Liv som Hr. Bogstads? At han mente det alvorligt var hun sikker paa. Alligevel rejste hun nu sin Vej fra ham. Han vilde aldrig mere faa hende at se. Hvor skuffet han vilde blive! Hun kunde se ham køre fra Stationen, stige af ved Færgen og springe ned i den lille Baad, der hurtigt vilde føre ham over til Øen. Han klatrer op ad den stejle Skraaning og lille Hakon løber ned for at møde ham, hvorfor han belønnes med den sædvanlige Pose Sukkergodt. Maaske han naar op til Huset før han faar det at vide. Og saa —?

Sikkert er det at Smilet har forvandlet sig til en Taare, thi Signe tørrer en saadan bort fra Kinden.

Mange underlige Tanker og Indtryk fyldte Signes Sind den Dag, der var den første af hendes Rejse. Landskabet, Opholdet ved Stationerne, Folks Kommen og Gaaen, Hr. Bogstads Brev, Familien der hjemme, den uvisse Fremtid — alt dette syntes at blande sig sammen til en eneste Tankerække, der ikke ophørte før Toget kørte ind foran den glasoverdækkede Perron i Kristiania.

Med et fast Tag i Haandtaget paa sin Rejsetaske banede hun sig Vej gennem Menneskemylret og den uvante Støj og Travlhed og naaede at faa sig anbragt i en Droske, der snart satte hende af ved det lille Hotel, hvor hun skulde bo.

Paa Dampskibskontoret fik hun at vide, at Damperen ikke skulde sejle før om tre Dage. Signe besluttede derfor at se saa meget af Byen, som hun kunde. Dette var hendes første Besøg i Hovedstaden og rimeligvis ogsaa det sidste. Hun vilde udnytte Tiden paa bedste Maade. Hun havde ingen Bekendte i Byen, men dette hindrede hende ikke fra at gaa ud alene. Dagen efter sin Ankomst, besøgte hun om Eftermiddagen Byens Kunstmusæum og det blev Enden paa hendes Omstrejfen efter Seværdigheder. Hun opholdt sig saa længe mellem de store Mestres Kunstværker og de smukke Marmorstatuer — de første hun havde seet — at Opsynsmanden tilsidst mindede hende om at det var Lukketid.

Da hun den Aften kom tilbage til Hotellet, sagde Værtinden til hende, at der havde været en Herre i Løbet af Dagen, som havde spurgt efter hende. Hvem kunde det være? Værtinden beskrev hans Udseende, og da vidste Signe at det var Hr. Bogstad. Han havde sagt, at han vilde komme igen den samme Aften.

Signe var bekymret. Hvad skulde hun gøre? Han var fulgt efter hende, men de maatte ikke mødes. Det vilde ikke være til nogen Nytte. Damperen skulde afsejle Dagen efter og hun besluttede at gaa ombord samme Aften. Hun tilkaldte en Vogn og blev kørt ned til Havnen. Jo, hun kunde godt komme ombord, sagde Hovmesteren, og hun gjorde sig det bekvemt for Natten.

Blandt de mange Mennesker, der kom for at se Skibet sejle, troėde Signe at have faaet Øje paa Hr. Bogstad, der søgte at trænge sig frem gennem Trængslen for at naa hen til Skibet. Men han kom for sent. Den tredie Klokke lød og Landgangsbroen blev taget ned samtidigt med at Skibet begyndte at fjerne sig fra Bolværket. Signe havde skjult sig bag Passagererne, der stod langs Rælingen, men nu pressede hun sig frem og viftede med sit Lommetørklæde ligesom de andre.

Farvel til Norge, farvel til Hjem og Fædreland. Hendes Hjerte var fuldt. Hun blev paa Dækket hele den Dag. Hun havde ingen Lyst til at spise og det overfyldte Agterdæk

havde intet tillokkende ved sig. Hun blev altsaa siddende optaget af sine egne Tanker, medens Skibet gled ud af den smukke Kristianiafjord.

Tidligt næste Morgen lagde Skibet til ved Kristianssand og nogle Timer senere skjultes det sidste Glimt af Norges Klippekyst bag Nordsøens Bølger.

Alt gik godt den første Uge. Signe havde ikke mærket meget til Søsyge endnu, men nu saa' det ud til at en Storm var i Anmarch. Søfolkene havde travlt med at surre alting fast og et dybt og ildevarslende Mørke lagde sig om Skibet medens skummende Bølger skyllede hen over Dækket.

Signe naaede vaklende ned til det daarligt oplyste 3die Klasses Kahytrum. Størsteparten af de rejsende Emigranter var krøbne op i deres Køjer, hvor de rullede frem og tilbage eftersom Skibet gyngede. Signe sad og talte med en dansk Pige, der ligesom hende selv holdt sig fast ved en Stolpe.

"Jeg har ikke Lyst til at gaa i Seng", sagde Pigen.

"Heller ikke jeg. Hvilket Vejr det dog er."

"Tror De, at vi vil naa over i god Behold?"

"Ja, selvfølgelig vil vi naa over", svarede Signe. "De maa ikke blive bange fordi det stormer lidt."

"Jeg prøver paa ikke at være bange, men jeg er saadan en Kryster."

"Tænk paa noget mere fornøjeligt", foreslog den anden. "Husk paa, hvor De skal hen og hvem De er paa Vejen over til."

Den unge Pige fra Danmark havde betroet Signe at hun skulde over til sin Kæreste i Amerika.

Hun prøvede paa at smile, medens Signe fortsatte: "Hvilken Forskel der er paa os. Jeg er løben bort og De rejser for at møde —"

Bums! Et voldsomt Stød rystede Skibet fra Ende til anden, og næsten samtidigt gik Maskineriet i Staa. Derefter hørtes hastige Fodtrin paa Dækket samt Baadsmandens skarpe Fløjte blandet med Lyden af Kaptejnens Kommandoraab. De Rejsende var snart i en frygtelig Panik. De, der stormede op af Trapperne, bleve standsede af de lukkede Døre og tvungne til at blive hvor de var. Kvinder skreg og bad og bleve hysteriske. Omsider kom Hovmesteren ind til dem med den Underretning, at der ikke var nogen Fare paa Færde og lidt efter lidt blev der igen roligt. Det blev derefter oplyst, at de havde kollideret med et andet Skib. Forstavnen havde lidt en Del Skade, men ikke nok til at forhindre Skibet i at fortsætte Rejsen. Der var alligevel meget faa, der sov den Nat, og da det blev Morgen med klart og dejligt Vej, skyndte man op i den friske Luft.

Anden Klasse havde deres Kahytter forude. Tre af Passagererne vare blevne dræbte og et større Antal komne tilskade.

Hvis Signe ikke havde været saa fattig eller havde nægtet at modtage Hjælp fra Hr. Bogstad, vilde hun ogsaa kunne have rejst paa anden Klasse. Men nu kunde hun takke Gud for at hun var fattig og — selvstændig!

I Løbet af endnu en Uge landede de i New York og hver især drog sin egen Vej. Signe Dahl tog med det første Tog til Chicago.

VII.

"Herren gav, og Herren tog"—Job. 1: 21.

Nyheden overraskede hele den lille Købstad Willowby fra hans Velærværdighed Borgmesteren til den sidst ankomne Beboer. Jernbaneselskabet havde fundet en kortere Rute til sin nordlige Hovedlinie, og havde besluttet at flytte, eller i hvert Fald for nogen Tid at ophøre med at benytte Banelinien, der gik igennem Dalen. Den planlagde Genvej vilde forkorte Strækningen henved 50 Mile og befri den for flere bratte Stigninger, men vilde have til Følge, at Byen kom til at ligge 25 Mile fra Jernbanen. Alle var enige om, at det vilde blive et meget føleligt Savn, en

Ulykke for Stedet. Alle Henvendelser og Forslag fra Beboerne til Jernbaneselskabet var aldeles frugtesløse.

Befolkningens værste Forudanelser gik i Opfyldelse. Efter at denne Forandring havde fundet Sted, syntes den tidligere saa blomstrende By at sygne hen. Dens Handelsliv ophørte næsten helt. Bygningsspekulanten skyndte sig at faa lagt Tag over sine endnu ufærdige Huse og lod dem staa uden at gøre mere ved dem. Landmanden er bedre stillet under saadanne Forhold. Hans Marker vil give det samme Høstudbytte og Produkter, uanset om Aktier og Byggeforetagender stige eller falde i Værdi.

Raadmand Rupert Ames havde taget ivrig Del i Byraadets usædvanligt lange Møder; dette tilligemed andre Forretninger, holdt ham borte fra Hjemmet en Uge. Det var den Forklaring, han gav sin Moder, da han tilsidst kom hjem.

"Rupert", sagde hun til ham, "du maa ikke tage dig det saa nær. Jeg kan se at du er syg — du er jo bleg som Døden nu. Er der noget i Vejen?"

Rupert satte sig paa Sofaen og støttede sit Hoved i sine Hænder, idet han stirrede ind i Ilden. Han var bleg og forgræmmet.

"Ja Mo'r, der er noget i Vejen; men jeg kan ikke sige dig hvad det er — jeg kan ikke sige det."

Moderen satte sig ved Siden af ham. "Rupert, hvad er det, er du syg?"

"Nej, Mo'r, jeg er ikke syg — undtagen i Hjertet." Han lagde sin Arm om hendes Hals og med Hovedet hvilende paa hendes Skulder begyndte han at hulke.

Det var mange Aar siden at hun havde set sin Dreng fælde Taarer.

"Moder!" han sprang op og tvang sig selv til at tale. "Jeg maa have det sagt. Banken er gaaet fallit og — og — jeg har ikke altid sat dig ind i mine Forretningsaffærer, Mo'r. Jeg skylder mere bort nu end al vor Ejendom beløber sig til. Jeg har spekuleret i Ejendomme. Jeg betalte en høj Pris for Riverside Ejendommen, og det Papir, som jeg bad dig underskrive var en Prioritet i Gaarden for at forskaffe et Laan. Moder, jeg troede det var en god Spekulation og det vilde det ogsaa have været, om vi havde beholdt Jernbanen, men nu er Landet sunket ned til saa lav en Pris, at alt vi ejer ikke vil dække hvad jeg skylder. Og Banken er ogsaa gaaet fallit — Aa, Mo'r, Mo'r!"

"Min kære Dreng, tag dog ikke saadan paa Vej. Dersom det værste skulde ske, saa har vi dog endnu Gaarden her, har vi ikke?"

"Du forstaar det ikke, Mo'r; vore Kreditorer kan tage den ogsaa."

Da hun hørte dette, overvældedes hun af Fortvivlelsen og græd bitterligt. Ved Synet af sin Moders Taarer, blev Sønnen Herre

over sine egne Følelser og prøvede paa at trøste hende paa bedste Maade. Hun skulde aldrig komme til at lide Nød, saa længe han havde to stærke Arme, hvormed han kunde arbejde, forsikrede han hende. Alt vilde blive godt tilsidst. "Hvad jeg har gjort een Gang, det kan jeg gøre igen, Mo'r; hvis det værste skulde ske, vil det blive en haard Prøvelse, men jeg er ung endnu og har Livet foran mig."

I en hel Time sad de paa Sofaen med Armene omkring hinanden og drøftede deres Stilling, og da de senere tavse betragtede de hendøende Flammer i Kaminen, førtes deres Tanker tilbage til et lille Bjælkehus paa den øde, kratbevoksede Slette og derfra til Bygningen af Vandsamlingsssteder og Gravningen af Kanaler.

Det værste skete. De kunde maaske have beholdt en Del af Ames Gaarden, men de besluttede at lade det altsammen gaa, betale deres Gæld og møde Fremtiden som ærlige Folk. Resultatet blev, at alt var klaret og bragt i Orden inden Jul og Fru Ames flyttet ind i et hyggeligt 3-Værelsers Hus nærmere Byen, for hvilket de betalte en maanedlig Leje.

Frk. Virginia Wilton var paa Besøg hos sin "Familie i Østen". Rupert baade længtes efter og frygtede for hendes Tilbagekomst. I sine Breve havde han intet sagt om den indtraadte Forandring i hans Affæ-

rer. Han vilde vente til hun kom tilbage for da at forklare det Hele til hende mere udførligt end det kunde gøres i et Brev. Han havde besluttet for hendes Skyld at foreslaa hende, at de udsatte deres Ægteskab til Foraaret. Da vilde han sikkert være bedre stillet end nu. Det vilde være et Offer for hans Vedkommende, men Virginia vilde være fornuftig nok til at indse det rigtige heri. Jo de vilde raadføre sig med hinanden, og Virginias Kærlighed vilde give ham Kraft og Mod. Til Trods for alt, saa var Fremtiden ikke saa mørk endda med en saadan Pige som Virginia Wilton ventende paa at blive hans Hustru. Dette var hans Tanker.

Dagen efter hendes Hjemkomst til Willowby, gik Rupert ud for at besøge hende. Værtinden, Fru Worth, aabnede Døren, da han bankede og sagde, at Virginia var gaaet ud og vilde være ude hele Dagen. Hun havde imidlertid skrevet et Brev, som skulde gives til Rupert, dersom han kom og spurgte efter hende.

Rupert tog Brevet og forlod Huset. Han vilde rimeligvis finde hende hos en eller anden af Naboerne og i Brevet var der sikkert Oplysninger om, hvor han skulde søge hende. Forsigtigt aabnede han Konvolutten og læste:

"Kære Hr. Ames:

Da jeg har modtaget en Stilling som Lærer-

inde i en anden State, er jeg nødsaget til at forlade Willowby i Morgen. Jeg vil have altfor travlt til at tale med Dem inden jeg rejser og De er sikkert for fornuftig til at følge efter mig. Glem Fortiden. En venlig Hilsen fra

Virginia Wilton.

Nina blev gift ved Nytaarstid, og omtrent to Uger senere døde Fru Ames.

Saaledes vendte Livets Omskiftelser op og ned paa alt for Rupert Ames og bragte ham megen Modgang og Sorg; men han tabte dog ikke helt Modet. Mange af hans tidligere Venner var hans Venner endnu og han kunde let have druknet sin Sorg i Selskabslivets Fornøjelser, men han foretrak at sidde hjemme i de lange Vinteraftener, ved Siden af den varme Ovn og Lampen, fordybet i sine Bøger og glemmende alt omkring sig. Det forekom ham at han førtes bort fra sit tidligere Liv, til en anden og fremmed Verden. Han tabte al Interesse for sine Omgivelser. For ham var alt udenfor bleven øde, tomt og koldt.

Den tidligere saa smukke Dal var for ham som et Fængsel. Bjergene, iblandt hvilke hans Barndom var henrunden, tabte al deres Tiltrækning. Hvor dumt var det dog ikke alligevel, tænkte han, altid at opholde sig i en enkelt lille Dal og aldrig faa noget at vide om den store Verden udenfor. Sjælen maa

da uvilkaarligt blive smaalig og snævertsynet under saadanne Forhold.

Tidligt næste Foraar pakkede Rupert sine Ejendele sammen til en Byldt, som han bandt bag Sadlen paa sin Hest og sagde Farvel til sine Venner.

"Hvor tager du hen, Rupert?" spurgte de.

Men hans Svar var altid, "Jeg veed det ikke."

———o———

VIII.

"Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den til Gengæld dem, som derved ere øvede, en Fredens Frugt i Retfærdighed."—Heb. 12: 11.

Rupert Ames red hele Dagen og gjorde kun et kort Ophold ved Middagstid for at Hesten kunde græsse. Selv mærkede han ingen Træthed. Den saa længe ophobede Energi havde begyndt at slippe ud og det forekom ham, at han kunde have redet, eller gaaet, eller paa anden Maade arbejdet haardt for en lang Tid uden at behøve Hvile. Han maatte bevæge sig, være i Virksomhed. Han havde lagt i Dvale længe nok, ikke bestilt andet i Maaneder end at tænke, tænke —. Det vilde have

drevet ham fra Sans og Samling, om han ikke havde gjort Forandring. Hvortil skulde han? Ingen vidste det; Rupert vidste det ikke selv. Det var ligemeget hvor han kom hen, naar han blot kom bort fra de Begivenheder og Erindringer, der knyttede sig til Willowby og Dalen, hvori den laa.

I Mørkningen red han ind i en lille Landsby, der laa ved Indgangen til en Bjergkløft. Bag flere af Viduerne var der Lys. En stærk Kuling kom fra Kløften og Træerne, der stod langs Byens eneste stenede Gade, hældede alle til den samme Side — bort fra Bjerget. Rupert havde aldrig været paa dette Sted, men han havde hørt Tale om Windtown. Var der et Hotel? spurgte han en Forbipasserende. Nej; men Smiths oppe paa Bakken tog mod Logerende. Der gik han op og fik sin Hest i Stald og blev selv forsynet med Aftensmad og en Seng for Natten. Til langt ud paa Natten gik han op og ned ad Byens Gade eller klatrede op ad Klipperne ovenfor.

Næste Morgen var han tidlig paa Farten igen og red ind i Bjergkløften ligesom Solen begyndte at skinne paa de stenede Kupler og kastede lange Lyskugler tværs over Kløften. En Sommermorgens Ridt gennem en Bjergkløft i Klippebjergene er altid en Inspiration, men Rupert var sig ikke dette bevidst. Igen i Dag, ved Middagstid, gav han sin Hest et Foder og lod den æde hvad den kunde af det sparsomme Græs langs Bjergskraaningen.

Et Stykke Brød, han havde i Lommen og som han dyppede i det klare Vand, udgjorde hans eget Maaltid. Derefter gik Turen videre ud af Bjergkløften, op over Bjerget og ud mod de store Sletter. Hele den Eftermiddag red han over den vidstrakte, lyngbevoksede Slette, der aldrig syntes at faa Ende. Det var næsten Midnat før han standsede ved en Minelejr, hvor han slog sig ned for Natten. Den næste Morgen solgte han sin Hest for tre Tyvedollar Guldstykker og med sin Byldt paa Ryggen gik han til Jernbanestationen, der laa syv Mile derfra.

"Maa jeg bede om en Billet," sagde han til Manden ved den lille Glasrude.

"Hvortil?"

"Til — er — til Chicago".

Manden saa mistænksomt paa Rupert, og vendte sig derpaa til en paa Væggen hængende Takstliste.

"Otteogtyve, Halvtreds", sagde han.

To af Guldstykkerne bleve skubbede ind gennem Vinduet og Rupert fik sin Billet og Penge tilbage.

I Jernbanevognen skaffede han sig et Sæde lige ved Vinduet,, saa at han kunde se ud over Landet, han kom igennem. Det var de samme kendte Bjerge og Vandløb hele den Dag, men den næste Morgen, da han vaagnede og saa ud af Kupévinduet, mødte der ham et mærkeligt Syn. I alle Retninger, saa langt han kunde se, strakte sig den store, flade

Prærie, over hvilken Toget dampede afsted med god Fart i en lige Linie Mil efter Mil i det uendelige. "Vi maa være i Kansas," tænkte han. "Hvilket mærkeligt Syn at se saa meget fladt Land".

Men hvad rejste han i Grunden til Chicago for? For at se Verden, blande sig i Menneskemassen, komme i Berøring med sine Medmennesker — hvad andet vidste han ikke.

Chicago! hvilket Syn for en Mand fra Vestens Bjerge! Gader, Huse, Folkemasserne og den vedvarende Larm og Trafik var nær ved at faa det til at løbe rundt for ham i Begyndelsen. Hvilket udmærket Sted at forsvinde i. Rupert havde ikke længere nogen Byldt at bære paa, og kun femten Dollars og ti Cents i Lommen. Han tog sig godt i Agt for ikke at komme i Kløerne paa Bondefangere og levede ret behageligt for en Uge, i hvilken Tid han saa' en Del af den vidunderlige Bys Seværdigheder. Da hans Penge begyndte at slippe op, prøvede han paa at faa Arbejde; thi han vilde gerne blive der længere. Men Rupert var Landmand og der var ikke megen Efterspørgsel efter saadanne inde i Byen. Udenfor Byen traf han tilfældigvis en Dag et Selskab af rejsende Arbejdere, der skulde vest paa — til Fods eller med Toget, naar der tilbød sig en Lejlighed til at køre uden at det kostede noget. Rupert sluttede sig til dem. Han havde paa en Maade ophørt med at tænke paa, hvad hans Handle-

maade kunde føre til, og hvad angaar med at have Betænkeligheder overfor hvad Slags Folk, han var sammen med, da skænkede han ikke dette en Tanke. I de følgende Dage gik de betydeligt mere end de kørte. Rupert var ikke øvet i at svinge sig selv under de forbikørende Jernbanevogne og hænge sig paa Bræmsestængerne. Han nøjedes derfor med at følge med den mindre nøjeregnende Del af Selskabet, som sov paa Hølofter om Natten og bjergede sig med hvad Føde de kunde fra de Bønderhuse, de kom forbi. Rupert passede godt paa den lille Pengesum, han havde og betalte som Regel for hvad han fik. Han glemte tilsidst helt at holde Regnskab med Tiden. Sommeren maatte være godt fremskreden, da Rupert skiltes fra sine Rejsefæller og fandt, at han havde naaet til Foden af Bjergene. Han brugte den sidste Mønt han ejede til et Brød.

Den Nat mærkede Rupert, at Feberen havde overmandet ham, og da han om Morgenen rejste sig, var han for mat til at fortsætte Rejsen. Han blev derfor liggende i Høet, der havde tjent ham til Leje, til Solen skinnede ind paa ham; da forsøgte han igen at komme ud, men han rystede saaledes over hele Legemet, at han krøb tilbage til Loftet og blev liggende der hele Dagen. Henad Aften blev han jaget ud af Ladens Ejer. Han naaede vaklende hen til et andet Høloft, som det lykkedes ham at krybe ind i uden at blive

set. Hele den Nat kastedes han frem og tilbage i Feber medens de ulideligste Smerter martrede hans Legeme. Den næste Dag blev han funden af Gaardmanden, som, da han saa' hans Tilstand, bragte ham noget Mad. Saa vandrede han videre. Hans Hjerne var nu helt omtaaget. Sommetider syntes det som Bjerge, Huse og Gærder var saaledes blandede sammen, at han ikke kunde skelne dem fra hinanden og han famlede sig frem som en fuld Mand. Var han ved at gaa fra Forstanden? Eller var det blot en Febersygdom? Skulde hans Liv nu have Ende? — og det tilmed saa langt fra Hjemmet — Hjemmet? — han havde intet Hjem. Det ene Sted kunde være lige saa godt som det andet for ham. Han havde ingen klar Forestilling om, hvorledes han fandt ind paa et Høloft, eller hvorlænge han laa der. Det var en eneste forvirret Masse af Smerter, Drømme og fantastiske Skikkelser. Omsider maa Feberen dog have raset ud, thi han vaagnede en Nat med fuldstændig klart Hoved, og fik derefter en god Søvn.

Da han vaagnede den næste Morgen og krøb ud, saa' han Solen skinne paa Bjergenes snedækkede Tinder. Han havde drømt om sin Moder, om Virginia og Nina, og Drømmen havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Hans udtærede Ansigt var bedækket med et kort Skæg; hans Klæder var snavsede og nogle Flænger i dem var blevne temmeligt store.

Jo, han havde sandeligt naaet Bunden. Han kunde ikke gaa længere. Han var en Vagabond — en simpel Landstryger. Han havde løbet Linen ud. Han vilde søge op i Bjergene, som han endnu elskede, og der paa en eller anden Klippe vilde han lægge sig ned og dø. Ja, det vilde han gøre — det vilde han gøre.

Han gik ufortrødent hele den Dag. Han bad ikke om Føde. Han vilde intet modtage af noget Menneske. Han var kommen til Verden alene og alene vilde han forlade den. Hans Ansigt var haardt og ubevægeligt. Han gik op ad den stenede Vej, forbi Bønderhuse og Landsbyer, op, højere op indtil han kom til en Dal, der lignede en anden, som han kendte, men der var ingen By her, intet andet end en flad øde Landstrækning og en Bjergstrøm, der banede sig Vej ned til den lavere Del af Dalen. Grupper af Grantræer strakte sig langs Bjergsiderne op mod Toppen. Der vilde han gaa op. Under Granerne skulde hans Ben bleges og hensmuldres.

Han forlod Kørevejen og fulgte en Sti, der førte opad den stejle Bjergskraaning. Solen nærmede sig de hvide Bjergtoppe. En Efteraarsdis laa over Dalen og gjorde Afstanden utydelig. Duften fra Træerne hilste ham og bragte Tankerne tilbage til den Tid, da han selv, fuld af Liv og Haab, havde strejfet omkring mellem Bakker og Kløfter i sin Hjemstavn. Han var alligevel næsten hjem-

me. Præsten havde jo sagt, at Døden var blot at gaa hjem. Dersom der var et Liv herefter, kunde det ikke være værre end det nærværende; og dersom Døden gjorde Ende paa alt, ja, da vilde hans Ben hvile i Fred paa dette ensomme Sted. Ulven og Ræven vilde maaske fortære hans Kød — lad dem blot — og deres natlige Hyl vilde blive hans Ligsang.

Langt oppe paa Bjergskraaningen udsøgte han sig et Sted, hvor Træerne stod tættest. Lyden af rislende Vand lød i hans Øre som en fjern Salmesang. Han satte sig ned paa Jorden for at hvile, før han klatrede endnu højere op. Mekanisk fremtog han af sin Lomme en lille Bog, sit Testamente — den sidste Rest af hans Ejendele. Han aabnede Bogen, og hans Øjne faldt paa nogle Linier, som han havde skrevet i Kanten med Blyant for mange Aar siden. De lød saaledes:

"Det Sorgen er, som Himmelstigen rejser,
Hvis gyldne Trin er vore Modgangstimer."

Og det Skriftsted, hvortil de henviste var det følgende:

"Min Søn! agt ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, naar du revses af ham; thi hvem Herren elsker, den tugter han, og han slaar haardelig hver Søn, som han tager sig af. Holder ud og lader eder tugte; Gud handler med Eder som med Søn-

ner, thi hvem er den Søn, som Faderen ikke tugter?"

Bogen faldt ud af hans rystende Hænder. Da var det at Barmhjertighedens Engel sagde: "Det er nok", og rørte ved den unge Mands Hjerte. Det længe tilbageholdte Kildevæld brød frem, og Rupert hulkede som et Barn. Ved Siden af en mægtig, graa Sten, overskygget af Træerne, løstes hans Tunge og han bad sin første Bøn til Gud. Han græd og bad i en hel Time, indtil en Fredens Aand lagde sig over ham og han faldt i Søvn.

Rupert vaagnede som et andet Menneske, uagtet han var svag og udmattet. Aftenen nærmede sig og han saa Røg stige op af en Skorsten paa et Hus en halv Mil længere nede. Med stort Besvær naaede han ned til det.

En ung Mand var ved at give Køerne deres Aftensfoder, og Rupert gik hen til ham og sagde:

"God Aften; har De noget imod at jeg sover i Deres Lade i Nat?"

Manden saa' nøje paa ham. Omstrejfende Folk kom ikke ofte til dette ensomt beliggende Sted.

"Ryger De?"

"Nej."

"Saa har jeg ikke noget at indvende, uagtet jeg ikke bryder mig stort om at have Fremmede paa Pladsen."

"Mange Tak".

Manden begyndte at gaa, men vendte sig om igen. "Had De haft Aftensmad?" spurgte han.

"Nej; men jeg bryder mig ikke om noget at spise, ellers Tak".

"Det er en mærkelig Svend, ham," sagde Manden til sig selv, "ikke at ville have noget at spise. Men ligemeget, gaa alligevel ind i Skuret der og bliv varm."

Inde i Skuret fandt Rupert et gammelt Komfur, hvorpaa der brændte en god Ild. Ved Siden af dette satte han sig. Aftenen var kølig her i denne Højde og Rupert rakte Hænderne over mod Fyret for at varme dem. Inde i Huset hørte han Klirren af Porcelain og opfangede Lyden af Kvindestemmer. Brudstykker af Sange lød ud til ham og han gav sig til at lytte med Opmærksomhed. Snart ophørte Støjen og to klare Stemmer forenede sig i en Sang, hvis Ord han tydelig hørte. Han sad som fastnaglet til Stedet, medens Sangen syntes ligesom at trænge ind i hans Sjæl:

"O min Fader, Du som troner
I en navnløs hellig Fred;
Naar skal jeg dit Aasyn skue,
Se din Nærheds Herlighed?
En Gang før min spæde Barndom
Har min Aand jo dvælet der;
O min Fader, i din Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær!

I en Hensigt vis og herlig
Har Du mig paa Jorden sat;
Himmelsk Byrd og Slægt og Venner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Mangen Gang en lønlig Tanke
Hvisked: "Du er Fremmed her!"
En Gang fri og salig vandred
Jeg din Fadertrone nær!

O min Fader, du mig lærte
Ved din Aand at kalde saa,
Men før Kundskabsnøglen skænktes,
Grunden hertil dunkel laa.
Har jeg ikkun hist en Fader?
Hør Fornuft og Sandheds Svar,
Sig, hvad jeg vil evig kende:
"Der jeg og en Moder har!"

Naar min svage Hytte lægges
Ned i Jordens kolde Grus,
Fader, Moder, lad mig møde
Eder i Jert Kongehus;
Naar jeg har mit Maal fuldkommet,
Hvorfor I mig sendte her,
Kald mig hjem med fælles Stemme,
Lad mig salig dvæle der;"

Døren aabnedes og en ung Kvinde kom ud med en lille Tinspand i Haanden. Da hun fik Øje paa Rupert udstødte hun et lille Skrig af Forskrækkelse og søgte tilbage til Døren. Manden, som havde budt Rupert ind,

kom nu igennem Skuret og forklarede, at han var en "Rejsende", der varmede sig selv. Den unge Pige saa' undersøgende paa Rupert. Ilden paa Komfuret lyste ud gennem dets aabnede Dør, og Lyset dansede paa de nøgne Bræddevægge, og kastede et rødligt Skær omkring Pigen i Døraabningen.

"Hvilket smukt Syn", var den Tanke, der uvilkaarligt fløj Rupert gennem Hovedet.

Saa kom hun langsomt frem igen og, i Stedet for at hælde Spandens Indhold ud i et større Fad, hvilket var hendes Ærinde, stillede hun den paa Bordet ved Siden af Rupert og sagde smilenlde:

"Vil De have en Slurk varm Mælk?"

"Tak, mange Tak."

Derefter forsvandt hun.

Varm Mælk! Hvad kunde være mere velkomment? Rupert gjorde sig tilgode med den varme Drik. Hvor den styrkede ham og ligesom gav ham nyt Liv og Kraft. Og saa givet ham af et saadant Væsen, med et saadant Smil! Det var et Glimt af længst forsvunden Herlighed.

Den næste Morgen blev Rupert spurgt om han vilde have Arbejde.

"Ja," var Svaret.

"Kan De udføre Landarbejde?"

"Jeg har været Landarbejder hele mit Liv," svarede han. "Jeg er ikke en Vagabond i den Forstand, som De maaske mener."

"Godt, bliv her i Dag og jeg vil se hvad

jeg kan gøre. Jeg trænger til lidt Hjælp, men jeg kan ikke betale høj Løn."

"Tal ikke om Lønnen", svarede Rupert, "vi bliver nok enige om det senere."

Den unge Gaardmand var klar over, at han ikke havde en almindelig Landstryger for sig, uagtet han saa' medtaget ud og Tøjet bar Præg af lang Omflakken.

"Jeg har været syg i nogle Dage," udbrød Rupert, "og dersom De tror at De kan stole saa meget paa mig, vilde jeg gerne hvile lidt ud før jeg begynder at arbejde. Jeg er for svag til at kunne udrette noget videre endnu."

"Det vil nok kunne lade sig gøre", var Svaret. "Jeg ser at De trænger til noget at spise i Dag, selv om De ikke var sulten i Aftes. Kom med mig ind i Stuen."

Saaledes kom Rupert Ames til at blive hos Landmanden. Han udførte det lettere Arbejde omkring i Huset indtil han blev stærkere og kunde tage fat ved det grovere Arbejde. Han blev venligt behandlet af dem alle og det varede ikke længe før han frit gik ud og ind hos Familien.

Under sit Ophold hos disse Folk havde Rupert Følelsen af, at han begyndte at komme til Fornuft, som han kaldte det. Hver Aften takkede han Gud i oprigtig Bøn for at have reddet ham fra at styrte ud i den gabende Afgrund, der syntes at have aabnet sig foran ham.

Janson Familien var Nykommere i Vesten og havde endnu meget at lære med Hensyn til Landvæsenet paa disse Egne. Hr. Jan var svensk og havde opholdt sig i Amerika i 20 Aar. Hans Hustru og hendes Kusine var begge fra Norge; men medens den første havde været i Landet længe nok til at blive amerikaniseret, saa var det kun to Aar siden at Kusinen havde forladt sit Fødeland, og talte derfor engelsk med en afgjort fremmed Akcent. Hendes Navn var Signe Dahl. Hun tiltrak sig Ruperts Opmærksomhed fra den første Dag. Hun havde en Hudfarve vekslende hvid og rød, blaa Øjne, blødt, lyst Haar, men det var ikke hendes ejendommelige Skønhed alene, der gjorde Indtryk paa ham. Der var noget andet ved hende, en Atmosfære af Fred og rolig Sikkerhed hvillte over hende og syntes at meddele sig til ham. I Begyndelsen var hun meget tilbageholdende, men da hun lærte Rupert bedre at kende, hvilket hun syntes at gøre instinktmæssigt, talte hun mere frit med ham og lod endog til at sætte Pris paa hans Selskab.

To Uger forløb og Rupert tilbød at blive paa Gaarden gennem Høsten. Hr. Janson tog med Glæde mod Tilbudet, thi han var nu bleven overtydet om, at Rupert Ames kunde give ham mange nyttige Vink med Hensyn til Jordens Drift.

Den Sang,, Rupert havde hørt den første Aften, vedblev at ringe i hans Øren. Han

kunde huske nogle af Ordene og som han tænkte paa dem, opstod der nye, mærkelige Idéer i hans Hoved. En Aften sad de alle omkring Fyret i Dagligstuen. Rupert havde fortalt dem noget om sit tidligere Liv og da Samtalen begyndte at gaa i Staa, bad han de to Kusiner om at synge den Sang igen, hvilket de straks var villige til.

"En overordentlig smuk Sang," sagde Rupert, da de havde sunget den tilende; "og saa mærkværdig. Den ligesom bringer mig tilbage til en forudgaaende Tilværelse, om noget saadant var muligt. Hvad betyder dette:

En Gang før min spæde Barndom
Har min Aand jo dvælet der;
O, min Fader, i din Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær!

Hvad betyder det?"

"Signe, forklar du det," sagde Hr. Janson. "Du er bedre til saaadant noget end jeg."

Signe gjorde ingen Udflugter, men gik over til den lille Boghylde og tog to Bøger ned, hendes engelske og hendes norske Bibel. Hun læste nu som Regel altid fra den engelske, men hun havde dog gerne den norske Bibel ved Siden af sig for at kunne henføre til den, om det blev nødvendigt.

"Jeg vil gøre hvad jeg kan, Hr. Ames. Jeg læser ikke engelsk særligt godt, saa De kommer til at besørge Læsningen." Hun aabne-

de Bogen og pegede paa det fjerde Vers i Jobs 38te Kapitel. Rupert læste:

"Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden? forkynd det hvis du har Indsigt .... Da Morgenstjerner sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde."

"Ja", sagde den Læsende, "det er det store Spørgsmaal. Hvor var Job? Han var jo endnu ikke født."

"Hvem er Guds Børn?" spurgte Signe.

"Jeg antager vi — os allesammen paa en Maade er Guds Børn."

„Naturligvis, og vi alle raabte af Glæde, da Gud lagde Jordens Grundvold, vi maa altsaa have været der og vidst noget om det."

"Ja, men hvorledes kunde vi? Vi var jo endnu ikke fødte?"

"Nej, ikke her paa Jorden, men vi levede som aandelige Væsener i Himlen, vor himmelske Faders Børn."

"Det kender jeg ikke noget til," bemærkede Rupert tvivlende.

"Nej, selvfølgeligt ikke. Det er derfor jeg fortæller Dem det."

Dette fik dem alle til at smile. Signe bladede videre i sin Bibel. "Læs her," sagde hun.

Denne Gang var det i det første Kapitel af Johannes Evangelium. Han læste de første fjorten Vers.

"Det er nok; læs nu her." Hun viste ham det sjette Kapitel, 62de Vers, og han læste:

"Hvad om I da faa at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var før?"

Hun bladede om til et andet. Det var det 28de Vers af det sekstende Kapitel:

"Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen."

Endnu et Vers lod hun ham læse, nemlig det 5te Vers af syttende Kapitel:

"Og Fader! herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var."

"Hvad faar De nu ud af alt dette; hvad betyder det?"

"Jeg ser godt hvad De sigter til, Frk. Dahl. Kristus var sikkert til som et guddommeligt Væsen før Han kom her til Jorden — ja endog før Verden blev dannet."

"Naturligvis; vor Frelser var selv ligesom vi. Han blev født og modtog et Legeme paa samme Maade som vi og Han havde en Aand, som blev iført dette Legeme. Gud er Hans Aands Fader og den var til længe før Verden blev skabt, som De siger: Kristus er vor ældre Broder. Vi tilhøre den samme Familie. Dersom Han var til før Verden var, hvorfor saa ikke vi? Er det ikke rigtigt?"

"Men skal det ikke forstaas saaledes, at Kristus er det eneste Væsen, som havde en Forudtilværelse? Jeg tror der staar noget i Deres Bog om, at Frelseren er Faderens Eenbaarne."

"Ja, i Kødet, det er rigtigt, men Gud er Fader til alle de Aander, som er komne til denne Verden for at modtage Legemer. Jeg kan vise Dem mange Skriftsteder, der beviser dette."

"Det er en Ting jeg aldrig før har tænkt paa, men det maa være sandt, dersom Bibelen mener hvad den siger. Det er et stort og ophøjet Princip, Hr. Janson."

"Ja, det er vidunderligt. Mange Mennesker vil intet høre derom, men dersom vi skal fortsætte vort Liv i en aandelig Tilværelse efter at vi forlade dette Legeme, saa kan jeg ikke indse hvorfor vi ikke ogsaa kunde have været til før vi kom her — men Signe der, hun kan forklare det ligesaa godt som en Præst."

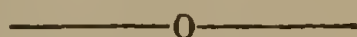
Signe smilte. "Nej Hr. Ames, jeg er ikke Prædikant. Det er altsammen saa tydeligt for mig. Bibelen siger, at vi har en Fader i Himlen og jeg tror det. Jeg tror ogsaa, at vi har "en Moder der", som Sangen siger. Jeg kan ikke bevise det fra Bogen, men min Fornuft tilkendegiver det for mig."

Det var noget nyt for Rupert at høre en smuk ung Pige udlægge saadanne Lærdomme. Han blev helt fortryllet, baade af den Talende og af det, der blev sagt. Et nyt Lys syntes at gaa op for ham. Hvad om dette Liv alligevel kun var en Skole, hvortil udødelige Sjæle bleve sendte for at gennemgaa Prøver. for at blive underviste.

"Har De andre Bibelsteder vedrørende dette Emne at henvise til?"

Jo vist, mange af dem", sagde hun. "Naar De faar Tid læs saa Heb. 12: 9; Jer. 1: 4, 5; Eph. 1: 3—5 og Joh. 9: 1—3. Jeg husker ikke flere i Øjeblikket."

Rupert skrev dem ned og læste dem den samme Aften før han gik til Sengs. For hver Dag der gik udvidedes hans aandelige Synskreds, og den kønne, norske Pige var langt fra den mindst betydningsfulde Aarsag til denne Forandring i Ruperts Livsopfattelse. "Gud velsigne hende", sagde han til sig selv, "Gud har sendt hende til mig;" og han begyndte i sine Bønner at bede om at blive i Stand til at leve saaledes, at han kunde blive værdig til de Velsignelser, der tilsyneladende var i vente for ham.

IX.

"Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, død i sig selv."—Jakob 2: 17.

Chamogo Dalen ligger ved Udkanten af Amerikas store, tørre Region. Paa den Tid, da Rupert Ames kom til Dalen, var man aldrig sikker paa Høsten, og ofte skete det,

at Regnmanglen i Sommerens Løb var saa stor, at der slet ikke blev nogen Høst. Ejendomshandleren i Chicago, der havde solgt dette Land til Janson, oplyste ham ikke om denne Kendsgerning og han havde allerede spildt det meste af to Aars Arbejde paa Grund af Misvækst. Rupert Ames fik alt dette at

Derpaa begyndte Rupert at forklare ham, hvorledes det værdifulde Land paa begge Sider af Bækken kunde opdyrkes og Høsten sikres hvert Aar ved at benytte Vandet i vide fra Hr. Janson og gav sig derpaa til at undre sig over at man ikke havde tænkt at udnytte den lille Vandstrøm, der løb gennem Dalen.

En Dag — det var ved Slutningen af Høsttiden og de var ved at indsamle de sidste Kartofler — spurgte Rupert, om det omkringliggende Land kunde faaes tilkøbs.

"Ja, med Lethed," var Svaret. "Jeg blev tilbudt hele Dalen for en mindre Sum, men jeg har alt det Land, jeg kan overkomme. Landet her omkring vilde være anderledes, om vi kunde være sikre paa at faa Regn, men det kan vi ikke og jeg er snart ked af det mig selv. Har De Lyst til at købe mig ud? De skal faa det billigt", tilføjede han leende.

"Kunde De skaffe Penge nok til at købe hele Dalen her?" spurgte Rupert alvorligt.

"Ja, det kunde jeg nok."

"Saa har jeg et Forslag at stille Dem."

Bækken til Vanding af Markerne. Hr. Janson lyttede med Forbavselse til Ruperts Beskrivelse af Dry-Bench Reservoir, og hvor let det vilde være at grave nogle Grøfter, hvorfra Landet i Chamogo Dalen kunde vandes.

"Denne Dal kan underholde en ikke saa ganske lille Befolkning," sagde Rupert. "Ved at anskaffe Landet og derefter grave de fornødne Kanaler og Grøfter, kan De sælge det igen Stykkevis, og hvis De ikke tjener Hundrede Procent paa Deres Udlæg, tager jeg meget fejl."

De havde mange Samtaler om dette Foretagende og til sidst blev det besluttet at gøre et Forsøg. Rupert skulde forestaa Gravningen af Kanalerne og udføre hvad han kunde før Sneen kom og saa fortsætte Arbejdet til Foraaret.

Landet blev erhvervet uden stor Bekostning. Kanalen blev opmaalt og lidt Arbejde udført samme Efteraar. Da Vinteren begyndte, red Rupert 21 Mile til Amtets Hovedby, tog Skolelærereksamen, fik Lærerbevis og blev Lærer for Vinteren i Chamogo Distriktsskole. Det var en ny Erfaring for ham, og mindre behagelig til at begynde med. De store Drenge kom til Skolen for at være i Ly for Stormen og, i Forbigaaende, maaske lære lidt Læsning og Skrivning. De var ofte temmeligt ustyrlige, men Rupert fik dem til at lystre uden at gøre Brug af Spanskrøret. Han skrev nu til sin Søster Nina og fortalte hende hvor

han opholdt sig for Vinteren og at han ventede at komme tilbage til Willowby, men ikke foreløbigt.

Saaledes gik Vintermaanederne. Rupert studerede sine egne Lektier, naar hans daglige Pligter gav ham nogen Tid tilovers. Han aflagde ofte Besøg hos Jansons, uagtet det var en tre Mile lang Køretur. Han blev altid modtaget som en Ven og blev i Virkeligheden behandlet som en af Familien.

Var det derfor saa underligt, at et usynligt Baand knyttedes mellem Rupert Ames og Signe Dahl? Var der noget mærkeligt i, at Ruperts Besøg blev hyppigere, eller at den lyshaarede norske Pige saa' længselsfuldt ned ad Vejen efter Skolelærerens Hest?

Rupert lod sig ikke narre af sine Følelser. Der var kun gaaet et Aar siden Bruddet med Virginia Wilton. Den Gang havde han troet, at han aldrig vilde overvinde dette, men allerede nu kunde han tænke paa det med Ligegyldighed, ja endog med Taknemlighed. Denne Kærlighed, som nu syntes at bemægtige sig ham, var forskellig fra hin anden. Han kunde ikke forklare sig denne Forskel, men han vidste at den var der. Rupert havde ingen Skrupler. Signes Nærværelse gjorde ham ikke forvirret eller holdt ham i Ave. Nej, i hendes Selskab havde han kun en rolig, sød Fornemmelse af, at hun var en god Pige, at han elskede hende, og at hun ogsaa holdt lidt af ham. Deres Samtaler drejede sig hoved-

sageligt om alvorlige, men højst interessante Emner. Signe ligesaavel som hendes Kusine og Hr. Janson havde sin egen religiøse Opfattelse og denne var mærkværdig, i hvert Fald for Rupert. Han havde aldrig hørt andet end de kristne Kirkesamfunds almindeligste Lærdomme og ikke interesseret sig meget for Religion. Signe var vel bevandret i Bibelen og kunde finde de vidunderligste Ting i den, Lærdomme, der var nye for Rupert, men som aabnede Fremtiden for ham, en smuk og herlig Fremtid med store Muligheder. Desforuden forklarede de ham mange af Livets Gaader og besvarede nogle af dets vanskeligste Spørgsmaal.

Saaledes skete det en Fredag Aften, at Rupert og Signe var alene hjemme, da Hr. Janson og Hustru var paa Besøg hos en Nabofamilie. De sad ved Komfuret i Køkkenet og det flammende og knitrende Træ paa Fyrstedet gjorde en Lampe unødvendig. Signe havde modtaget et Brev fra Hjemmet, som hun oversatte for Rupert. Hendes Fader havde for længe siden tilgivet hende. De faa Dollars, som hun sendte hjem en Gang imellem, bleve til mange flere Kroner ved den Tid de naaede Norge, og de var til stor Hjælp for Familien. Efter at have talt om Forholdene i de gamle Lande førtes Samtalen ind paa religiøse Emner og især paa den Lærdom fremsat i Sangen "O, min Fader", som Rupert var meget interesseret i. Nu sad de

tavse og saa' ind i Ilden. Deres Stole stod ikke langt fra hinanden, og det var en let Sag for Rupert at lægge sin Haand over Signes Fingre, der hvilte paa Armen af hendes Stol, og omslutte dem med sin store Haand.

"Signe", sagde han, "dersom vi nogensinde levede som tænkende Væsener i en tidligere Tilværelse — og det kan jeg nu ikke mere tvivle om — da kendte vi to hinanden der. Maaske vi endog var de bedste Venner og jeg har netop ladet min Indbildningskraft have frie Tøjler med Hensyn til at udmale og forestille mig disse Muligheder."

"Jeg vil fortælle Dem noget"; sagde Signe. "Husker De den Aften, da De første Gang kom hertil?"

"Det gør jeg rigtignok," og han trykkede hendes Fingre lidt tættere sammen.

"Det forekom mig, at jeg straks kendte Dem. De saa' daarlig ud og lignede en Vagabond, men jeg vidste godt at det ikke var Tilfældet og jeg syntes jeg havde kendt Dem før."

De var igen tavse for en Stund "medens Øjnene talte Hjertets stumme Sprog."

Signe lagde mere Brænde paa Ilden fra Kassen ved Siden af.

"Husker De den Bog De gav mig at læse forleden Dag, Signe?"

"Jo; hvad synes De om den?"

"Den har givet mig en hel Del at tænke paa. Den fremsætter evangeliske Lærdomme,

der er helt forskellige fra hvad jeg nogensinde før har hørt; men alligevel stemmer det fuldkomment overens med hvad Kristus og Hans Apostle forkyndte. Som De veed, er jeg altid bleven oplært i den Tro, at Mennesket er en ubehjælpsom Skabning, saa vidt det angaar hans Sjæls Frelse; at alt er gjort for ham og at det i Virkeligheden vilde være den største Daarskab af ham at tænke, at han kunde gøre noget for sig selv; at Mennesket intet kan gøre hverken fra eller til og at han blot er som en Klump Ler med næsten ligesaa indskrænket Handlekraft og Selvstændighed.''

''Jeg er godt kendt med alle den Slags Lærdomme'', sagde Signe, idet hun gik hen og tog sin Bibel. ''De bleve mig indprentede som Barn i det gamle Land.''

''Nu ser jeg,'' fortsatte han, ''at saadanne Lærdomme undervurderer Mennesket, som i Virkeligheden er et Guds Barn. Jeg kan ikke indse, hvorfor en alvis Fader saaledes skulde tage sine Børns Handlefrihed fra dem. Vi har i Skolen et Motto, der lyder saaledes: Personlig Anstrengelse opdrager, og jeg tror det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan udvikle os, hvis vi skulle blive ligesom vor evige Fader.''

''Ja, men een Ting maa De huske paa og det er, at ''ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus''. Opstandelsen fra de Døde kommer formedelst

Kristus uden nogen Anstrengelse fra vor Side. Vi er ikke ansvarlige for Adams Overtrædelse, derfor er vi forløste fra dens Følger gennem Kristi Forsoning, hele Menneskeslægten er, baade gode og onde — alle vil opstaa og blive stillet for Guds Domstol og dømte efter deres Gerninger i Kødet."

"Ja, jeg indrømmer Sandheden af alt dette; men det staar mig ikke rigtigt klart hvorledes vi skulle blive befriede for vore egne, personlige Synder. Vi lever i en syndig Verden. Vi er alle dødelige og paavirkes af vore Omgivelser. Der maa være en Maade, hvorpaa vi kunne blive befriede for disse Ufuldkommenheder, thi dersom vi nogensinde skal komme i Guds Nærhed, da maa vi først være rene og hellige, uden Synd."

Signe havde aabnet sin Bog. "Jeg vil læse her Svaret paa Deres Spørgsmaal. De husker nok, paa Pinsefestens Dag, da den Helligaand blev udgydt over Apostlene, stod Peter frem og talte til den forsamlede Mængde. Mange af dem troede og det stak dem i Hjertet og de sagde: "I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?" Disse Mennesker var ikke de eneste, som har stillet dette Spørgsmaal."

"Nej, det er sandt."

"Men Peter sagde til dem: Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle

faa den Helligaands Gave,'' Dette er tydeligt nok, er det ikke? Ord kan ikke fremsætte det tydeligere. Da Peter saa' at de havde Tro, sagde han til dem at de skulde omvende sig, blive døbte til deres Synders Forladelse og da skulde de faa den Helligaand.''

''Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn, og for alle dem, som ere langt borte. Signe er det ikke ogsaa for os?'' spurgte Rupert ivrigt, ''hvorfor skulde det ikke?''

''Forjættelsen er ikke blot til nogle faa — den er til Dem og mig. Jeg har adlydt Peters Ord og har modtaget Forjættelsen. De kan gøre det samme, og de samme Velsignelser vil følge. Evangeliet er en Lov, en fornuftig og naturlig Lov, men saa vidunderlig skøn.''

''Hvorfor har jeg aldrig hørt dette før?'' udbrød Rupert. ''Hvorfor er det ikke skrevet i vore Bøger eller fortalt til os i vor Barndom? Signe, jeg er endnu lidt i Vildrede.''

''Rupert'', sagde hun med et Smil, der havde ligesom et Anstrøg af Bedrøvelse, ''Verden vedbliver at ''lære, men kommer aldrig til Sandhedens Erkendelse.'' ''Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene.'' ''Og det skal gaa Præsten som Folket.'' ''Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke og gjort den evige Pagt til intet.'' Er det til at undres over, at De aldrig har hørt disse

Lærdomme før? De kan læse om dem i Bibelen, men Verden har ikke haft dem iblandt sig i mange Aarhundreder. Nu er de igen paa Jorden. Evangeliet i dets Renhed og Fylde er gengivet. Vi læser her at Johannes paa Øen Patmos saa', at i de sidste Dage skulde en Engel "flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden." Denne Engel er kommen, Rupert, dette Evangelium er gengivet, og hvad jeg har forklaret Dem, er Lærdomme, der hører til dette Evangelium. Mennesker paa Jorden er igen iklædte med Myndighed fra det Høje til at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinancer til alle dem, som tro."

Rupert lyttede til disse Ting med udelt Interesse. Han blev som en Discipel ved sin Lærers Fødder. De talte sammen til langt ud paa Aftenen, og da Hr. Janson og hans Hustru kom hjem, fandt de dem bøjet over den "gode, gamle Bog", og saa fordybet i Læsningen, at de ikke hørte dem træde ind.

———o———

X.

"Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen."—2. Tim. 4:7.

Rupert Ames kunde nu ikke undlade vedblivende at tænke paa de store Livets Spørgsmaal. Aldrig før havde noget gjort et saa dybt Indtryk paa ham; aldrig før havde han betragtet Tingene i det Lys, som nu var kommet til ham. Hans Hjerte var fyldt med Kærlighed, Tak og Pris, der ligesom gennembævede ham og syntes at tage hele hans Person i Besiddelse.

Vinteren gik, og Rupert tog Afsked med Skolen. Han kom til den Slutning, at Skolelærerfaget ikke passede for ham, uagtet Folket deromkring var tilfreds med ham. Han længtes efter at komme ud at grave Grøfter. Dette holdt han meget mere af og han blev enig med sig selv om at hans Mission i denne Verden var at faa den virkelige Ørken til at blomstre som Rosen.

I Løbet af Sommeren skete der en stor Forandring med Chamogo Dalen. Den ene Side af Dalen kunde nu vandes og en Del Jordstykker bleve solgte med godt Udbytte. Hr. Janson gav Rupert den Andel, der tilkom ham og i Fællesskab arbejdede de og havde god Fortjeneste.

Det, der nu fyldte Lykkens Bæger for Ru-

pert, var Bevidstheden om at han havde vist Lydighed til Jesu Kristi Evangelium og havde modtaget de lovede Forjættelser og Velsignelser. Lyset, der leder ind i al Sandhed, tilhørte ham Med Signe og hendes Trosfæller kunde han nu se Øje til Øje, og alle havde de det samme herlige Haab om Fremtiden.

Endnu en Vinter gik, og da Naturen havde spredt sit grønne Dække over Chamogo Dalen, blev der gjort Forberedelser til den højtidelige Handling, der skulde gøre Rnpert og Signe Mand og Hustru. Rupert ønskede at se Willowby og Dry Bench en Gang endnu, hvorfor det blev aftalt at de, naar de havde besøgt Herrens Tempel og vare blevne beseglede til hinanden for Tid og Evighed, skulde tage en Tur til Ruperts gamle Hjem. De bleve viede i Templet. Indenfor dets hellige Mure erfarede de endnu mere fuldkomment end nogensinde før, hvilken stille Lyksalighed kan modtages under Guds Aands Paavirkning.

De naaede til Willowby sidst i September. Rupert havde skrevet til Nina og bebudet deres Komme, og hun og hendes Mand var ved Stationen for at modtage dem.

Der var Taarer i deres Øjne, da de mødtes.

"Nina, dette er min Hustru", sagde Rupert. De hilste hjertelig paa hinanden.

Nu kom ogsaa flere af Ruperts gamle Venner hen til dem og bød ham velkommen hjem.

De kørte gennem Dalen med et livligt Forspand. Nina var ikke meget forandret, men

hun paastod, at hvis hun havde mødt sin Broder paa Gaden, vilde hun ikke have kendt ham.

"Hvad har forandret dig saa meget," Rupert?" spurgte hun.

"Oplevelser, Nina, Oplevelser i Livets Skole. Jeg har levet en lang Tid i de halvtredie Aar jeg har været borte — men lad os ikke tale om det nu. Alting ser ud som sædvanligt her omkring. Man skulde tro, jeg kun havde været borte nogle faa Dage. Hvor underligt det er! Signe, der ovre ser du Willowby, ikke saa lidt af en By endnu. Hvorledes er Dry Bench, James?"

"Omtrent det samme, Rupe. Ingen videre Forandringer siden du rejste."

"Og Reservoiret?"

"Akkurat som da du forlod det, med Undtagelse af at det trænger til Udbedring."

I den lille Pause, der nu fulgte, sammenlignede Rupert sin nuværende Stilling med hvad den var da han forlod dette Sted. Hvilken Forandring! Han var betydelig klogere om end ikke meget ældre. Og saa havde han nu en Hustru — og han saa' kærligt hen paa hende idet han tænkte paa alt, hvad hun havde gjort for ham. Som de kørte ind i Byen, hilste mange paa ham og syntes at glæde sig over hans Tilbagekomst. Gift? Ja, det er hans Hustru. Ikke saa elegant som Frk. Wilton, men langt mere indtagende, var den almindelige Mening.

Den Aften var der en større selskabelig Sammenkomst i Ninas Hjem.

Tidligt den næste Morgen, før nogen anden i Huset var staaet op, gik Signe og Rupert op til Dry Bench. En smuk og herlig Morge hilste dem. De vandrede ud mod Bakkerne, for at faa en god Udsigt over Markerne og da de vendte sig om laa Dry Bench foran dem. Træerne vare blevne større, men ellers var det den samme Scene som han havde set saa mange, mange Gange. Tankerne gik tilbage til en vis Morgen — den Morgen, da Frk. Wiltons Hest løb løbsk. Ingen havde hørt noget til Frk. Wilton siden hun forlod Willowby.

"Hvor dejligt!" udbrød Signe. "Ved du hvad, Rupert; det minder mig om et Landskab i Norge. Jeg maa lave en Skitse af det før vi gaar."

Sæt dig her paa denne Sten, sagde han, "jeg vil fortælle dig noget. Her er min Overfrakke." Han lagde den tilrette paa Stenen, hvor hun satte sig medens han stod ved Siden af hende.

"Signe, for næsten seks Aar siden stod jeg her paa selve dette Sted. Jeg var Ejer af Ejendommen, som du ser her foran os. Jeg har gravet denne Grøft, jeg har plantet den store Frugthave, jeg lagde Planen til og byggede det Reservoir, der gjorde alt dette muligt. Den Morgen for seks Aar siden stod jeg her og i min taabelige Forfængelighed sagde jeg til

mig selv: "Alt dette er mit. Jeg har gjort det hele." Nu forstaar jeg at Gud satte mig paa Prøve, laante mig noget af sin Rigdom for at prøve mig og da Han saa, at jeg ikke kunde taale disse Velsignelser, tog Han det altsammen fra mig. Ja, det var en Velsignelse i Forklædning. Kære, dig kan jeg takke for at jeg fik Forstand paa alt dette," og han bøjede sig ned og kyssede hende.

"Der tager du fejl igen," sagde hun. "Er det ikke Gud, som Takken tilkommer."

"Du har Ret. Det er Ham alene, som vi skulle takke. Du har blot været et Redskab i Hans Haand. Jeg forstaar saa godt. O, Fader, tilgiv mig mine taabelige Tanker." Han blottede sit Hoved som i Bøn.

Han satte sig ved Siden af hende paa Stenen. Røgen begyndte at stige op af Skorstenene dernede i Byen og snart viste der sig Tegn paa Liv rundt omkring i Husene. Han trykkede hendes Kind imod sin egen.

"Elskede," sagde han, "naar Kærligheden har sammenføjet og omfavnet to Væsener til en hellig og guddommelig Enhed, da har de fundet Løsningen paa Livets Gaade, herefter er de kun to Udtryk for den samme Fremtidsskæbne, de to Vinger paa den samme Fugl. Dette er fra Viktor Hugo; hvor sandt det er."

Efter en Stunds Forløb gik de ned til Ruperts gamle Hjem. En Hr. Temming boede der nu, tilleje. Han var ikke bekendt med Hr. Ames og var ikke tilbøjelig til at vise ham

stor Opmærksomhed, hvorfor de gik igen.

"Hvad synes du om Stedet?" spurgte han.

"Det er henrivende."

"Kunde du finde dig i at bo der?"

"Ja, det kunde jeg; hele mit Liv. Rupert, jeg kan se dig i ethvert Træ, Hegn og Grøft."

Han lo.

"Jeg kan nu købe Stedet igen. Skal jeg?"

"Ja, gør det."

"Du har slet intet imod det? Vilde du virklig synes om at bo her?"

"Jeg tror at du kan gøre meget godt her, kære Rupert. Vi burde bo hvor vi kunne udrette det meste Gode."

Derved blev det. Den næste Dag søgte Rupert at faa at vide, hvem der nu ejede den Gaard, der en Gang var hans, og erfarede at den forvaltedes af en Ejendomshandler i Byen. Han begav sig til dennes Kontor og bankede paa Døren, der stod halvt aaben. En Mand sad ved et Skrivebord, men havde øjensynligt intet hørt. Rupert traadte derfor ind i Værelset samtidigt med at han gav Døren et Par lydelige Slag. Men endnu havde Manden ikke hørt ham.

"God Morgen", sagde Rupert.

Manden vendte sig om.

"Volmer, Volmer Holm, er det dig?"

"Rupert Ames, det glæder mig at se dig igen. Naar kom du hertil? Vær saa god, her er en Stol."

"Er du bleven Ejendomshandler, Volmer?"

"Jeg hører ikke videre godt, saa du kommer til at tale paa nært Hold, Rupe."

De flyttede deres Stole nærmere hinanden og Rupert gentog sit Spørgsmaal.

"Ja, man maa jo foretage sig noget; men der er ikke nogen Gang i Forretningen nu — slet ikke noget at gøre."

Rupert saa' medlidende paa sin Ven. Han var meget daarligt klædt og havde et forgræmmet Udtryk i Ansigtet, der fik ham til at se ti Aar ældre ud. Han brugte Briller, hvilke han skubbede op paa Panden, medens han talte med Rupert.

"Ja, ja, Rupe, hvor har du holdt til i al denne Tid? Ja, jeg har mødt min Skæbne, kan du tro — du har maaske ikke hørt det?"

"Nej, jeg har ikke. Hvad er der sket, Volmer?"

"Jeg havde 50 Dollars om Ugen for at lede Orkestreret i Grand i Chicago, da jeg blev syg. Aner ikke hvad det var, Rupe — Lægerne vidste det ikke. Det satte sig i Ørerne, og det slog mig af Pinden — kunde ikke kende den ene Node fra den anden, saa, naturligvis var jeg færdig. Det var trist, Rupe, meget trist. Det er en haard Verden, denne. Hvorfor den Almægtige propper et Menneskes Hovede fuldt med Musik, og saa gør det umuligt for ham at gøre Brug af det — det forstaar jeg ikke, det forstaar jeg ikke."

Rupert tilkendegav ham nu sin Sympati og kom derpaa frem med sit Ærinde. En Lys-

straale syntes ligesom at live lidt op i Musikerens Ansigt, da han hørte, hvad Rupert vilde. Ejendommen var til Salgs og det billigt, meningsløst billigt; Handelen blev saa godt som afsluttet, og Volmer Holm gik hjem til sin Hustru og fire Børn betydeligt lettere om Hjertet den Dag.

"Det er slemt for Volmer Holm", sagde Rupert til sin Søster. "Jeg havde intet hørt om hans Ulykke. Og en Mand med saa rige Evner."

"Ja, jeg ved ikke," svarede Nina, "det er maaske altsammen for det bedste. Det blev sagt, at han begyndte at føre et daarligt Liv i Chicago; for nogle Mennesker er Fattigdom desforuden en Velsignelse."

"Ja, det er sikkert", var alt han sagde.

Rupert Ames blev igen Ejer af Dry Bench Gaarden og næste Foraar flyttede de ind i deres nye Hjem. Hr. Janson og Hustru kom med dem paa et Besøg, men deres Interesser i Chamogo tillod dem ikke at blive ret længe Signe var allerede helt indtaget i sit nye Hjem Med hendes Smag for det hyggelige havde hun snart alt indrettet behageligt, og Rupert var aldrig mere tilfreds end naar han kom ind hvor hans Hustrus flinke Fingre havde været i Arbejde. Det var for ham det samme gamle, kære Hjem med forøget Glans, og manglede kun hans Moders Nærværelse for at gøre det fuldkomment.

De fik Signes Familie over. Det var svært

for hendes Fader at slaa sig igennem derhjemme og Rupert havde Brug for netop saadan Hjælp, som han kunde yde. De naaede lykkeligt og vel dertil og bleve indstallerede i et Hus i Nærheden af Ruperts Gaard.

I Fred, Lykke og Velsignelse svandt Tiden hen; Dagene bleve til Maaneder og Aar; og Rupert Ames blev et skinnende Lys for sine Omgivelser og en Retfærdighedens Budbærer til sine Brødre.

Det var det sjette Aar efter Ruperts Tilbagekomst, at Landmændene omkring Dry Bench besluttede at bygge Reservoiret større. Rupert skulde overse Arbejdet og han tog fat paa Opgaven med sin vanlige Energi.

Den Morgen i September, da han gav sin Hustru det sædvanlige Afskedskys, havde Børnene — fire af dem, omklamret hans Ben og taget fat i hans Frakkeskøder og søgte under stor Jubel at holde fast paa ham.

"Nu maa Papa gaa", sagde han, idet han prøvede paa at frigøre sig.

Et Kys, et Kys til — mere Kys," raabte de.

Saa løftede han dem op, en for en, og kyssede dem igen. Han lagde sin Arm om sin Hustrus Hals og trykkede sine Læber mod hendes.

"Farvel, min Elskede," sagde han, "pas godt paa Børnene og husk ogsaa paa mig," og han nynnede en Sang idet han gik ud af Laagen. Signe stod og saa' efter ham. Den Melodi, der lød tilbage til hende var "O, min

Fader". En underlig angstfuld Fornemmelse kom over hende og hun satte sig grædende ned, medens Børnene klamrede sig til hende og spurgte hende hvad hun græd for og søgte at trøste hende.

En frygtelig Ulykke i Dry Hollow! En Minering eksploderede for tidligt, flere af Arbejderne kom tilskade og Rupert Ames var bleven dræbt — kastet ned i Kløften og næsten begravet under de nedfaldende Sten.

Bring den sørgelige Nyhed til hans Hustru og Børn, men gør det saa skaansomt som muligt. Lad dem ikke se det sønderknuste, blødende Legeme. Skaan dem alt hvad du kan.

Ja; det blev altsammen gjort — alt hvad der stod i menneskelig Magt at udføre; og de Hundreder af Mennesker, for hvem Rupert Ames havde aabnet et nyt Lys og gennem Guds Styrelse havde givet et fast og sikkert Fremtidshaab, samledes ved hans Baare og lod deres Taarer blande sig med hans Børns.

En anden udødelig Sjæls jordiske Mission var endt. Livets Skole havde lukket sig for ham. Han var gaaet ind i en anden Tilværelse. Den store Skolemester havde forfremmet ham.

Og efter at alt var forbi, sagde Signe Ames blot:

"Gud veed hvad der var bedst. Han er kun gaaet forud. Han var min Ægtefælle i Livet, han er det igennem al Evighed. Hans Missi-

on er der, min er her. En Gang vil vi mødes igen.''

XI.

''Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen!—Mark. 16: 15.

Hr. Henrik Bogstad lænede sig tilbage i sin Stol foran Kaminen med en Følelse af Lettelse. Han havde lige vist en ung Mand ud, som omdelte religiøse Skrifter, omhandlende en af disse ''nylavede Religioner'' inporterede fra Amerika, det Land, hvor al Humbug havde sin Oprindelse. Hr. Bogstad havde hele den Dag været beskæftiget med at ordne nogle Mellemværender mellem sig og sine Lejere, og var derfor om Aftenen i mindre godt Humør. Hans Optræden overfor Missionæren var derfor mere hensynsløs end han var vant til at udvise overfor Fremmede.

Hans Samvittighed bebrejdede ham dog lidt for hans Opførsel, naar han tænkte paa hvad den unge Amerikaner havde sagt. Han havde intet at udsætte paa de religiøse Lærdomme, denne havde fremsat, men hvad skulde han plages med Religion for? Han havde Besværligheder nok; thi et stort Ansvar var kom-

men til at hvile paa ham nu, da han havde overtaget Ledelsen af Ejendommen efter Faderens Død. I denne Tid var Fornøjelserne i fuld Sving i Kristiania og her sad han nu og maatte undvære Behageligheder paa Grund af dette nødtvungne Besøg til Hjemmet.

Efter at have siddet en Stund i Tanker rejste han sig og gik hen til Vinduet. Udenfor dækkede Sneen alt — Marker, Vejen, den frosne Sø og Bækken. Husene var halvt skjulte, og Grantræerne paa Fjeldsiden stak frem af store Dynger af Sne. Udsigten over dette Vinterlandskab var henrivende fra Vinduet. Ude paa Søens store, hvide Flade i det fjerne saa's mørke Pletter her og der. Det var de smaa Øer, og paa en af disse havde Signe Dahl boet. Henrik undredes paa, hvorledes hun havde det, og hvor hun var henne i det store Amerika. Han havde hørt, at hun var godt tilfreds derovre og var lykkelig, men ud over dette havde han ikke faaet noget at vide om hende. Han havde for længe siden slaaet en Streg over hele denne Affære med Signe. Han havde ophørt at tænke paa hende i noget andet Lys end som en yndig, men samtidig mærkværdig Pige, der kunde modstaa et saadant Tilbud som det, han havde givet hende.

Som Henrik stod der og saa' ud af Vinduet, lagde han Mærke til, at den unge Fremmede som havde besøgt ham for knapt en Time siden, kom tilbage ude paa Vejen. Lige idet

han var ved at gaa forbi, raabte Henrik til ham og bad ham komme ind igen og tog imod ham i Døren.

"Kom ind," sagde han, "jeg vil tale lidt med Dem".

Missionæren satte sin Taske fra sig paa en Stol og satte sig selv paa en anden.

"Jeg var lidt mindre høflig mod Dem, da De var her før," sagde Henrik. "Jeg vil ikke have at De skal tage mig for at være en grov Person, især overfor Fremmede."

"Jeg blev ikke i mindste Maade fornærmet," smilede den anden.

"Det glæder mig at høre det. Jeg vilde gerne have at De fortalte mig lidt om Amerika. Jeg har aldrig været der, men jeg har i Sinde at tage derover en Gang. Jeg har nogle Venner og ikke saa faa Slægtninge derovre. Fra hvilken Del af Landet kommer De?"

"Jeg er fra Wyoming."

"Det er langt ude vestpaa er det ikke?"

"Ja."

"Jeg har to Onkler, som bor i Minnesota, men det er et godt Stykke fra Wyoming. Hvor opholder De Dem her, hvor er Deres Natteherberge?"

"Jeg er en omrejsende Evangeliets Forkynder, og jeg bor hvorsomhelst det kan træffe sig."

"Saa kan De bo hos mig i Nat. Jeg er ikke videre stærk i Religion, men hvis De vil blande lidt Oplysning om Amerika i Deres

Prædiken, saa skal jeg med Glæde høre paa Dem.''

Disse Betingelser gik den anden villigt ind paa. Efter et rigeligt Aftensmaaltid, satte de to unge Mænd sig mageligt tilrette ved den med en Skærm beskyttede Lampe i Biblioteksværelset. Missionæren aabnede sin Prospektbog og forklarede hvert enkelt af Billederne. Han fortalte om de store Strækninger af Sletteland i det vestlige Amerika, om de store Græsgange, de høje Bjerge, de frugtbare Dale mellem disse, opdyrkede ved Hjælp af kunstig Vanding og om den mærkelige store Saltsø.

''Dette er Templet.''

''Aa, og hvad er det til?''

Hensigten med at bygge Templer blev forklaret.

''De siger at I døbe for de Døde?'' spurgte Henrik. ''hvorledes hænger det sammen?''

''Jo, som jeg fortalte Dem, da jeg besøgte Dem for lidt siden —''

''Undskyld mig, men jeg maa tilstaa at jeg ikke hørte ret meget af hvad De sagde. Jeg tænkte paa disse uenige Lejere, som jeg har saa meget Vrøvl med. Forklar det igen.''

Den anden smilede godmodigt og gjorde hvad han blev anmodet om. Henrik lyttede denne Gang opmærksomt til og var meget interesseret, samt stillede ikke saa faa Spørgsmaal.

''Nu, angaaende Templet,'' fortsatte Missio-

næren, "vi tro at hver eneste Sjæl, som nogensinde har levet paa Jorden, som nu lever og som vil komme til at leve i Fremtiden, vil faa Lejlighed til at høre Jesu Kristi Evangelium. Der er kun et Navn givet under Himmelen, ved hvilket Menneskene kunne blive frelste, og ethvert Menneske maa høre dette Navn. Den langt overvejende Del af Menneskeslægten har aldrig hørt Evangeliet og vil ikke faa det at høre her i dette Liv."

"Hvor kan de saa faa det at høre?"

"I den store Aandernes Verden. Da Kristus var dræbt paa Korset, gik Han til Aanderne, som vare i Forvaring, dem som vare genstridige i Noa Dage og bleve ødelagte ved en Flod. Der er ingen Tvivl om at Kristi frelsende Magt er bleven forkyndt i Aandeverdenen hele Tiden siden. Mange af dem som høre, ville fatte Tro paa Ham. De har Tro, de omvende sig fra deres Synder, men de kunne ikke blive døbte i Vand til deres Synders Forladelse."

"Nej, selvfølgelig ikke."

"Og dog har Kristus udtrykkeligt sagt, at uden et Menneske bliver født igen af Vand og af Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige. Hvad er der saa at gøre?"

Henrik, der interesseret lænede sig ind over Bordet, nøjedes med at ryste paa Hovedet.

"I 1. Kor. 15: 29 taler Paulus om dem, der bleve døbte for de Døde — og dette er et guddommeligt Princip. De Levende kunne

blive døbte for de Døde, saaledes at de, der har forladt denne Verden, kunne modtage Evangeliet i Aandernes Verden og have Vanddaaben udført for dem af Nogen, som endnu leve i Kødet.''

''Dette er en mærkværdig Lærdom.''

''Disse Daabshandlinger udføres i Templer. De Sidste-Dages Hellige anstrænge sig for at tilvejebringe deres Slægtregistre saa langt tilbage som muligt; derefter gaa de ind i deres Templer — de har allerede fire af dem — og der udføre de dette Arbejde for de Døde. Paa denne Maade er Malakias Profeti gaaet i Opfyldelse om, at Profeten Elias skulde komme, før Herrens den store og forfærdelige Dag kommer ''og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre'', at Herren ikke skal slaa Landet med Band. De vil finde dette i det sidste Kapitel af det gamle Testamente.''

Lampen brændte til langt ud paa Aftenen, medens disse to Mænd sad ved den, fordybet i Samtale; og Talen drejede sig ikke saaledes som den ene af dem havde foreslaaet, hovedsageligt om Amerika og dets materielle Forhold.

———o———

XII.

"Saaledes kan da ingen af eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min Discipel."
—Lukas 14: 33.

"Jeg forstaar ham ikke," sagde Fru Bogstad. "Hans Opførsel er saa mærkværdig."

"Det er simpelthen skammeligt af ham," tilføjede Frøken Selma Bogstad. "Han bringer hele Familien i Vanry."

Moderen svarede ikke, men vendte sig tankefuldt bort fra sin vrede Datter.

"Mennesket er helt forgabet i denne amerikanske Religion", fortsatte Pigen, medens hun nervøst gik frem og tilbage i Værelset. "Pastor Tonset kom for at tale med ham forleden Dag og du skulde bare have hørt dem! Præsten kom, som Ven af Familien, for at advare ham, men tror du at Henrik vilde tage mod Raad? Nej, han begyndte endog at diskutere med Præsten — sagde uden videre til ham, at han kunde bevise denne Religions Sandhed ud af Skriften."

"Har han talt til dig om det?"

"Ja, og han prøvede paa at faa mig til at følge med ham til Osterhausgaden, hvor disse Mennesker holder Forsamlinger. Jeg sagde ham rigtignok tydeligt og bestemt, at jeg

ikke vilde høre et Ord om denne Religion."

"Han lader til at være alvorligt interesseret."

"Og det er det kedelige ved det. Det nytter ingenting at tale til ham. Han betragter det som en Selvfølge at han bliver latterliggjort og forfulgt. Jeg tror at han er i Stand til at ofre alt for denne Sekt, der har faaet Kløerne i ham."

En stærk Ringen af Klokken bragte Selma til Døren. Det var Henrik, som havde glemt sin Nøgle. Han hængte sin Hat paa Knagen og tørrede Sveden fra sit Ansigt, thi det var en lummer Aften, derefter sagde han lystigt:

"Foraaret kommer, jeg kan mærke det paa Luften. Jeg skal være glad for at komme ud til Nordal — der vil blive meget at gøre derude i Sommer —"

"Henrik", afbrød hans Søster ham, "vi har lige talt om dig."

"Talt om min Ugudelighed, antager jeg."

"Om din Daarskab. Det er ikke særligt behageligt for os, det du gør."

"Hvad gør jeg? Er jeg ikke god mod dig, Moder?" Han lagde sin Arm kærligt om hendes Skulder, men hun sad med sit Ansigt skjult i sit Lommetørklæde og svarede ikke. Han vendte sig til Selma.

"Hvad har jeg gjort?" spurgte han. "Drikker jeg? Spiller jeg? Stjæler jeg eller lyver og bander jeg? Behandler jeg nogen af eder uvenligt? Er jeg hensynsløs mod min

Moder eller min Søster?''

''Du omgaas med Mennesker, som man allevegne regner for det værste Uskud paa Jorden'' svarede Søsteren vredt, idet hun stillede sig hen foran ham. ''Du bringer Skam over os — over hele Bogstad Familien — du — men hvad kan det nytte at tale til dig.''

''Det nytter ikke det allermindste, kære Søster. Du vil ikke svare mig paa mine Spørgsmaal. Du anklager, men du kommer aldrig med noget Bevis. Du vil hellere tro hvad uoplyste Mennesker fortælle, end hvad jeg siger. Du lytter til alskens Snak, men Sandheden, som jeg saa gerne vilde give til dig, vil du ikke høre paa. Jeg har bedet dig vise mig nogle af de daarlige Ting, som de Sidste-Dages Hellige lære, men endnu har du ikke en Gang prøvet derpaa. Jeg har opfordret dig til at gaa med mig —''

''Tror du jeg vilde vanære mig selv i den Grad, at jeg lod mig sè i deres Møder?''

''Du vil ikke en Gang læse et lille Skrift; du lukker dine Øjne og Øren. Du skyder Gud bort fra dig, naar du siger, at Han ikke aabenbarer sig mere; og saaledes gør Pastor Tonset og alle hans Ligesindede. Fordi jeg er villig til at modtage Lyset, selv om det kommer fra en ''Sekt allevegne ilde omtalt'', er jeg et slet Menneske. Men det siger jeg dig, Selma, og du ogsaa, Moder, at jeg nu maaske bliver betragtet som en Skamplet paa Bogstad Familien, men den Tid vil kom-

me, da I og hele denne Familie vil takke Herren for, at eet Medlem af Familien hørte Sandheden, og havde Mod nok til at annamme den!"

Selma var gaaet hen til Døren og forlod nu Værelset uden at svare. Henrik satte sig ved Siden af sin Moder, og de to fortsatte Samtalen sagte og roligt.

Moderens Haar var hvidt, Ansigtet skarpt og furet som efter svære Lidelser, Hænderne var magre. Selmas Udtalelser gjorde hende urolig, tilligemed hvad en Snes andre interesserede Slægtninge havde at sige; men naar hun talte med Henrik alene havde hun Ro, og hun lyttede stille til hvad han fortalte hende. Hun var saa gammel og svag og saa grundfæstet i sine Forfædres Tro, at hun kun vanskeligt kunde fatte de Lærdomme, som hendes Henrik forklarede; men dette vidste hun at der var noget i hans Tone og Maade at tale paa, som beroligede hende og drev Vreden og de haarde Følelser paa Flugt, som de Andres Tale havde efterladt.

"Du veed Moder," sagde Henrik, "at dette gengivne Evangelium besvarer saa mange af Livets gaadefulde Spørgsmaal. Det er altomfattende, fornuftigt og fuld af Barmhjertighed. Fader var, som du meget godt veed, ikke en religiøs Mand. Da han døde, udtalte Pastor Tonset det som sin Mening, at Fader var en fortabt Sjæl" —

"Fader var en god Mand."

"Jeg veed, han var, Moder; og at sige, at han, fordi han ikke kunde tro paa de mange Selvmodsigelser, som udgives for religiøse Sandheder derfor er evigt fortabt, kan jeg ikke gaa med til — har aldrig kunnet. Fader vil, ligesom os alle, fortsætte at lære i Aandeverdenen, hvortil vi alle maa gaa; og naar Tiden kommer, vil han uden Tvivl forstaa Evangeliets Sandheder og annamme dem. Og her er det, at sand Religion straaler i al sin Skønhed: Den lærer, at der er Haab hinsides Graven; at Frelse ikke er begrænset til dette Liv; at enhver Sjæl vil have en Lejlighed, enten her eller herefter. Du, Moder, har bekymret dig meget over Faders Tilstand. Gør det ikke mere, han er i gode Hænder." Han havde nær føjet til, at hun havde mere Grund til at sørge over de Levende, men han sagde ikke mere.

Selma kom ind med Kaffen, og der blev ikke talt mere om religiøse Emner. Uagtet Henrik havde ophørt med at drikke Kaffe til sine Maaltider, saa nød han dog en Gang imellem en Smule i Moderens Selskab. Han tog den Kop, hans Søster rakte ham, hvorefter hun forlod Stuen. Henrik og hans Moder fortsatte deres Samtale. Den drejede sig om de gamle Troslærdomme, impodede i dem og deres Forfædre, siden den „reformerte" Kristendom var naaet til deres Land. Henrik havde ikke som Dreng været religiøs, saaledes

som Folk almindeligvis udtyder dette Ord, men desuagtet havde han et Anstrøg af Religiøsitet og sand Gudhengivenhed, der blev vakt ved den amerikanske Missionærs Budskab. Men denne aandelige Opvækkelse hos den unge Mand blev dog ikke betragtet med velvillige Øjne af hans Venner, der mente, han var kommen ind under en eller anden ond Magts Indflydelse, noget, som de i høj Grad beklagede.

"Marie er her," sagde Selma henne fra Døren.

Henrik rejste sig. "Hvor er hun? Jeg vidste ikke af, at hun var i Byen."

"Hun er i det østlige Værelse."

"Bed hende om at komme ind."

"Hun siger, at hun vil tale med dig alene."

"Som hun vil. Godnat Moder. Drøm behageligt."

Henrik fandt Marie siddende ved det aabne Vindue, betragtende Blomster og Buske i Haven. Lyset fra den nedgaaende Sol indhyllede hende i sin Glans, højlig forøgende det overordentlig smukke Ansigts Skønhed. Henrik traadte hen bag ved Pigen og lod sin Haand glide ind under hendes Hage. Hun vendte ikke Hovedet om.

"Dette er rigtignok en Overraskelse," sagde han, "men jeg er saa glad for at sé dig igen. Havde du en fornøjelig Tid i Skarpen?"

Der var intet Svar. Den unge Pige vedblev

at stirre ud over Haven og paa de mørke Skygger, der begyndte at lægge sig hen over Græsset.

"Hvad er der i Vejen, lille Ven?" spurgte han. Han mærkede, hvorledes hendes Kinder dirrede, da hun flyttede hans Haand bort.

"Nej," svarede hun, "jeg havde ikke nogen fornøjelig Tid."

"Det bedrøver mig. Hvad var Grunden?"

"Du var der ikke — du var andre Steder, hvor dit Hjerte er mere, end det er hos mig — du var uden Tvivl i Osterhausgade." Hendes Stemme blev skarpere, eftersom hun talte.

"Aa, jeg er ikke der altid," lo han.

"Du har mere tilovers for de Mennesker, der kommer dér, end for mig, det er tydeligt."

"Hvorledes faar du den Tanke?"

"Fra dig og din Opførsel. O, Henrik, kunde du blot høre, hvad Folk siger — jeg hører det, og Folk sér saa underligt paa mig og beklager mig .. Jeg kan ikke holde det ud!" Hun rejste sig som for at slippe bort fra ham, gik over Gulvet til det store Bord i Midten, ved Siden af hvilket hun satte sig. Han trak Rullegardinet ned, tændte Gassen og satte sig overfor hende ved Bordet. Der var en Pause, som hun til sidst brød med at sige:

"Jeg hører, at du virkeligt har i Sinde at slutte dig til disse forfærdelige Mennesker — er det sandt?"

Der var igen et langt Ophold, medens de

saa' paa hinanden over Bordet.

"Ja." sagde han.

"Næste Uge?"

"Det var min Hensigt — ja."

"Og vi skulde have været gifte næste Maaned?"

"Ja —".

"Godt, lad mig sige dig, Henrik, at dersom du slutter dig til disse Folk, maa Bryllupsdagen udsættes."

"For hvor længe?"

"For en lang, lang Tid."

"Ja, jeg havde tænkt at blive døbt i næste Uge; men jeg kan naturligvis udsætte det."

"Lad helt være, Henrik — sig, at du vil lade være."

"Nej, jeg kan ikke sige det. Jeg kan vente lidt, for at føje dig og give dig Tid til at tænke lidt mere over Sagen. Jeg ønsker, at du skal dømme efter moden Overvejelse, Marie. Der behøves ikke at være noget Hastværk. Jeg ønsker ikke, at du skal tage nogen overilet Beslutning og give Afkald paa mig, fordi jeg har i Sinde at gøre dette Skridt."

"Jeg har allerede taget min Beslutning."

"Marie!"

"Du maa vælge mellem mig og —".

"Sig det ikke, sig ikke mere; den Dag vil komme, da du vil fortryde det; jo mindre der er sagt, jo mindre er der at kalde tilbage."

Marie rejste sig. "Jeg har ikke i Sinde at

tage noget tilbage,'' svarede hun, blussende af Vrede. ''Jeg troede, du elskede mig, men — jeg — har taget fejl. Jeg skal ikke forstyrre dig længere. Godnat.''

Han rejste sig for at følge hende. ''Du behøver ikke at ulejlige dig,'' føjede hun til. ''Jeg vil tale med Selma, og hun følger mig nok hjem.''

Hun vendte sig i Døren. ''Vil du love?''

''Love hvilket?''

''Ikke at gøre det, du sagde — ikke at vanære —''.

''Marie, hvor Lyset skinner, der maa jeg følge; hvor Sandheden vinker, der maa jeg gaa. Jeg —''.

Med et dæmpet Skrig vendte den unge Pige sig om og flygtede ud af Værelset.

XIII.

''Herren alene ledede ham.''
5. Moseb. 32: 12.

Paa en smuk og stille Sommeraften blev Henrik Bogstad døbt i Kristiania Fjord. Da dette Skridt var taget, syntes Evangeliets Sandheder at blive tydeligere end nogen Sinde, og Aandens stille Hvisken, hvortil han nu havde lovmæssig Ret, bevidnede for hans egen Sjæl, at han var paa Frelsens Vej, snæver og trang maaske, men bestraalet af et Lys, der opmuntrede og trøstede.

Han gjorde ikke sine Venner eller sin Familie bekendt med, at han var bleven døbt. De havde allerede udstødt ham, saa vidt det var muligt, og de gav ham ingen Spørgsmaal. Hans Søster vilde knapt tale til ham, og Marie vendte ham Ryggen. Hans mange Onkler og Tanter og andre Slægtninge var kølige og ufølsomme overfor ham. Hans Moder var meget svag og nærmede sig sit Livs Afslutning, men hun var den eneste af hele Familien, som han kunde tale med. Hun syntes at forstaa og have Tillid til ham. Han havde Følelsen af, at de vare eet i Aanden, og dette gav ham stor Tilfredshed og Trøst.

Ved Midsommertid døde Moderen. Efter hendes Død opholdt Henrik sig den største Del af Tiden i Nordal. Der var Fred derude i de granbevoksede Fjeldes Ensomhed, der var Trøst i de bølgende Kornmarker og de krystalklare Bække. Søen laa udbredt for hans Blik, naar han saa' ud af sit Vindue, og medens han stod hensunken i dette Skue, gik hans Tanker sommetider fra Dahl-Familiens tidligere Hjem paa Øen derude og over til det ukendte Amerika. Og Amerika havde faaet en ny Betydning for ham nu. Tidligere havde det blot været det nye Vidunderland. Landet med de utallige Muligheder i materiel Henseende; men hertil kom nu den Kendsgerning, at i Amerika skulde de Sidste-Dages Helliges

Zion opbygges; der samledes Guds Folk, og der opførte de Templer som en Forberedelse til Herrens herlige Komme.

Henrik blev snart grebet af Indsamlingsaanden, men søgte at modarbejde denne Følelse saa meget som muligt. Hans Brødre i Pagten raadede ham til at blive, hvor han var og udføre sin Pligt i fuldeste Maal overfor sin Søster og varetage deres fælles Interesser. Dette prøvede han paa at gøre. Han vilde ikke trættes med Selma, men var overordentlig taalmodig og hensynsfuld overfor hende. Han indlod sig gerne i Samtaler om Religion med enhver af sine Venner, der havde Lyst dertil, men han vilde ikke diskutere.

Henrik omgikkes mere frit med sine Lejere i Nordal, og de kom snart under Vejr med, at der var foregaaet en Forandring med ham. Han behandlede dem godt og var mere overbærende og venlig. Lejlighedsvis blev der afholdt Gudstjeneste i den store Dagligstue paa Bogstadgaarden, og Befolkningen der omkring blev indbudt til at komme. De kom ganske vist ogsaa, men det maa indrømmes, at det nærmest var paa Grund af Hr. Bogstads Indflydelse og ikke saa meget af personlig Interesse.

Under denne forholdsvis ensomme Livsførelse læste Henrik en hel Del. Han havde altid en Bog i Lommen, naar han var ude mellem Fjeldene eller i Marken, mangen en mosbe-

dækket Sten blev benyttet til Læsepult. Han havde anskaffet sig et Antal engelske Bøger, som han satte stor Pris paa, thi de bragte mange Ting til ham, som endnu ikke fandtes i hans eget Sprog.

Efter at Høsten var forbi, henvendte Henrik sin Opmærksomhed paa et andet Slags Arbejde, som hans nye Tro havde vist ham Nødvendigheden af. Han samlede sine Forfædres Slægtregistre. Han havde en meget stor Slægt, og da han gennemsøgte gamle Kirkebøger i Nordal, i Kristiania og mange andre Steder, fandt han, at Slægten var meget gammel og naaede tilbage til de gamle Nordboere. Dette Arbejde fyldte ham med en inderlig Tilfredshed, og han fortsatte sin Søgen, til han havde en stor Liste af Navne paa sin Moders Side saavel som paa sin Faders. "Blandt disse er der mange gode og ædle", tænkte Henrik. "Mange vil annamme Evengeliet i Aandeverdenen, og alle vil de faa Lejlighed til at høre det. Jeg vil have det nødvendige jordiske Arbejde udført for dem. Hvis mit Arbejde for de Levende er unyttigt, saa skal mine døde Forfædre drage Nytte deraf. Hvem véd, om ikke Evangeliet netop nu bliver forkyndt for dem, og mange af dem med Spænding venter paa nogen til at udføre Arbejdet for dem." Denne Tanke fyldte ham med Begejstring.

Det følgende Foraar blev Selma gift, og

Henrik var nu ganske alene. Han traf Marie under Bryllupsfestlighederne. Hun var stille og ordknap. Han gjorde ikke noget alvorligt Forsøg paa at vinde hende tilbage, saa deres Veje skiltes igen. Nu tog Henrik fat paa at ordne sine Affærer saaledes, at han kunde være borte fra Hjemmet i nogle Maaneder. Han sagde, at han vilde rejse til Amerika og besøge sine Onkler i Minnesota, — ja, muligvis han ogsaa rejste længere vest. Hans Venner rystede misbilligende paa Hovedet, men han smilede blot af deres Frygt.

Henrik afsejlede fra Kristiania i Selskab med en Del af sine Trosfæller og landede omsider i den nye Verden. Et vidunderligt stort og interessant Land var det Indtryk, han fik af Amerika. Han rejste direkte mod Vest, ud gennem de store Prærier og de skyhøje Bjerge til Dalene blandt disse. Her fandt han mange af sine tidligere Venner og besøgte dem. Han boede hos de Sidste-Dages Hellige, kom i deres Hjem og lærte deres sande Karakter og Sindelag at kende.

Han saa' de store Templer, i hvilke de Hellige udføre et frelsende Arbejde baade for de Levende og Døde. I en Samtale med nogle af Brødrene fortalte han dem, hvad han havde udrettet med Hensyn til Slægtregistre, hvilket de gav deres højeste Anerkendelse, og sagde til ham, at han havde en Lejlighed til at gøre meget godt for sin Familie.

"Jeg glæder mig over at høre Dem sige det," svarede Henrik, "thi dette Arbejde for de Døde er, hvad der først gjorde Indtryk paa mig. Det kom til mig ligesom af sig selv, og jeg havde ingen Besvær med at forstaa det."

Henrik fik meget at vide angaaende Fremgangsmaaden ved Udførelsen af dette Tempelarbejde. Han kunde udføre Arbejdet for de mandlige Medlemmer af sin Familile, men en Kvinde maatte repræsentere de kvindelige Medlemmer.

"Deres Søster eller Deres Hustru eller enhver anden nær Slægtning vilde være den Rette til at hjælpe Dem dermed."

Henrik rystede paa Hovedet. "Jeg er den eneste af min Familie, som har modtaget Evangeliet," svarede han.

"I det Tilfælde vil naturligvis enhver Søster i Troen kunne udføre det; men Velsignelserne for Udøvelsen af dette Arbejde tilhører de nærmest beslægtede, dersom de vil modtage dem. Har De ingen Slægtninge i Amerika?"

"Jo, en hel Del af dem i Minnesota, men saa vidt jeg véd, er ingen af dem Sidste-Dages Hellige, men jeg vil rejse derud og faa det at vide," føjede han til, ligesom til sig selv.

Og det var, hvad Henrik gjorde. Inden en Maaned var omme, befandt han sig paa Rej-

sen. Han fandt sin Onkel Ole boende ikke ret langt fra St. Paul. Han var en velstaaende Landmand med en Familie af voksne Sønner og Døtre, der alle vare glade for at sé deres Slægtning fra Hjemlandet. Alle Familiebegivenhederne paa begge Sider maatte fortælles. Henrik blev vist omkring paa den store Gaard med dens nyeste Landbrugsmaskineri og Dyrkningsmetoder. De fyrige Fuldblods Heste bleve spændte for, og han blev kørt til Byen. hvor han blev forestillet for en Masse Mennesker. De vidste, at Henrik var en indflydelsesrig Person derovre i Norge, og de vilde nu vise ham, at de ogsaa var "Noget". Dette syntes at være deres hele Livsopgave. De gamle Folk tilhørte endnu den lutherske Kirke. De tre Døtre havde sluttet sig til Methodisterne, fordi deres "Kreds" hørte til der. De to Sønner tilhørte ikke noget Kirkesamfund.

Henrik var skuffet. Han indsaa' tydeligt, at han ikke her kunde faa nogen Hjælp. Alle disse Mennesker vare besnærede af Verden. Da han først kom, sagde han intet til dem om sin egen religiøse Opfattelse, men efter en Tids Forløb, slog han ind paa dette Emne overfor en af sine Kusiner, men hun var ikke det mindste interesseret. Han prøvede en anden af dem med det samme Resultat. Saa en Dag ved Bordet fortalte han dem alle rent ud, hvad han troede paa, og hvad han blev kaldet. De bleve blot lidt forundrede. "Det har intet at si-

ge," sagde Fætter Jack, som udtrykte den almindelige Mening, "vi lever i et frit Land, hvor ens Religion ikke kommer andre ved."

Henriks anden Onkel boede i Byen. Han var Haandværker og havde i mange Aar arbejdet i Jernbaneværkstederne. For nogle Maaneder siden var han bleven afskediget, og siden den Tid havde han oprettet sit eget lille Værksted. Onkel Jens boede tilleje i et lille Hus i Byen. Onkel Oles Besøg hos sin Broder var yderst sjældne. "Broder Jens er ustadig," sagde Onkel Ole.

Henrik blev godt modtaget i det tarvelige Hjem, og han blev snart interesseret i Familien. Hans Onkel var en gudhengiven Mand, da han, som han selv sagde, var "bleven omvendt" for nogle Aar siden ved et Opvækkelsesmøde. Han havde sluttet sig til Baptistmenigheden og var et virksomt Medlem af denne. Hans Hustru og nogle af hans Børn vare alvorlige Troende. De fremsagde lange Morgen- og Aftenbønner og læste meget i den hellige Skrift. Denne Gren af Bogstad Familien kaldte den rige Landmand og hans Børn for en „vantro Slægt".

Onkel Jens' ældste Datter, der var paa Henriks Alder, boede ikke hjemme, hvorfor han ikke saa' noget til hende. Han var bleven temmelig godt bekendt med de andre, men Rakel kendte han endnu ikke.

"Jeg maa have Rakel at sé ogsaa", sagde

han en Dag til Onkelen. "Hvor kan jeg træffe hende?"

"Hun arbejder i et Stormagasin inde i Byen; om Natten opholder hun sig hos nogle Veninder. Sagen er, at Rakel er noget underlig. Hun er ikke et med os. Hun er bleven vildledt". —

"Aa!" udbrød Henrik.

"Hun er ikke nogen slet Pige — aa nej, tværtimod; men hun er bleven besnæret af en falsk Religion, og da hun vil tale os diskutere med os alle, tænkte jeg, det var bedst, at hun blev borte herfra, til hun kom til Fornuft; men —".

"Hvad er det for en Religion, der har faaet hende saaledes paa Afveje?"

"Hun kalder sig en Sidste-Dages Hellig."

"Hvad!"

"Ja, jeg har prøvet paa at tale hende til rette, men det er aldeles forgæves."

"Jeg maa tale med hende — nu i Dag", sagde Henrik. "Giv mig hendes Adresse."

"Skal jeg gaa med."

"Nej, jeg kan finde hende selv, ellers Tak."

Henrik skaffede sig Underretning om Vejen og gik med det samme. Var der da saaledes én til af hans Familie, som havde annammet Evangeliet — én, som kunde hjælpe ham? Han sprang paa en Sporvogn og kørte til den Forretning, hvor hun var beskæftiget. Han gik derind og skulde lige til at spørge den Op-

synshavende om, hvor han kunde finde Frk. Bogstad, da han saa' hende bag en Disk, hvilende sig nogle Øjeblikke, ubeskæftiget. Uagtet hun var født i Amerika, kunde Henrik dog sé de nedarvede norske Kendetegn. Hun var mørk, med runde, friske Læber og Kinder og svært, brunt Haar.

"Jeg er din Fætter Henrik fra Norge," sagde han, idet han rystede hendes Haand.

Hendes Smil forvandlede sig til en bløđ, hjertelig Latter, idet hun hilste paa ham. "Det glæder mig at hilse paa dig," sagde hun. "Jeg hørte, at du var her, men jeg tænkte, at jeg maaske slet ikke fik dik at sé."

Han holdt hendes Haand længe i sin og saa' ind i det smukke, yndige Ansigt. Havde han været Amerikaner, vilde han uden Tvivl have kysset hende uden Betænkning; men eftersom han var Normand, nøjedes han med at betragte hende i stum Beundring.

De kunde ikke tale meget sammen, fordi Kunderne skulde betjenes; men Henrik blev i Nærheden til Lukketid og sagde til hende, at han vilde følge hende hjem, saa at de kunne faa talt sammen. Hun udtalte sin Glæde over dette Forslag, og da Klokken lød, skyndte hun sig at faa sit Overtøj paa og sluttede sig til ham. Dagen var varm, og han foreslog, at de tog Vejen om gennem Parken, hvor de kunde sætte sig paa en Bænk under Træerne.

Det var meget vanskeligt for den alvorlige

Onkel Jens og hans Familie at le, og selv et lille Smil blev sjældent sét paa deres Ansigter; men her var én, som syntes at strømme over af Lystighed — én, hvis Ansigt lyste og straalede, som var hendes Indre fyldt med Solskin og Lykke.

"Rakel," sagde Henrik, "din Fader har fortalt mig om dig."

"Ja," svarede hun alvorligt, "de tror, at jeg er en meget slet Pige, men —".

"Se nu her, Kusine, Undskyldninger er ikke nødvendige. Jeg véd og forstaar."

Han gav hende nogle Spørgsmaal angaaende hende selv, hvilke hun besvarede aabent og frit. Derefter fortalte han hende om sig selv, hvilket først fik hende til at stirre forbavset paa ham. Han omtalte sine Erfaringer i Norge, sin Rejse mod Vest, og den egentlige Hensigt med hans Besøg i Minnesota. Hun hørte paa hans Fortælling, skiftevis med Smil og Taarer, eftersom hans Oplevelser rørte hendes Hjerte. De sad saaledes for en lang Tid, upaavirket af Fuglenes Kvidren ovenover dem, af de Forbipasserende eller af den hurtigt svindende Dag. De gik hjem gennem de oplyste Gader, og det var sent paa Aftenen, da han sagde Godnat til hende ved Laagen.

Den næste Dag havde Henrik en Samtale med Onkel Jens, der endte med, at Onkelen med et Smæk slog den aabne Bibel sammen, hvori de havde læst, og i ubehersket Vrede

ordrede sin Nevø ud af Huset. Henrik prøvede paa at berolige sin Onkel, men det var forgæves, hvorfor han tog sin Hat og gik.

Den samme Aften mødtes Rakel og Henrik igen, og atter sad de paa en Bænk under Træerne i Parken. Endnu en Gang førtes de bort fra alle de ydre Forstyrrelser og drøftede de vigtige Ting, der fyldte deres Hjerter og Tanker.

"Jeg bliver her nogle faa Dage længere," sagde han til sidst, „fordi jeg maa lære dig lidt bedre at kende, og saa maa vi tale nærmere sammen om vore Planer. Jeg vil da rejse tilbage til Norge. Om nogle Maaneder kommer jeg tilbage, og vi to vil saa rejse til Vesten, hvor Templerne er, og der begynde vort store Arbejde — det Arbejde, som Herren har kaldet os til at udføre. Hvad siger du til det?"

"Tak," svarede hun blot, og med sit sædvanlige Smil: "Jeg vil være rede."

XIV.

"Sønderriv eders Hjerte og ikke eders Klæder, og vender om til Herren, eders Gud; thi han er naadig og barmhjertig, langmodig og stor af Miskundhed". Joel 3: 13.

Ved Henriks Ankomst til Norge var Høsten i fuld Gang, og han tog ivrig Del i Arbejdet. Hans Venner, hvoraf nogle forbavsedes over at sé ham igen, spurgte ham om, hvad han havde fundet i Amerika, og han besvarede deres Spørgsmaal aabent og sandfærdigt. Var han saa ikke bleven overbevist om denne amerikanske Religions Værdiløshed. Nej, svarede han, hans Tro var tværtimod bleven styrket. Selma var blevet noget mildere stemt imod ham, og han blev venligt modtaget i hendes Hjem i Kristiania. Her traf han ogsaa Marie. Henrik behandlede hende som en Veninde, med hvem han aldrig havde haft noget Udestaaende. Da hun saa' ham tilbage igen, solbrændt og kraftig, men alligevel den samme skikkelige Henrik, da undredes hun, og ganske ubevidst blev hendes Uvilje imod ham betydeligt forringet. Hun hørte med Interesse paa hans Beretning om Amerika og hans Slægtninge i Minnesota. Da han med øjensynlig Begejstring talte om sin Kusine Rakel, aabnedes Tilhørernes Øjne og Øren. Han fortalte dem uden Betænkning, hvad han havde planlagt, og hvad han og Rakel havde i Sinde at udføre.

"Ja," sagde han, "jeg kan sé Herrens Haand i dette, at jeg fandt Rakel." Marie havde en anden Mening, men hun sagde intet. — "Det er altsaamen saa vidunderligt i mine Øjne, og jeg er blot bedrøvet over, at I

ikke kan sé det!" Men de blev ham Svar skyldig.

Henrik skrev ofte til Rakel, og de Breve, som han modtog fra hende, overlod han som Regel til Selma at læse og til Marie ogsaa, om hun var tilstede. De var enige om, at det var ypperlige Breve. "Hun maa være en livlig ung Pige," mente de.

"Det er hun," bekræftede han; "den mest gudhengivne og livsglade Pige, jeg nogensinde har truffet. Det sér ud som en Selvmodsigelse, men det er det ikke." Han forklarede dem dette nærmere, og de kunde ikke undlade at lytte til ham. Henrik forsøgte at opdage, hvad Indflydelse han udøvede paa de to Kvinder. Paa Selma lagde han ikke Mærke til nogen Forandring, men det forekom ham, at Marie var ved at overvinde nogle af hendes Fordomme. Selma fortalte ham, at Marie elskede ham nu lige saa højt som nogensinde, og at det vilde knuse hendes Hjerte, om han forlod hende.

"Men Selma dog," udbrød han, "jeg har aldrig forladt hende. Det var jo hende, som opløste vor Forlovelse."

"Hun kunde ikke godt handle anderledes; — men hun venter og vil vedblive at vente og haabe."

"Det samme vil jeg gøre," sagde han.

Det samme Efteraar rejste Henrik igen til Amerika. Paa Vejen mod Vest gjorde han

Ophold i Minnesota, besøgte Rakel og tog hende med sig. I én af Tempelbyerne kom de til at bo hos nogle af Henriks Bekendte, og derpaa begyndte de deres Arbejde for deres afdøde Slægt. Henrik havde en lang Liste af Navne, saaledes at de havde fuldt op at gøre næsten hele Vinteren. Da tre Maaneder var gaaet, spurgte han Rakel, om hun var træt og ønskede en Ferie.

"Aa nej," sagde hun; "jeg tror, jeg kunde blive ved med dette Arbejde hele mit Liv. Det er ikke altid saa let, men der er saa megen Fred og Glæde forbundet dermed. Jeg tror, at Englene er hos os, og jeg ønsker intet bedre Selskab."

Og saaledes vare disse to lykkelige i deres Gerning. De sendte Breve hjem, der fortalte om den "herlige" Tid, de tilbragte, og om det store Arbejde, de udførte. Da Foraaret kom, maatte Henrik rejse tilbage til Norge, medens Rakel blev tilbage for at fortsætte Arbejdet. Han spurgte hende, om hun kunde ønske at tage tilbage til sin Familie i Minnesota, men hun sagde nej, endnu ikke.

Efter sin Tilbagekomst til Kristiania rejste Henrik en Tur til Danmark for der at foretage genealogiske Undersøgelser, der gav ham et godt Udbytte. Den første Juni var han atter tilbage til Nordal.

Det var St. Hans Aften, klar og kølig. Henrik var i Kristiania og skulde tage Del i

et Selskab, der havde besluttet at tilbringe Aftenen paa Bakkerne udenfor Byen. Marie var ikke med dem, og Henrik forespurgte om Grunden.

"Hun er syg," sagde Selma.

"Syg? Hvor er hun?"

"Hjemme. Jeg synes, du burde besøge hende."

"Vil hun lade mig komme?"

"Ja."

Henrik undskyldte sig fra Selskabet og gik med det samme til Marie. Han fandt hende paa Verandaen, hvilende paa en Løjbænk. Lampelyset fra et aabent Vindue aabenbarede et blegt Ansigt, der bar Præg af svære, aandelige Kampe, og hvis Udtryk var ganske forandret. Han tog tavs hendes Hænder, hendes Fingre bøjede sig om hans. Hun betragtede opmærksomt hans Ansigt, og hendes Øjne veg ikke fra ham. Da vidste Henrik, at han endnu elskede denne Pige. Længe havde han forsøgt at glemme hende, prøvet paa at rive Kærligheden til hende ud af sit Hjerte, prøvet paa at tænke, at hun ikke var bestemt til ham. "Jeg vil ikke forsøge mere," tænkte han; "for nu er jeg to Gange blevet skuffet;" men un gennemstrømmedes han af en Følelse af dyb og inderlig Kærlighed, der lod alt det forbigangne være glemt.

"Det bedrøver mig at sé dig saaledes," sagde han, "hvad er der i Vejen?"

"Jeg véd det ikke."

"Véd Doktoren det heller ikke?"

Hun rystede paa Hovedet med et svagt Smil. "Sæt dig ned, Henrik, og lad mig tale lidt med dig," sagde hun.

Han satte sig paa en lav Stol ved hendes Side. Hendes Moder betragtede dem gennem Døraabningen, men hun kom ikke ud.

"Jeg vil bede dig tilgive mig," sagde hun.

"Det har jeg gjort for længe siden."

"Tak — hør nu. Jeg har opført mig stygt, ligefrem syndigt, forekommer det mig! Jeg har ikke været ærlig, hverken mod dig eller mod mig selv eller mod Herren — hvilket er det værste af det hele. Jeg forstod godt en hel Del af det, Du fortalte mig om det gengivne Evangelium — det syntes at være saa let at forstaa; men min Stolthed stod i Vejen, og jeg vilde ikke modtage Lyset. Jeg skød det tilside. Jeg blev ved at sige til mig selv: Det er ikke sandt, uagtet jeg hele Tiden vidste, at det var sandt. Det er den Synd, jeg har begaaet."

"Min kære —".

"Du husker nok den Bog, du bad mig om at læse? Jeg læste den igennem, men jeg lod dig være i den Tro, at jeg ikke havde læst den. Det er en dejlig Bog, og hvert eneste Ord er sandt .. Maaske du ikke tror mig, naar jeg fortæller dig, at jeg flere Gange har været til Eders Møder i Osterhausgade. En

Gang troede jeg, at du havde sét mig. Jeg har ikke fundet noget at udsætte paa dem, uagtet jeg i Begyndelsen gik der for at finde Fejl. Nu har jeg fortalt dig alt. Du siger, at du har tilgivet mig; men vil Gud gøre det?"

"Ja, Herren er barmhjertig."

"Naar jeg bliver bedre — hvis jeg bliver — vil jeg slutte mig til Kirken, ligesom du har gjort. Det er den rigtige Ting at gøre, er det ikke?"

"Ja."

"Og maa jeg saa gaa med dig dertil, hvor du og din Kusine Rakel arbejde for de Døde? Hvornaar — — hvornaar skal I giftes?"

"Giftes? Hvem?"

"Naturligvis dig og din Kusine Rakel. Skal I ikke giftes?"

"Nej, sandelig — det er en Tanke, der aldrig er faldet mig ind."

"Aa, saa maa jeg igen have taget fejl. Tilgiv mig." Hun lagde sig træt tilbage paa Puderne.

"Marie, naar jeg skal gifte mig, da er det dig, jeg vil have til Hustru. Jeg har sagt det før, og jeg har ikke forandret min Mening det allermindste. Du skal være min,, dersom du vil lade de en Gang saa lykkelige Dage komme tilbage til os igen. Vil du?"

Hun bøjede sig frem mod ham. "Ja," hviskede hun.

Efter at have talt sammen i en Timestid,

sagde Marie til ham: "Maa jeg gaa med dig til Templet og der hjælpe dig med det Arbejde, du udfører? Jeg tror, jeg kunde hjælpe lidt til."

I det Øjeblik var det, ligesom Sløret løftedes tilside, og Henrik saa' ligesom et Glimt af den usynlige Verden, saa' ind i Foudtilværelsen. En Klynge aandelige Væsener stode i ivrig Samtale, og han hørte en Stemme besvare Maries Spørgsmaal.

„Ja, det tror jeg nok, men vi vil faa at se."

XV.

"En Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen."

Lukas 11: 6.

Den næste Gang Henrik rejste til Bjergenes Dale i det fjerne Vesten, fulgte Marie med ham. De bleve viede i Templet, bleve Mand og Hustru for Tid og Evighed formedelst Præstedømmets Myndighed. Denne Begivenhed var én af de lykkeligste i deres Liv. Rakel overværede Ceremonien, og Smilet paa hendes Ansigt var mere straalende end nogensinde.

Derefter hjalp Marie til med Tempelarbej-

det, saaledes som hun havde ønsket. De tre arbejdede sammen, indtil Henriks Liste af Navne næsten var udtømt. Efter at have aflagt et særdeles behageligt Besøg hos Venner og Bekendte, rejste Henrik og Marie tilbage til Norge og til Nordal. De ombyggede det gamle Hjem paa Bakkeskraaningen ved Skoven og bosatte sig her, og Aarene gik, medens Fred og Lykke dvælede i deres Hjem, og Børnenes glade Stemmer klang igennem Værelserne eller i Haven udenfor. De underviste deres Børn om Evangeliet, og efterhaanden som Aarene gik, kom flere af Henriks Familie til at tro paa Sandheden og annammede den, og den Sæd, der blev saaet i Ydmyghed, og som først kun bar ringe Frugt, kom saaledes til at give Løfte om en rig Høst.

En Gang hvert fjerde eller femte Aar, besøgte Henrik og hans Hustru de Hellige i Vesten og tilbragte nogen Tid i Templet. Dette var lykkelige Dage for Rakel, der vedblev at bo alene, uden at stifte intimere Bekendtskab med nogen. Henrik var glad for at kunne drage Omsorg for hendes timelige Behov, saaledes at hun kunde fortsætte sin Livsgerning for de Døde.

Rakel giftede sig ikke. I Minnesota havde en ung Mand en Gang interesseret sig for hende, men hun kunde ikke gengælde hans Kærlighed og var derfor nødsaget til at afslaa hans Tilnærmelser. Rakel er meget van-

skelig at blive fortrolig med, var den Mening, som flere unge Mennesker havde udtalt. Hun var altid glad og smilende, og dog ved nærmere Bekendtskab aabenbaredes der i hendes Karakter en dyb, alvorlig Understrøm, som forbavsede hendes Beundrere i høj Grad — for Rakel havde Beundrere. Flere Gange havde gode og oprigtige Mænd været ved for Alvor at gøre Kur til hende, men hver Gang havde en mærkelig, uforklarlig Følelse holdt dem tilbage. Den unge Kvinde var "villig" nok, men hvad kunde hun gøre? Der var udentvivl en Mand ogsaa for hende, men hun kunde ikke gaa ud og lede ham op. Eftersom Aarene gik og med dem hendes Ungdom og det ungdomsfriske Udseende, var hun ofte bedrøvet, og sommetider hjertesyg. Ved saadanne Lejligheder fik hun ikke Fred, før hun havde udøst sit Hjerte for sin himmelske Fader og sagt: "Din Vilje ske — men lad mig blive lykkelig."

Efter en Fraværelse paa tre Aar, besøgte Rakel sit Hjem i Minnesota. Hun blev venlig modtaget. Hendes Forældre var sikkert taknemmelige for, at hun var sluppen levende ud af disse "frygtelige Menneskers" Klør, som hun havde været iblandt. Hun kunde endnu smile og være glad, være mere overbærende og taalmodig end nogensinde og ikke lade sig fornærme af de Spottegloser og sommetider Ukvemsord, der bleve rettede mod

hende. Hun talte om Evangeliet til dem, der vilde høre paa hende, og efter en Tids Forløb lagde hun Mærke til, at hun gjorde lidt Fremgang. Hendes Fader sagde til hende straks da hun kom, at hun absolut ikke maatte "prædike sin Religion" i hans Hus; men sommetider glemte han sig selv og gav hende et eller andet Spørgsmaal, hvis Besvarelse førte til en evangelisk Samtale. Naar det saa pludseligt gik op for ham, hvad der foregik, plejede han at afbryde Samtalen, sigende: "Det er nok. Jeg har jo en Gang for alle sagt dig, at vi ikke vil have dine Prædikener." Rakel saa' da smilende paa de Andre, der ligeledes morede sig over Faderens Selvforglemmelse.

Under dette Besøg blev den gode Sæd saaet, hvorfra Herren i sin egen Tid lod opvokse en rig Høst blandt Bogstad-Familiens mange Forgreninger.

Rakel mødte en Dag i Templet Signe Dahl Ames. Det var Rakels Vane at lægge Mærke til Søstre, som vare ukendte med Arbejdet, for at kunne yde dem sin Bistand. Signe havde ikke været i Templet siden den Dag hun blev viet, og nu var hun kommen for at udføre noget Arbejde for sin Slægt. Rakel gik hen imod hende ude i Forværelset og hilste venligt paa hende.

"Jeg er Søster Bogstad", sagde hun, "hvad er Deres Navn?"

"Bogstad sagde De — jeg — mit Navn er Ames."

"Ja, Bogstad", svarede Rakel, idet hun lagde Mærke til den Andens Forundring. "Vi har ikke truffet hinanden før, har vi?"

"Nej, det tror jeg ikke. Det er intet almindeligt Navn, og jeg kendte en Gang en Herre af det Navn — det er det Hele."

"De er norsk af Fødsel", sagde Rakel.

"Ja."

"Jeg er ogsaa norsk, og uagtet jeg er født her i Landet kunde det godt være muligt at jeg hører til den samme Familie, som De kender."

"Jeg var en Gang bekendt med Henrik Bogstad fra Nordal i Norge."

"Det er min Fætter. Vi har udført Arbejde her i Templet."

Signe blev højligen forbavset. Rakel førte hende hen til et afsides Hjørne, hvor de mere uforstyrret kunde tale sammen. I Løbet af Dagen fandt de flere Gange Lejlighed til at fortsætte Samtalen og den Aften gik Signe hjem med sin nyfundne Veninde.

Dette blev Begyndelsen til et inderlig og trofast Venskab. Rakel vidste tilstrækkeligt om Henriks lille Romance med Signe til at gøre deres Bekendtskab mere end almindeligt interessant, desforuden følte de sig straks dragne til hinanden og hver især ligesom udfyldte en tom Plads hos den anden. Rakel fulgte sin Veninde til Dry Bench, hvor hun

snart kom til at hedde "Tante Rakel" for Signes fire nydelige Børn. Hun skrev til Henrik og fortalte ham om sit vidunderlige "Fund." Han svarede, at han og hans Hustru, paa deres næste Tur til Amerika, sikkert vilde aflægge et Besøg i Dry Bench.

Henrik, Marie og de to ældste Børn kom det samme Efteraar netop paa den Tid, da Fersknerne var modne og Høet blev bjerget. Og hvilke dejlige velsmagende Ferskner de fik og hvor Høet duftede velsignet fra de store Stakke. Omgivne af Høstlivet Travlhed, fik de fortalt hinanden deres forskellige Livsskæbner og erfarede med Forundring hvorledes den store Livets Strøm kan føre Menneskene bort fra hinanden og atter bringe dem sammen. De to Bogstad Børn gjorde Brug af deres tillærte Engelsk, medens Ames Børnene med Fornøjelse underviste dem i Sprogets praktiske Brug. Drengene badede i Vandingskanalen, kørte paa Toppen af det store Hølæs og spiste af Hjertenslyst de dejlige, modne Ferskner. Pigerne legede Hus under Træerne, og hørte det med til denne Historie, kunde det her fortælles, hvorledes Arnt Bogstad og Margaret Ames senere bleve forenede for hele Livet — men det gør det ikke.

Henrik og Marie levede lykkeligt sammen i tolv Aar. Da blev Marie kaldet bort til Aandernes Verden. Henrik blev tilbage med fem Børn, det yngste kun nogle Maaneder gammel. Hans gode timelige Forhold tillod ham

at skaffe fornøden Hjælp i Huset, men Penge kunde ikke købe en Moder til hans Børn. Flere Aar svandt hen, i hvilke Henrik havde nye og forskelligartede Erfaringer. Omsider fandt han, paa en af sine Ture til Vesten, en anden Kvinde, som kunde være ham en Hustru og en Moder for hans Børn. Det var en godhjertet, ædel og oprigtig Pige, født af danske Forældre og opdraget blandt de Hellige i Bjergenes Dale. Da blev Vestens kaldende Stemme saa stærk for Henrik, at han skilte sig af med de fleste af sine Ejendomme i Norge og rejste med sin Familie til Amerika, hvor han bosatte sig i en By ikke langt fra Dry Bench. Her nød de Omgangen med deres Trosfæller, og hans Børn vokste op i gode Omgivelser.

Tiden gaar og Verden gaar med den. Fred og Tilfredshed kom til de Mennesker, som denne Fortælling har skildret. Som Aar føjedes til Aar, forøgedes ogsaa deres gode Gerninger, indtil Herren sagde til hver enkelt af dem: Nok. Da, i deres egen Tid og Sted forlod de denne Prøvestand og indgik i Guds Paradis.

TREDIE DEL.

I.

> "Og de skulle samles til Hobe, som Fanger samles til en Hule og blive indelukkede i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsøgte."—Es. 24: 22.

Den Herre Gud skabte alle Ting "aandeligt, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade." Han skabte "enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urte paa Marken, før den vokste frem". Før denne "naturlige" Skabelse, var der "endnu intet Kød paa Jorden, ejheller i Vandet, ejheller i Luften,....men de vare aandeligt skabte og dannede" efter Guds Ord. I denne anden eller "naturlige" Skabelse bleve alle Ting iførte de jordiske Elementer, eller med andre Ord, det aandelige blev saaledes materialiseret, at det blev kendeligt for de naturlige

Sanser. Det aandelige og det naturlige er derfor kun to forskellige Stadier af de samme Livsformer. I den naturlige Verden er der Mennesker, Mænd og Kvinder, Dyr paa Marken, Fugle i Luften og en paa Former rig og afvekslende Vegetation. Alt dette var til før det "naturlige" føjedes til det; det fortsætter sin Tilværelse efter at det naturlige er lagt tilside ved Legemets Død.

Følgelig finder vi, at der ligeledes i Aandeverdenen er Mænd og Kvinder, Markens Dyr, Himlens Fugle og Planteverdenens rige Mangfoldighed. Disse Ting er ligesaa naturlige der, som de er her paa Jorden. De gøre Indtryk paa de aandelige Væsener paa samme Maade som den "naturlige" Genpart paavirker de jordiske Sanser. Dette er Grunden til, at vi kan tale om vore Venner fra Jordelivet, som nu er i Aandeverdenen, og deres Omgivelser der paa samme Maade som i denne Tilværelse.

Og hvilken stor og udstrakt Verden er det ikke! Her er Nationer, Stammer, Folkeslag og Slægter langt større og talrigere end i Jordelivet, og ligesaa forskelligartede i alt, hvad der adskilte dem der. Her gælder det, ligesom i alle Guds Skabelser, at Lige søger Lige, "thi Intelligens forener sig med Intelligens, Visdom annammer Visdom, Sandhed omfatter Sandhed; Dyd elsker Dyd; Lys forener sig med Lys; Barmhjertighed har Medfølelse med Barmhjertighed, og gør Fordring

paa sit eget.'' De Retfærdige i Paradiset har intet Ønske om at færdes blandt de Ugudelige i Mørkhedens Regioner. Derhen gaa de kun, naar de blive kaldte til at udføre et eller andet Hværv.

For de Flittige og Arbejdssomme kan der ikke findes nogen sand Lykke eller Hvile i Uvirksomhed. I Paradiset er der derfor Beskæftigelse for alle dets Indvaanere. En Kundskabens Verden staa dem aaben, hvori de kunne fortsætte deres Studier. Saaledes kunne de vedblive at forøge deres Kundskaber, udvikle deres Forstand og altid finde nok at beskæftige deres Tid og Evner med.

Den Nyankomne til Aandeverdenen bringer med sig netop hvad han var, da han forlod Jordelivet. Den aandelige Del eller Sjælens Adskillelse fra det jordiske Legeme forandrer ikke Sjælen i nogen væsentlig Grad. En Persons Karakter og Udviklingsgrad paa det Tidspunkt, da han forlader Jorden, tager han med sig. Legemets Død gør ikke et Menneske bedre eller værre; den føjer blot en ny Erfaring til de allerede modtagne, en Erfaring, som udentvivl har en belærende Indflydelse paa ham. Ingen selv ikke den mest gudhengivne ,er fuldkommen naar Døden kalder ham bort og han gaar ind i Guds Paradis. Der maa han fortsætte Kampen imod de Svagheder, som han ikke helt fik overvundet under Jordelivet. Døden vil ikke tilintetgøre Tilbøjeligheden til at sige Usandhed, eller

forandre et hidsigt og opfarende Sind til et roligt og behersket. Saadanne Forandringer finde ikke Sted pludseligt, men er Resultatet af lang, taalmodig Stræben.

Eftersom der er forskellige Grader af Retfærdighed, Kundskabsfylde og Intelligens i Aandeverdenen, maa der følgelig ogsaa være en vid og frugtbar Arbejdsmark for Evangeliets Forkyndelse, de Uvidendes Oplysning og Hjælp til de Svage. Ligesom dette Arbejde i den naturlige Verden bliver udført af dem, som har annammet Evangeliet og har formet deres Liv efter dets Forskrifter, saaledes vil ogsaa de Retfærdige i Aandeverdenen finde Glæde og Velsignelse ved at bringe Sjæle til Frelse.

Og som de arbejde og virke i denne Gerning, maa deres Tanker og deres Samtaler ofte dvæle ved den store Frelsningsplans Herlighed, gjort fuldkommen gennem Jesu Kristi Forsoning. Det, som de mest længselsfuldt se hen til og hvorom de tale og synge mest inderligt er den lykkelige Stund,, da de ogsaa skulle følge deres Frelser gennem Opstandelsens Dør, som Han har aabnet for dem, —naar deres Sjæle skulle blive fuldkomment forløste, og de skulle iføres deres himmelske Legemer, udødelige og uforkrængelige Tabernakler, hvori de kunne gaa ind i den celestiale Verden.

Uagtet Fremtiden er overordentlig lys og herlig for disse Sjæle, staar det Forbigangne

ikke mindre lyst og klart for dem. Deres Fremtidshaab hviler støt og sikkert paa det, der allerede er sket. En Begivenhed, der aldrig glemmes og som ofte omtales, er Kristi første Besøg til Aandernes Verden, den Gang Han, efter sin Død paa Korset, bragte Liv og Lys og Udødelighed til de Hensovedes Sjæle, gik ind i Fængslet, hvor de genstridige Aander havde være forvarede i lange Tider, og forkyndte Evangeliet til dem.

Baade Rupert og Henrik var blandt dem, der glædede sig over det Forbigangne saavel som det Tilkommende. De talte ofte sammen om de Ting, der laa dem mest paa Hjerte:

"Det maa have været et mørkt og uhyggeligt Sted, dette Fængsel, fyldt med Fortvivlelse og Graad, indtil Kristus aabnede dets Døre," sagde Rupert. "Der, ligesom i en Afgrund, opholdt alle de Aander sig, som under Livet paa Jorden havde forkastet Sandheden og ladet sig føre i Trældom af den onde Magt ved at hengive sig til Verdens Synder og Ugudelighed. Noa prædikede til dem, der levede paa hans Tid, men de spottede ham og fortsatte deres daarlige Liv. Andre af Profeterne har i deres Generationer advaret Folket, men uden Resultat. Her var altsaa samlet Satans Høst fra Jordens frugtbare Marker."

"Jeg kan godt forestille mig denne lange, lange Mørkhedens Nat," tilføjede Henrik. "Ikke en eneste Haabets Lysstraale trængte

ind til dem. Fængselsmurene hævede sig mørkt og truende omkring og over dem, og lukkede ethvert Glimt af Himlen ude. Disse Sjæle havde forkastet Sandheden, som alene kan give dem fri. De havde selv lukket Lyset ude, da det vilde lade sine Straaler oplyse Vejen for dem. De valgte det onde, og det onde krævede sit eget. De andre, som havde valgt at gøre det gode, var udenfor Fængslet, nydende den rene Samvittigheds klare Lys og Herrens Anerkendelse og Naade. Disse Trofaste gaa videre fremad paa Fuldkommenhedens Bane. Hvor længe vilde det tage disse indesluttede Sjæle at naa op til de andre, om de bleve frigjorte? Mellem disse to er der et uoverstigeligt Svælg, hvilket i Følge den almindelige Tingenes Orden aldrig kan formindskes eller en Bro slaas over.''

''Men til sidst slog Barmhjertighedens og Frigørelsens Time. Jeg erindrer, hvorledes det, der den Gang foregik, er bleven skildret for mig. Lige før Herrens Komme gennembævedes Aandeverdenen af en ejendommelig, ubeskrivelig Rystelse, ligesom et Pulsslag gennem Universet. Aanderne, som vare i Forvaring, saa' med Frygt paa hinanden, mange krøb sammen i navnløs Skræk, tænkende, at Dommens Dag var kommen. Den store, uvidende Mængde undredes over, hvad denne ''underlige Følelse'' vel kunde betyde. De Retfærdige, som længselsfuldt havde imødesét en Til-

kendegivelse af Herrens Komme, hviskede til hinanden "Herren er død for Verdens Synder!"

"Ja, alle de forskellige Uddelingers Profeter havde trofast arbejdet paa at berede disse Aander, blandt hvilke de levede, for Herrens og Frelserens Komme. Der var Adam, Noa, Abraham tilligemed deres Efterfølgere; der var Lehi, Nephi, Mosiah og de øvrige af deres Race; der var Profeterne, som havde levet blandt de ti tabte Stammer. Disse havde alle været tapre Stridsmænd for Herrens Sag paa Jorden, og vare endnu trofaste i Aandeverdenen. Deres Budskab til Menneskene i Kødet havde været Bebudelsen af Forløserens, Jesu Kristi Komme, og her saa' de endnu frem i Tro til Ham, som skulde dø for Verdens Synder og løse dem fra Dødens og Gravens Baand. De havde Forstaaelsen af, at dette kødelige Legeme, som de havde modtaget paa Jorden, var nødvendigt for Opnaaelsen af en fuldkommen Frelse. Kristus vilde tilvejebringe Opstandelsen, saaledes at deres Legemer kunde blive givet dem tilbage, ikke forkrænkelige, som tidligere, men fuldkomne, udødelige, herliggjorte; passende Tabernakler for udødelige Aander, hvori disse kunne indgaa i Faderens evige Rige."

"Men ak, kære Broder, disse Timer, da Guds Søn døde paa Korset. Medens Jorden var indhyllet i Mørke, og selve dens Grundvold skælvede i Sympati med Skabningens Herres

Dødskamp, modtog Aandeverdenen ogsaa en Tilkendegivelse af den frygtelige Begivenhed paa Golgata, og for en Stund betoges hele den aandelige Skabelse af spændt Forventning. Alle de sædvanlige Virksomheder standsede. Samtaler førtes hviskende og med Møje. Al Sang ophørte pludseligt, og Latteren forstummede. Der var ingen hørlige Suk eller Hulken. Fugle og Dyr var tavse, som om alt var forbi, og intet mere havde Betydning. Da efter en lille Tids Forløb slappedes Spændingen, og alt fortsattes ligesom før, kun mere dæmpet. De Retfærdige i Guds Paradis samledes i Tavshed i deres Bedehuse. De trykkede hinandens Hænder og saa' med glad Bevægelse ind i hinandens Ansigter. Der var ingen Frygt hos dem: De vare rede." '

"Og saa Hans virkelige Komme! Det, som var bleven forudbestemt før Verdens Grundvold blev lagt, gik nu i Opfyldelse. Det, som havde været Profeternes Forkyndelse fra Begyndelsen, var nu ved at finde Sted. Det, som Seerne i alle Tidsaldre og blandt alle Nationer havde skuet i Syner, blev nu til Virkelighed. Det, hvorom Digtere havde sunget, det, for hvilket ethvert ædelt Hjerte har hungret efter, det, for hvilket Generationer har ventet, det var nu her! En Følelse af velsignet Fred og Glæde fyldte alle oprigtige Sjæle, og de udtrykte den i Sange og Glædeshymner."

"Da stod Jesus i deres Midte, og de saa' deres Herres herlige Skikkelse. Da lød der en stille, sød, gennemtrængende Røst i deres Hjerter bevidnede, at dette er Kristus, Guds Søn, som nu havde herliggjort Faderens Navn; som var Verdens Liv og Lys, som havde tømt den bitre Kalk, Faderen havde givet ham, som havde herliggjort Faderen ved at tage al Verdens Synd paa sig, og som havde bøjet sig for Faderens Vilje fra Begyndelsen.

"Det er blevet mig fortalt, at Jesus, da Han traadte ind til Aanderne i Fængslet, blev Han modtaget med en mægtig Velkomsthilsen. Den var svag og frygtsom straks, men tog til i Styrke, indtil den lød som et Raab.

„I Porte, opløfter eders Hoveder, ja, opløfter eder, I evige Døtre, at Ærens Konge kan drage ind!"

"Hilset være Herren."

"Hvo er denne Ærens Konge?"

"Herren, stærk og mægtig."

"Thi Herren skal ikke forkaste evindeligt. Thi dersom Han bedrøver, da skal Han dog forbarme sig efter sin store Miskundhed."

"Thi jeg vil ikke trætte evindeligt og ikke være vred i Evighed."

"Kommer og lader os vende om til Herren; thi Han har sønderrevet og vil læge os, har Han slaget, vil Han forbinde os."

"Jeg vil læge eders Frafald, jeg vil elske

dem frivilligt; thi min Vrede har vendt sig fra dem.''

''Hvo er en Gud som du, der borttager Misgerninger. Han holder ikke fast ved sin Vrede evindeligt, thi Han har Lyst til Miskundhed.''

''Han skal sige til de bundne: Gaar ud! Til dem, som er i Mørke: Kommer frem for Lyset! Jeg var død, og sé, jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler.''

''Og saaledes bleve Portene løftede, og Ærens Konge traadte ind. Og hvilken herlig Straaleglans, der trængte gennem Mørket. Nattens Skygger flygtede, Vildfarelsernes Lænker sønderbrødes, det sorgbetyngede Hjerte frigjordes, thi Herren bragte et herligt, Glædens Budskab til Aanderne i Fængslet, tilbydende dem Tilgivelse og Fred i Bytte for deres sønderbrudte Hjerter.''

''Og de sang Jubelsange til Hans Pris.''

''I tre Dage efter jordisk Tidsregning opholdt Forløseren sig i denne Aandeverden, forkyndte Evangeliet, lærte og underviste og viste sine Tjenere Vejen, de skulde vandre. Taksigelse og Glæde fyldte mange Hjerter. Derefter, da Tidens Fylde kom, traadte den store Frelsens Herre frem imod Menneskenes Sjælefjende. Han kastede Uhyret i Støvet, som i umindelige Tider havde holdt Vagt ved Dødens Port. Han brød gennem Graven til

Livets, Lysets og Udødelighedens Regioner. Han, alle Tidsaldres Haab, gik saaledes sejrrigt frem, og de, der fulgte Ham gennem Opstandelsen fra de døde, sang:

"Døden er opslugt til Sejr! Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?"

II.

"Hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. Thi den, som saar i sit Kød, skal høste Fordærvelse af Kødet; men den, som saar i Aanden, skal høste evigt Liv i Aanden."
Gal. 6: 7, 8.

I Aandeverdenen træffe vi Rupert, Signe, Henrik, Marie, Rakel og alle vore Venner, hver paa deres Tid og Sted. Alle disse er beskæftigede paa forskellig Maade og lykkelige i deres Gerning, eftersom de saa', hvorledes Arbejdsmarken vedblivende udvidedes og blev mere frugtbringende. Rupert havde udført et stort Arbejde, før de andre kom. Han havde forkyndt Evangeliet til mange Mennesker, mest sine Forældre, blandt hvilke der ved hans Ankomst havde fundet en Opvækkelse Sted og en Higen efter at lære Sandheden at kende. Han havde ført sin Slægtlinie tilbage

til dem, som paa Jorden vare kaldte Pilgrimsfædrene, og derfra gennem mange Generationer til Europas Nordboere. Hans Hustrus Familie havde han ogsaa eftersøgt, og havde til sin store Glæde opdaget, at hendes Forfædre tilligemed hans egne, førte tilbage til en fælles Stamfader, en kæk, noget voldsom Vikingehøvding. Rupert havde opsøgt ham og havde fortalt Ham om Kristus og Hans Evangelium — og Vikingen var villig til at lade sig undervise. Da Signe omsider kom, bragte Rupert hende paa et Besøg til hendes Stammemoder, der var en smuk, lyshaaret Kvinde med blaa Øjne, hvem Signe i høj Grad lignede.

Da Rupert senere mødte og blev bekendt med Henrik, Marie og Rakel, fortalte han dem om, hvad han havde udført og hvorledes deres Arbejde for de Døde havde passet saa ypperligt med hans Forkyndelse, saaledes at mange af dem, for hvem de vare blevne døbte, vare blevne omvendte gennem ham. "Vi har arbejdet i Harmoni og Samdrægtighed", udbrød Rupert, "og Guds vise Styrelse er allerede nu lagt for Dagen." Hvilken Glæde, der var, da Henrik og hans Venner mødte dem, for hvem de havde udført de nødvendige jordiske Ordinancer. Mange af disse havde for længe siden fattet Tro paa Evangeliet og havde vendt deres Hjerter mod deres Børn — deres Efterkommere paa Jorden — haabende, at de vilde erindre deres Fædre, der var gaaede forud.

Disse var over al Maade glade over at møde deres „Frelsere'', som de kaldte dem. Der var andre, som ikke havde annammet det for dem udførte Arbejde, og disse vare følgelig ikke saa hjertelig i deres Modtagelse. Igen andre vare endnu uvidende om Kristus, om Frelsningsplanen og om det Arbejde, der var udført for dem. Disse maatte nødvendigvis undervises saaledes at de kunde have Lejlighed til at annamme eller forkaste det, der var gjort for dem.

''Du nyder en Lykke, som ikke bliver mig tildel'', sagde en Broder til Henrik. ''Du udførte Arbejde paa Jorden for mange, som nu med Kærlighed og hjertelige Hilsener modtager dig.''

''Havde du ikke Lejlighed til at udføre noget lignende?'' spurgte Henrik.

''Ja; men jeg havde ingen Slægtregistre, og ærligt talt, gjorde jeg mig ingen Anstrængelser i den Retning.''

''Du gjorde ikke alt, hvad der stod i din Magt?''

''Nej; jeg var ligegyldig og fik intet udrettet.''

''Dersom du blot havde forsøgt, da vilde Vejen være bleven aabnet. Dette er et sandt Princip. Vi kunne ikke vide hvilke store Arbejdsmarker, der ligger foran os, dersom vi ikke gaa ud for at søge.''

Signe og Rakel vare nøje knyttede til hinanden, og de udførte i Fællesskab Missioner til

deres mindre oplyste Søstre, hvis Tilstand ikke var saa gunstig. Dette var de letsindige og taabelige Kvinder, som vare blevne besnærede af jordiske Ting. Alle deres Skatte var opbobede paa Jorden, og der maatte de lade dem forblibe, thi ingen af disse kan tages med til Aandernes Verden. De vare derfor fattige i Ordets virkelige Betydning. De havde intet at beskæftige sig med. Under Jordelivet havde Rigdom, Klædedragt, Tilfredsstillelsen af fordærvede Lyster og Lidenskaber og verdslig Forfængelighed, været deres eneste Livsmaal. Nu, da jordiske Ting havde ophørt, var disse Kvinder ligesom vildfarne i en ukendt Verden, uden noget fast Fodfæste, famlende sig frem i Halvmørke, hungrige og tørstige, men uden at finde hvad de tiltrængte. De lo og syntes at være i det bedste Humør, fordi det var deres Natur at gøre dette, men deres Latter var tom, og deres Lystighed havde en hul og skurende Lyd.

"Jeg er mere end nogensinde taknemlig for at Evangeliet naaede til os under Jordelivet", sagde Signe til Rakel efter at de havde arbejdet længe og ihærdigt med en Gruppe overfladiske Kvinder, der syntes at være uimodtagelige for Lyset.

"Og at vi annammede det", tilføjede Rakel.

"Ja; mange af disse vore Søstre er ikke onde, de er blot svage — de mangler noget. Deres jordiske Opdragelse var ufuldstændig.

Nogle af dem har fortalt mig at det forbavsede dem i højeste Grad at erfare, at Døden ikke havde frembragt en gennemgribende Forandring i dem. De havde endnu de samme Følelser, Tanker og Begær som tidligere."

"Nogle meget taabelige Lærdomme bleve fremsatte paa Jorden," sagde Rakel. "En af disse var den saakaldte Omvendelse i Dødsøjeblikket. Almindelig sund Fornuft burde have lært os, at en Person, der omvender sig medens han er i Besiddelse af alle sine Aandsevner, er langt bedre stillet end den, der bekender sin Tro af Frygt for Døden. Omvendelse burde være kommen langt tidligere, thi jo snarere vi træder ind paa den rette Vej, des længere frem paa Fuldkommenhedens Sti vil vi naa."

Rakel sluttede sin lille Tale med et Smil — det henrivende, lille Smil, der var bleven en Del af hendes Natur. En fremmed Søster kom hen til dem og blev modtaget med en hjertelig Hilsen.

"Jeg kunde ønske at vide lidt mere om Eder", sagde han. "Der er noget ved Eder, som er anderledes end hos mig eller mine Omgangsvenner. Naar I er iblandt os og taler med os, kan jeg mærke denne Forskel, men jeg veed ikke hvad det egentligt er. I er for mig ligesom et Par Lillier blandt Ukrudt — ja, der har vi det."

"Er ikke en Ukrudtsplante blot en nyttig Urt, der er vokset vild?" spurgte Signe. "Alt hvad den trænger til, er Dyrkning. Kom med

os paa vor lille Spadseretur. Det skal være os en Glæde at tale med dig. Vi er ikke saa overvættes kloge, men vi kan altid henvende os til Brødrene, om vi trænger til mere Lys."

Og saaledees vandrede disse tre langsomt henad den smukke Gangsti i Aandelandet, fordybet i alvorlig Samtale. Den mørkhaarede fremmede Kvindes brune Øjne aabnede sig i den højeste Forundring over det hun hørte. Sommetider stillede hun dem et Spørgsmaal, eller hun rystede vantro paa Hovedet. Hun havde været en "verdslig" Kvinde, fortalte hun dem, uden nogensinde at tænke paa, at der vilde være et Liv efter Døden. Hun havde derfor formet sit daglige Liv efter denne snævre Maalestok. Hendes Jordeliv havde haft en trist Afslutning, og Tilværelsen været bitter hele Tiden siden. "Uden Hvile og Haab, har jeg længe higet efter noget bedre", sagde hun. "Jeg har set Eder to adskillige Gange, og har hørt Eder tale til Kvinderne. Eders Ord synes ligesom at give mig et Glimt af noget højere, men jeg har aldrig haft Mod til at tale til Eder før nu."

Signe lagde sin Arm omkring hende, trykkede hende ind til sig og kyssede hendes Kind. "Lad os gøre dig alt det gode vi kan", sagde hun. "Vi er nu paa Vej til en Forsamling, hvor min Mand skal tale. Følg med os."

Rakel lagde sin Arm i den Fremmedes, som villigt fulgte med dem. "Er din Mand ogsaa Prædikant", spurgte hun Rakel.

"Jeg har ingen Mand", var Svaret. Jeg fandt — jeg mener, han fandt mig ikke og har endnu ikke fundet mig." Rakel var blevet lidt forvirret, men hun smilte som altid.

"Hun mener," forklarede Signe, "at hun ikke blev gift medens hun var paa Jorden, af den gode Grund at hun ingen Lejlighed havde —"

"Ingen som jeg kunde modtage," tilføjede Rakel. Da hendes nye Veninde saa spørgende paa hende, fortsatte hun:

"Jeg har altid troet og tror endnu, at jeg har en Mage et eller andet Sted, men jeg har endnu ikke truffet ham. Jeg har ofte paa Jorden henvendt mig til Herren om dette, og Svaret var altid "vent, vent taalmodig", saa jeg venter endnu."

"Og du tror endnu", spurgte den Fremmede, "at Gud i Himlen vil besvare dine Bønner og bringe alt til det Bedste?"

"Ja, absolut."

"Jeg vilde ønske, jeg kunde tro saaledes. Hvis jeg under Jordelivet havde haft en saadan Tro at holde fast ved, vilde jeg maaske ikke have begaaet saa mange Fejl. Jeg har været to Gange gift, og det var Fejltagelser begge Gange. Den eneste Lejlighed, der tilbød sig for mig at faa en Mand — jeg mener, en der virkelig var en Mand — den skød jeg fra mig, fordi han var fattig paa jordisk Gods; men jeg har lidt for min Taabelighed .... Jeg har hørt om Folk, der bad om alle mulige Ting,

men aldrig før har jeg hørt, at Herren er bleven spurgt til Raads i Kærlighedsaffærer.''

"Det er rigtigt nok'', sagde Signe; "og det viser, hvor taabelige vi vare. Hvorfor skulle vi henvnde os til Herren om smaa Besværligheder og ubetydelige Affærer, og samtidigt forsømme at bede Ham om Vejledning i vore Hjerteanliggender og Ægteskab, der kunne skabe eller ødelægge ens Livslykke?''

Der syntes ikke at være noget at svare paa dette Spørgsmaa, hvorfor de tre gik videre i Tavshed. Kort efter sagde den Nykomne:

"Jeg modtager mere Lys og Haab ved at omgaas med Eder. Det er ligesom jeg faar fornyet Tro. Aa, hvor det er godt at mærke lidt fast Grund under Fødderne.''

"Ja, kære Søster'', sagde Rakel. "Jordelivets indviklede Traade er endnu ikke alle udredede. Det vil tage Tid, og vi maa have Taalmodighed.''

Ankomne til det Sted, hvor Forsamlingen skulde afholdes, tog de tre Kvinder Plads i Nærheden af Forhøjningen, hvor Talerne sad. Rupert var Hovedtaleren. Han begyndte med at fortælle sine Tilhørere nogle af sine Erfaringer under Livet paa Jorden. Han talte om sine Barndoms Aar, om de Prøver og Vanskeligheder han havde gennemgaaet, og hvorledes han nær havde gaaet til Grunde. Derefter fortalte han hvorledes Herren havde ledet ham, og givet ham Kundskab om Frelsens Evangelium. "Og Herrens vigtigste Redskab

ved dette Redningsarbejde'', sagde Taleren, ''var en god og yndig Kvinde, der blev min Hustru. Aa, i Kvinder, hvilken Magt I udøve for godt eller ond! Se til at I bruge Eders Magt for det Godes Fremme.''

Rakel smilede til Signe medens de lyttede, thi Ruperts og Signes Historie var hende velbekendt. Hele Tiden, medens Rupert talte, havde den Kvinde, der kom med dem, siddet som fastnaglet til Stolen, med sine Øjne fastede paa Taleren. Da Rupert sluttede sagde Signe til hende:

''Det er min Mand. Lad os gaa op til ham; han vil blive glad ved at tale med dig.''

Men Kvinden trak sig tilbage som om hun var bange. ''Jeg kan ikke,'' hviskede hun. ''Tilgiv mig, men jeg maa gaa'' — og med et undertrykt Skrig forlod hun dem og forsvandt i Mængden, medens de to andre med Forbavselse og Undren saa' efter hende.

I dette Øjeblik traadte Rupert hen til dem. Da han saa deres forundrede Ansigter, spurgte han dem hvad der var i Vejen. Signe forklarede ham Optrinet.

''Jeg tror, jeg kan gætte hvem det var'', sagde Rupert. ''Hvor sælsomt,'' mumlede han, ligesom ved sig selv, ''jeg havde næsten glemt hende.''

''Ja, jeg tror det var hende'', tilføjede Signe.

''Var hvem?'' spurgte Rakel.

Men hvad Signe muligvis kunde have svaret

blev forhindret ved at Rupert afbrød hende med disse Ord:

"Jeg saa et gribende Syn for ikke ret længe siden — kom lad os begive os paa Vejen hjem, saa skal jeg fortælle Eder det."

De var villige til at høre paa ham medens de gik. "Vi var ude", begyndt Rupert, "en Broder og jeg — for at indsamle nogle Oplysninger, som behøvedes i et af Templerne paa Jorden for en Broder, der har ført sit Slægtregister saa langt tilbage, som det er muligt. Medens vi talte med nogle Søstre, kom en Mand løbende hen til os. Med hastige og ivrige Ord spurgte han os, om vi havde set en Person, som han nævnte og nærmere beskrev. Ved Synet af ham trak en af Kvinderne sig tilbage, som for at skjule sig, men han saa' hende og udbrød:

"Er det dig? Ja — Aa, har jeg altsaa dog tilsidst fundet dig!"

Han pressede sig gennem Mængden hen imod hende, men hun strakte sin Haand frem ligesom for at værge sig mod ham. "Hvorledes kom du hertil?" spurgte hun. "Bliv væk — du er uren — bliv væk."

Han standsede noget forundret over denne Modtagelse. Saa begyndte han at bede hende saa bønligt om at faa lov til at ledsage hende; men hun trak sig bort fra ham sigende: "Du er uren; rør mig ikke."

"Ja", indrømmede han, "jeg antager at jeg har været en stor Synder, men lad mig ...

færdiggøre mig. Jeg syndede for at drukne min Sorg, da du døde. Jeg ønskede ogsaa at dø. Mit Hjerte var sønderknust, jeg kunde ikke udholde det — det var fordi jeg elskede dig at —"

"Nej; du elskede mig ikke. Kærligheden er ren — bliver renere gennem Sorg. Havde du virkeligt elsket mig, vilde du ikke have syndet saa meget. Sorg kan ikke druknes i Synd — nej, nej; gaa bort. Aa, jeg beder dig, gaa; du forskrækker mig."

Manden stod ubevægelig som en Billedstøtte for en Stund og Udtrykket i hans Ansigt var forfærdeligt at se. Den kolde, ubarmhjertige Sandhed havde for første Gang ramt ham paa en overbevisende Maade. Han havde en tydelig Erindring om alle sine Misgerninger, og hans Sjælekval var "som en Sø af Ild og Svovl". Kvinden overvandt noget af sin Frygt og stod foran ham med uskyldige. klartskinnende Øjne, med halv Medlidenhed, halv Frygt malet paa sit smukke Ansigt — thi hun var meget smuk. Manden rørte sig ikke for for en Stund, der syntes at være en lang Tid for dem, der overværede denne Scene, saa sank hans Hoved ned paa Brystet, hans Skikkelse ligesom skrumpede ind, da han med slæbende Skridt forlod os og forsvandt."

De tav alle. Derpee tilføjede Rupert: „Og dog prøvede nogen at faa os til tro, at der intet Helvede var."

Selv Rakel glemte at stille flere Spøsgr-

maal om, hvem den brunøjede, mørkhaarede Kvinde var; thi nu sluttede Henrik og Marie sig til dem. Sammen med dem var der en anden Kvinde, og de tre vare saa optagne, at de ikke lagde Mærke til, hvad der foregik omkring dem.

„Du kommer for sent til Mødet,'' sagde Rupert.

„Jeg havde i Sinde at komme i rette Tid,'' svarede Henrik; „men ser du ikke, hvem der er kommen?''

Rupert kendte ikke den Kvinde, der stod ved Maries Side, med Armene omkring hinanden; men Signe raabte med glædesstraalende Ansigt: „Clara, Clara, er det Dig?''

„Det er Clara,'' sagde Marie til Rupert. „Hun kom til Henrik efter at jeg forlod ham — hun hjalp ham saa meget og var saa god til mine Børn. Hun er netop nu ankommen og har bragt saa mange gode Nyheder med til mig fra dem. Jeg er saa glad.'' Maries Arm trak hende tættere ind til sig, og hun kyssede hendes Kind.

„Jeg er ogsaa glad for at byde Dig Velkomen iblandt os,'' sagde Rupert .„Broder Henrik,' tilføjede han, „din Undskyldning for at have forsømt vort Møde er modtaget.''

III.

„Herren .. gør efter deres Velbehagelighed, som ham frygter, og han hører deres Skrig og frelser dem." —
Ps. 145:19.

De mange Undere i Aandeverdenen var en Kilde til vedvarende Glæde for Rakel. Hendes Omgangskreds blev stedse større, eftersom alle de, for hvem hun havde udført Tempelarbejde, var glade for at gøre hendes Bekendtskab, og at kende hende var det samme som at holde af hende. Disse bragte hende sammen med mange andre, og saaledes udvidedes hendes Virkekreds, indtil hun ligeledes kunde sige, at hun var mere optaget end nogensinde med velsignelsesrigt Arbejde.

Rakel foretog somme Tider Ture, som hun kaldte „Undersøgelses-Udflugter". Hun rejste som Regel alene; thi hun var saa vant til at maatte klare for sig selv, og dette var endnu en Del af hendes Natur. Paa disse Udflugter skete det ofte, at en eller anden i Folkevrimlen kendte hende og gav sig tilkende. Rakel havde ikke let ved at erindre Ansigter, men hun kendte dog straks denne Kvinde, som (det var paa en af hendes Udflugter) rørte ved

hendes Arm og sagde:

„Det er Søster Rakel, er det ikke?''

„Ja, og du — jo, jeg husker dig. Jeg er glad for at træffe dig. Hvorledes har du det? Har Herren vist dig — har han givet dig Fred? Du ser, at jeg husker dig godt.''

Den fremmede Kvinde kunde ikke skjule sin Glæde over Rakels Genkendelse. „Herren har rigeligen og naadefuldt velsignet mig,'' svarede hun; „men kom og gaa med mig ud af Trængslen her. Det vil være mig en Glæde at fortælle dig det hele.''

Rakel fulgte med hende ud til de mere ubefærdede Gader i Byen og videre til et nydeligt Hjem under høje Træer. Et Væld af smukke Blomster prydede Haven, og muntre Fugle slog deres Triller mellem Træernes Grene. De to Kvinder satte sig ved det store Springvand.

„Jeg er saa glad for, at du ikke har glemt mig; mit Navn husker du maaske ikke — det er Søster Rose.''

„Dit Ansigt, kære Søster, dit smukke Ansigt, præget af den dybe, navnløse Sorg, kunde ingen glemme,'' sagde Rakel, ''men nu er Sorgen gaaet, ser jeg, og der er kun Skønheden tilbage.'''

Søster Rose tog kærtegnende den andens Haand. „Den Dag i Templet,'' sagde hun, „var jeg kommen dertil som til det sidste Tilflugtssted. Jeg var dybt bedrøvet og havde prøvet alt, hvad jeg kunde tænke mig vilde

lette mit bekymrede Sind. Jeg havde bedet til Gud om at tilkendegive for mig, hvorledes det stod til med min Søn. Jeg kom til Templet for at modtage en stor Naade, og jeg blev skænket en Velsignelse. I Stedet for at modtage en overnaturlig Tilkendegivelse kom du hen til mig og førte mig venligt over til et Sted, hvor vi var for os selv. Og der talte du til mig. Det var ikke saa meget det, du sagde, som den Maade, hvorpaa du talte til mig, der lindrede og beroligede mit Hjerte. Du gentog nogle Vers for mig, husker du det? Du skrev dem op for mig, og jeg lærte dem udenad."

„Husker du dem endnu?"

„Hør."

„Du ved det, o, min Fader! Hvorfor saa
Himlen trætte med Bønner, Suk og Graad!
Du kender alt! Mit Hjertes tavse Haab
forlængst er hørt af dig i Himlens Raad.

Du ved det alt! Er det saa til vort Gavn,
oh, kære Gud, at raabe uden Ophør
og med usvækket Iver paa dit Navn,
som en, der trygler ved en lukket Dør."

„Den Dag gik jeg trøstet og styrket bort. Husker du det?"

„Ja, men hvad var Aarsagen til din Sorg; det kan jeg ikke huske?"

„Min Søn, mit eneste Barn, blev saa grusomt taget fra mig. Han var mit Livs Haab;

og da han modtog Kaldelsen til at udføre en Mission til Øerne i Havet, lod jeg ham med Glæde gaa, fordi det var i Herrens Gerning. Nogle Maaneder senere kom der Bud om, at han var død. Jeg var ude af mig selv af Sorg. Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor Herren vilde tillade noget saadant at finde Sted. Var min Søn ikke i hans Tjeneste? Hvorfor holdt Herren ikke sin Haand over sine egne?

„Og du led baade paa Grund af dit Tab og de Tanker, der opstod i dit Sind,'' sagde Rakel. „Stakkels Søster — men nu?''

„Nu er han hos mig, og det er altsammen opklaret. Vi bor i dette Hus. Bryder du dig om at høre Historien?''

„Ja, hvis du ikke har noget imod at fortælle den.''

„Du synes at være mig saa nær og kær, at jeg maa fortælle den til dig. Medens min Søn var paa sin Mission, mødte der ham en Gang en stor Fristelse. Han har fortalt mig det hele — han blev fristet meget stærkt. Han svævede i stor Fare, og for at frelse ham fra at falde ud i Syndens Malstrøm, lod Herren ham tage bort. De bragte hans livløse Legeme hjem til mig; men hans Aand gik tilbage til sin Skaber ren og ubesmittet af Verdens Synder — og saaledes fandt jeg ham her, en stor, velbygget Mand, som han var. Du skulde blot se ham.''

„Moder,'' kaldte en Stemme ovre fra Huset.

„Der er han nu,'' sagde Moderen glad.

„Moder, hvor er du? Oh!'' udbrød Sønnen, da han fik Øje paa de to Kvinder. Han kom hen til dem og lagde sin Arm kærligt paa sin Moders Skulder. Han var stor og smuk, og Rakel maatte slaa sine Øjne ned for hans nysgerrige Blik.

„David, dette er Søster Rakel, som jeg traf første Gang nede paa Jorden i Templet. Jeg tror, at jeg har fortalt dig om hende og hvilken Trøst hun var til mig.''

„Det glæder mig at gøre dit Bekendtskab,'' sagde han, idet han trykkede Rakels Haand. Der opstod en Pause, som truede med at blive pinlig, da David sagde:

„Moder, jeg vilde gerne vise dig noget ude i Blomsterhaven. Du ved, at jeg har eksperimenteret med mine Roser. Jeg tror, det er lykkedes mig at fremkalde nogle yderst sjældne Farvenuancer. Du kommer vel ogsaa?'' spurgte han Rakel.

De tre gik nu sammen ud i Haven, hvor David fremviste og forklarede sit Arbejde med Roserne. Da Rakel omsider sagde, at det var paa Tide hun tog sin Afsked, bad Moderen hende om at komme igen.

„Jeg gaar med Søster Rakel til hendes Hjem og faar at vide, hvor hun bor,'' forklarede David, idet han uopfordret tog Plads ved Rakels Side.

Saaledes kom disse to til at følges ad for første Gang. De talte frit til hinanden om

mange Ting, og hun lyttede med Tilfredshed til hans Ord. De smilte til hinanden, deres Øjne straalede; og da denne korte Vandring var til Ende, var der foregaaet en Forandring med dem. Sand Kærlighed var bleven opvakt i to Hjerter. Gennem alle de skiftende Scener under Jordelivet, var aldrig noget, der kunde lignes med dette, kommet til denne Mand eller Kvinde. Kærligheden havde ventet i al denne Tid. Den Kraft, der drager beslægtede Sjæle til hinanden, er ikke indskrænket til de faa korte Aar paa Jorden. Saalænge Tiden varer, vil Gud give enhver værdig Sjæl den samme Lejlighed — en Gang — et Sted, til at nyde Kærlighedens Lykke. Her var to Hjerter, der slog i samme Takt; men den ene havde forladt Forkrænkeligheden ved Begyndelsen af sit Livsløb, medens den anden vedblev at leve, til Timeglasset var udløbet — alene. Hvorfor dette skulde være saaledes, var det vanskeligt for dødelige Øjne at se, men nu —.

„Jeg kommer igen og besøger dig,“ sagde David, da han gjorde sig rede til at sige Farvel. „Jeg har saa meget at tale med dig om, og du — du har sagt saa lidt. Jeg maa ogsaa høre din Historie.”

„Jeg har ingen Historie,“ sagde hun. „Mit Jordeliv var meget begivenhedsløst. Jeg ventede —”.

„Ja?”

Men Rakel var bleven forvirret. Hendes ærlige Hjerte havde talt, og nu prøvede hun,

efter jordisk Vane, at skjule Virkningen af hendes uforsigtige Ord; men han saa' og forstod; og medens de stod der, fyldtes hans Hjerte med en stor og inderlig Fryd.

„Farvel," sagde han, idet han tog hendes Haand, „maa jeg komme igen snart?"

„Ja," svarede hun. „Jeg vilde meget gærne se noget mere af din smukke Blomsterhave."

Dette var Begyndelsen til et Kærligheds-forhold, der ikke var mindre lykkeligt, fordi det havde været udsat saa længe; ikke mindre virkeligt, fordi Manden og Kvinden vare aandelige Væsener. „Synd," sagde Apostlen, „er udenfor Legemet," saaledes er Kærlighed og Hengivenhed aandelige Egenskaber, hvad enten Aanden er i eller udenfor det kødelige Tabernakel. Og dette Elskovsforhold var ikke i nogen udpræget Grad anderledes end alle andre, der har fundet Sted paa Jorden siden Tidernes Begyndelse. Der var de samme aandelige Tilnærmelser og Besvarelser; den samme gensidige Beundring, der i hver af den Elskedes Bevægelser og Handlinger saa' den mest fuldkomne Ynde; de samme betydningsfulde Haandtryk, de elskovsfyldte Ord og Blikke, den uforklarlige Følelse af Lykke og Tilfredshed i hinandens Selskab. Og dette Tilfælde var ikke en Undtagelse. Blandt de store Skarer i Aandeverdenen var der mange, som ikke fandt en Medhjælper i Løbet af den korte Tid, der var dem tildelt paa Jorden; derfor sker det hyppigt, at sympatetiske Sjæle mødes

og læser „Livets Mening i hinandens Øjne”.

Uagtet Rakel havde paastaaet, at hun ingen „Historie” havde at fortælle, saa var David dog overordentlig interesseret i hendes Beretning om, hvorledes Herren havde udvalgt hende som én af en Familie til at være en Frelser paa Zions Bjærg. Arbejdet for de Døde havde han ikke skænket megen Opmærksomhed. Han havde, ligesom de fleste andre unge Mennesker paa hans Tid, forsømt denne Del af Evangeliets Plan; og nu først saa' han, hvad hans Forsømmelse betød.

„Ja,” indrømmede David til Rakel, „jeg sér min Fejltagelse nu, som sædvanligt, naar det er for sent at oprette det forsømte. Du, som var trofast, staar langt over mig her.”

„Det maa du ikke sige,” sagde hun.

„Men det er dog sandt. Dine gode Gerninger naaede hertil før dig og gav dig en Æresplads. Nogle af de Skatte, som du bestemte for Himlen, blev holdt tilbage her, og du høster nu Fordelene af dem. Sér jeg det ikke hele Tiden! Naar vi møder nye Ansigter, bliver du hilst med Glæde og Taknemlighed — medens jeg er ukendt.”

„David, hvad der kommer til mig, vil du faa Del i ogsaa, fordi —”.

„Fordi du vil blive min. Ja, kære; det er en velsignet Trøst. Herren har ført os sammen, og alt andet bør vi glemme i vor Taknemlighed til ham .. Rakel, vi vilde have kendt hinanden i Jordelivet, dersom jeg havde op-

ført mig, som jeg skulde. Vore Livsskæbner vare sikkerligen rettede mod hinanden, og vore Veje vilde have stødt sammen. Vi vilde have elsket hinanden og være blevne forenede dér, havde det ikke været for min —".

„Sig ikke mere. Lad os glemme det forbigangne og kun tænke paa og forberede Fremtiden. Jeg er lykkelig nu, og det er ogsaa din Moder."

„Og det er jeg ogsaa."

IV.

„Alt det, som Gud gør,
skal blive evindeligt".
Præd. 3.:14.

David og Rakel fulgtes ad en Dag, da de paa deres Vandring saa' et andet Par, hvis Følelser for hinanden efter deres Adfærd at dømme, ikke kunde misforstaas. Da de mødtes, standsede de, og Manden sagde: „Undskyld mig, men vi er noget fremmede her i denne nye Verden. Maa vi stille Eder et Par Spørgsmaal?"

„Lad os sætte os ned her," foreslog David, idet han førte dem hen til et Sted, hvor de kunde tale uforstyrret sammen. „Er der tilstødt dig noget?"

„Aa, jeg véd næsten ikke," svarede Manden. „Anna og jeg er sammen, og vi burde maaske være tilfredse; men det er vi alligevel ikke rigtigt. Der synes at mangle noget."

„Ja?"

„Vi forlod Jordelivet saa pludseligt — vi var saa daarligt forberedte paa dette.'' Hans Ledsagerinde greb hans Arm som for at beskytte sig mod en overhængende Fare. „Vi foretog en Sejltur paa Søen, da Baaden kæntrede og — her er vi. Vi skulde have haft Bryllup den næste Dag, men nu — hvad skal vi nu gøre? Vi er ikke Mand og Hustru, og jeg antager heller ikke, vi kan blive det; thi nede paa Jorden blev vi belærte om, at der ikke blev givet eller taget til Ægte her. Dog synes det, som I to var Mand og Hustru, er I ikke?''

„Endnu ikke,'' svarede David, „men vi venter at blive.''

„Det forstaar jeg ikke; du lader til at vide Besked; undervis os. Kan vi blive viede her?''

Daved forklarede Læren om det celestiale Ægteskab, saaledes som det var blevet aabenbaret til dem under Jordelivet, og sammenlignede dette Princip med de Lærdomme, som Menneskene i Almindelighed hyldede. „I sér altsaa,'' forklarede han, „at selv om I var blevne gifte paa den fastsatte Dag i Forkrænkeligheden, vilde det kun have haft Gyldighed, til Døden adskilte Eder. I har passeret Dødens Port, og følgelig vilde denne saaledes indgaaede Ægteskabspagt være udløbet, og I vilde ikke nu have været Mand og Hustru.''

„Men du sagde jo, at I to skulde giftes. Hvorledes?''

„Var vi blevne viede, medens vi levede paa

Jorden, vilde det have været for Tid og Evighed, fordi denne Handling vilde være bleven udført formedelst Myndighed fra Herren. Hvad Gud udfører, varer evigt. Ægteskaber maa indgaas paa Jorden. Eftersom vort Jordeliv er endt, kan vi ikke gaa tilbage og besørge det, men det maa udføres for os af nogen, som lever paa Jorden. Søster Rakel her udførte for Tusinder, som var gaaede bag Sløret, hvad de ikke kunde gøre for sig selv. Nu vil nogen, i Herrens egen bestemte Tid, optræde for hende og udføre for hende, hvad hun ikke fik gjort for sig selv."

De to nye Bekendte lyttede opmærksomt til, hvad David havde at sige og ligeledes til Rakel, naar hun underviste dem om Evangeliets Læresætninger, og deres Betydning for dem, der var komne til Aandernes Verden. De talte til dem om Tro og Omvendelse, Principer, som Menneskene alle Vegne kunde annamme og udøve. De forklarede Læren om Daaben til Syndernes Forladelse, der er en jordisk Ceremoni, som vel kunde antages og tros i Aandeverdenen, men som maatte udføres for dem af Mennesker i Kødet. Ægteskab for Evigheden blev ogsaa mere udførligt forklaret.

„Det er rigtigt nok," sluttede David, „at „i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes". Alt dette maa udføres, før Opstandelsen finder Sted, hvilket lykkeligvis for os endnu er ude i Fremtiden. Vi véd imidler-

tid med Sikkerhed, at dersom vi opfylder vore Pligter efter bedste Evne, vil Herren tage Vare paa alt det øvrige.''

Disse fire Mennesker skiltes ikke ad, før David og Rakel havde lovet at mødes med deres Venner snart igen og fortsætte den Samtale, der var bleven saa godt begyndt. Da de to havde forladt dem, vendte David sig om mod Rakel og sagde:

,,Saa' du det straalende Lys i deres Øjne, da deres Hjærter bleve rørte af Sandheden?''

,,Ja, og det lyste ogsaa i dine Øjne, da du talte.''

,,Og i dine ogsaa, min Kære, naar det blev din Tur.''

,,Det er herligt at være Missionær — altid Missionær, er det ikke, saa længe der er et eneste Væsen, der trænger til Vejledning og Hjælp.''

,,Rakel,'' udbrød David, glad bevæget, ,,der er gode Nyheder for os. Vi, du og jeg, vil snart følge vore Forældre og vore ældre Brødre og Søstre op gennem Opstandelsens Porte, som Herren saa naadigt har aabnet .. Ja, ja, det er sandt .. Ind i det celestiale Rige med herliggjorte, himmelske Legemer og der gaa fremad til Fuldkommenhed .. Og, Kære, Arbejdet bliver saa udført for os i Guds Tempel .. Ja, netop lige nu bliver det gjort. Kom, Rakel, lad os gaa saa nær dertil, som vi kan komme. Vi har faaet Tilladelse til at gaa ind .. Dette er Templet. Guds Sendebud er her, og Hans

Aand opfylder det hellige Sted: Denne Aand kan paavirke og besjæle os, ligesom den gør paa Mennesker i Kødet. Rakel, du burde føle dig hjemme her i langt højere Grad end jeg. Lad os følge den Mand og Kvinde, som udfører Arbejdet for os .. Sér du dem tydeligt, Rakel? .. Ja, vi vil ikke glemme dem, naar de ogsaa kommer til os i Aandeverdenen, men vi vil give dem en saadan Velkomsthilsen, som de aldrig har drømt om .. Nu er de der ved Alteret. Knæl ned her med mig, Rakel, — din Haand i min, saadan. Lyt, kan du høre? „For'' .. dig og mig .. Det er gjort. Vi er Mand og Hustru. Du er min igennem al Evighed, min min .. O, evige Fader, vi takker dig!''

David holder sin Hustrus lette Skikkelse i sine Arme. Han kysser hendes Kinder, hendes Øjne, hendes Læber. Da er alt stille.

———o———

FJERDE DEL

I.

„Gør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. .. Og Hedningerne skulle vandre hen til dit Lys og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen for dig.''

Es. 60.:1,3.

Den nedgaaende Sol havde naaet den taagefyldte Zone, som, begrænset af den blaa Luft foroven og Horisonten forneden, strakte sig omkring den grønne Jord; ude mod Vest saa's Solens store, runde Skive gennem Taagesløret, og dens Lys spredte en vidunderlig Farvepragt over Landskabet.

Det var Midtsommer. Solen havde været brændende hed hele Dagen, og da to Mænd den Aften lod deres Heste standse paa Toppen af en lille Høj, mærkede de en velgørende, kølig Luftning. De blottede deres Hoveder for den forfriskende Luft. Ikke et Ord blev udtalt, medens de saa' ud over Landskabet foran dem; dets Storslaaethed hensatte dem i tavs Beundring.

Derude foran dem mod Vest laa Byen, Maalet for deres lange Rejse. Den laa som en Dronning midt i sine Omgivelser. Ved første Øjekast saa' den ud som et eneste mægtigt Palads, i Stedet for en By af Paladser, som den ved nærmere Betragtning viste sig at være. Gade efter Gade, Bygning efter Bygning strakte Byen sig saa langt Øjet kunde række, prydet med grønne Træer og Haver.

Fra Byens Midte hævede Templet sine Taarne mod Himlen. Dets Mure skinnede som poleret Marmor, og dets Spir syntes at bore sig ind i den hvide Sky, der svævede omkring dem. Denne Sky naaede fra Templet ud over hele Byen og var ligesom et Dække over denne.

Solen sank ned bag Horisonten; men selv da udstraalede Skyen et klart Lys, som om Solens Straaler endnu dvælede ved den

I ti Minutter havde Køretøjet holdt stille paa Højen, og de to Mænd havde i Tavshed nydt det vidunderlige Skue. Den Kørende gav nu, ligesom opvaagnende fra en Drøm, Hestene et Tilraab, idet han sagde:

„Vi maa videre."

„Ja, Aftenen nærmer sig."

Den sidste, der talte, var en midaldrende Mand af et imponerende Udseende. Han lænede sig tilbage i Vognen, idet de hurtigt kørte videre.

„Saa dette er den verdensberømte By," sagde han, „Verdens nye Hovedstad, for hvil-

ken vi alle maa bøje os, indenfor hvis Grænser Dommere og Fyrster have deres Sæde, hvis Lige i Retning af Magt og Visdom aldrig før har været kendt. Det er i Sandhed en forunderlig Stad, et nyt Lys i Verden. Hvad siger De, Remand?"

„Det er et overordentligt herligt Syn, Deres Majestæt. Det overgaar langt alle de Beskrivelser, der er komne til os."

„Det er godt, Remand, at vi valgte denne noget langsommere Maade at nærme os Byen paa. Elektriciteten kunde have ført os derind i en Brøkdel af den Tid, det har taget os; men hvem vilde vel miste denne behagelige Køretur?"

De var allerede inden for Byens ydre Grænser. Uagtet de hele den Dag havde kørt gennem det mest underskønne Landskab med vekslende Byer, Marker og Haver, hvilke sidste indeholdt en Uendelighed af Blomster og Frugt, saa overgik dog denne Stads Herlighed alt, hvad de endnu havde sét. Over den jævne, asfalterede Vej, hvorpaa de kørte, gled Vognen næsten lydløst frem. De blomstrende Træer og Buske fyldte Luften med behagelig Vellugt. Bygninger og Haver, symetrisk og stilfuldt arrangerede, frydede Øjet. Fuglenes Sang og Naturens forunderlige Lyde ved Aftenstid bedaarede Øret. Mænd, Kvinder og Børn tilligemed Køretøjer af alle Slags passerede uafbrudt forbi.

Nattens Skygger begyndte at brede sig

ud over Naturen, men endnu straalede det lysende Skydække med et glinsende Lys. Jo mørkere Natten blev, des klarere blev Skyen, indtil Paladset, opført af Marmor og kostbare Stene, viste sig i dens bløde, klare Lys i alle Regnbuens Farver.

„Deres Majestæt, gør vi ikke bedst i at finde et Sted at være gennem Natten?"

„Ja, De har Ret. Tror De, nogen vil ane, hvad vi virkeligt er?"

„I Tusinder af Miles Omkreds véd ingen andre end os selv, at De er Polens Konge."

„Det haaber jeg, Remand; thi jeg ønsker at sé disse Ting fra en almindelig Rejsendes Standpunkt. Sé, der er den Ildstøtte, som vi har hørt Tale om. Herrens Herlighed er i Sandhed tilkendegivet paa dette Sted."

Næppe var disse Ord udtalte, før Kareten naaede op foran en Portaabning eller aaben Hvælving tværs over Vejen. En Mand viste sig og spurgte de Rejsende, hvor de agtede sig hen. Da de underrettede ham om, at de var Fremmede, ankomne for at besé Staden, bad han dem vente et Par Minutter. Han kom hurtigt tilbage.

„Eftersom I er Fremmede og ønsker et Opholdssted for Natten, vil jeg bede Eder stige ud og gøre Brug af vor Gæstfrihed. Eders Heste vil der blive draget Omsorg for. Kom."

De kørte hen ad Vejen, der førte op til et stort Hus. Hestene bleve overladte til de tililende Tjenere, og selv bleve de førte ind i et

Værelse, der i Retning af Skønhed og Udstyr ikke stod tilbage for Kongens egne Paladser i Polen. Kort efter blev der bragt Frugter og Brød ind til dem, og Sovesteder blev dem anviste, hvor de kunde hvile gennem Natten.

De var trætte efter den lange Dags Rejse, men dog kunde de Rejsende ikke sove. Alt dette nye og usædvanlige forvirrede dem, og de talte sammen om det til langt ud paa Natten.

Den næste Morgen vækkedes de af Sangfugle, der havde taget Sæde i et Træ i Nærheden af deres aabentstaaende Vindue, og som nu med deres klare Triller ligesom bød dem velkommen. Og hvilken henrivende Morgen var det! Jorden og Luften genlød af Fuglenes Sang og var fyldt med de duftende Blomsters Vellugt. Skyen hvilede endnu over Staden.

Fra Haven bleve de kaldte ind til Spisesalen, hvor et indbydende Maaltid var tilberedt for dem. Frugter, tilberedte paa et Dusin forskellige Maader, Brød, Kager og Grøntsager, Drikke, fremstillede af Frugtsaft — dette var Menuen.

Da de havde fuldendt deres Maaltid, kom den samme Mand ind, som havde mødt dem den foregaaende Aften. Han sagde dem, at deres Vogn var forspændt og rede til at føre dem videre; eller, hvis de valgte at tage med Sporvognen, vilde de naa til Byen langt hurtigere, men kunde saa naturligvis ikke faa saa

meget at sé. „Vi foretrækker at sé alt,'' svarede Kongen.

„Følg saa med mig.''

Kongen og Remand gik med ham in i et tilstødende Værelse, hvor de traf en ung Mand, der skulde være deres Fører. Den første trak sig nu tilbage, og den unge Mand traadte hen til dem og trykkede deres Hænder.

„Sæt Eder ned et Øjeblik,'' sagde han. „Mit Navn er Paulus. Jeg skal ledsage Eder ind i Byen og være Eders Vejviser i Dag. Saaledes er det Skik og Brug her.'' Den Talende satte sig ligeledes ved Bordet, medens Kongen og hans Ledsager sad overfor ham.

„I denne Stad,'' fortsatte Paulus, „kan der ikke være Hyklere eller Bedragere af nogen Slags. Det er derfor bleven mig paalagt at lade Eder vide, at Eders virkelige Navne, Karakter og Hensigten med Eders Besøg ikke er ukendt. De er Kongen af Polen, og De er hans Raadgiver og Ven.''

Kongen fo'r sammen, skiftede Farve og saa' over paa Remand.

„Hvad — hvordan hænger det sammen?'' stammede han.

Paulus smilede. „Bliv ikke forskrækket, min Herre. De var kendt, før De naaede den yderste Port i Gaar. Disse Folk har modtaget Dem med en fuld Forstaaelse af, hvad og hvem de var. Alligevel har deres Optræden overfor Dem ikke i nogen Henseende været anderle-

des, end den er overfor enhver hæderlig Mand, der kommer til denne By i en god Hensigt, ligegyldig om han er høj eller lav, rig eller fattig i Verdens Øjne. Retfærdighed og det personlige Værd er den eneste Maalestok, som her benyttes. Desforuden er De sikrere her end i Deres bedste Vens Hus i Polen; thi Blodsudgydelser finder ikke mere Sted i dette Land, ejheller Ødelæggelser og Hærværk indenfor vore Grænser. Vore Mure er Frelse; vore Porte Taksigelse; og Indbyggerne af denne Stad er alle retfærdige. Den er deres Arvelod for evigt; thi de er en Gren, som Herren selv har plantet; Hans Hænders Gærninger, hvori Han er herliggjort."

Ingen af de Fremmede talte. Ordene syntes at gennembæve dem og fylde dem med Undren.

„Kom, lad os begynde vor Rejse."

Kareten ventede ved Døren, men det var ikke de Rejsendes egen.

„Nej," svarede Paulus paa deres Spørgsmaal, „Deres Heste vil faa Lov at udhvile. Dette er vort Køretøj."

De kørte ind i Staden.

„Gaar omkring Zion, rundt omkring den, tæller dens Taarne! Lægger Mærke til dens Mur, betragter nøje dens Paladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer," sagde Paulus.

„De citerer de gamle hebraiske Skrifter," sagde Remand.

„Ja, disse „hellige Guds Mænd'' talte, drevne af den Helligaand,'' var Svaret.

En Times Kørsel gennem ubeskrivelig Pragt og Storslaaethed bragte dem til en Port i Muren, der omgav Templet, og hvor de steg ud. En Mand tog sig her af Hestene, medens Paulus førte de Fremmede videre til Fods. Han sagde et Par Ord til den Vagthavende ved Porten, og de fik Tilladelse til at passere. Uden om den store Bygning, der laa i Midten, var der en stor aaben Plads med Græsplæner, Træer og Blomster og gennemkrydset af Spadseregange. Her saa' man Folk gaa frem og tilbage. Førere og Vejvisere havde travlt med de Fremmede, som syntes at være komne fra al Verdens Egne, at dømme efter de forskellige Dragter, som de var iførte, og de mange Tungemaal, hvori de talte.

„Dette er Frihedens Helligdom'„ sagde Paulus, „den store Konges Sæde. Fra dette Sted udgaar de retfærdige Love, der styrer alle Stammer og Folkeslag. Det er endnu for tidligt til at komme ind, saa vi vil gaa lidt omkring i Haven.''

„Er den store Konge her i Dag?'' spurgte Polens Hersker.

„Jeg véd det ikke; men Raadet vil træde sammen og foretage alle fornødne Forretninger. Der er en anden Ting, som jeg nu vil fortælle Dem: Alle de Mennesker, som De har mødt eller sét, har De sikkert antaget for at være dødelige Væsener, ligesom De og jeg;

men i Virkeligheden har De, paa Deres Køretur gennem Byen sét mange udødelige, det vil sige, opstandne Mænd og Kvinder. De maa huske paa, at nu leve de Retfærdige, til de opnaa et Træs Alder, og naar de dø, hvile de ikke i Støvet, men blive forvandlede i et Øjeblik. Disse opstandne Væsener besøge os og opholde sig hos os for en Tid for at undervise os. Paa Grund af, at De er en Fyrste blandt Nationerne, vil det blive Dem tilladt at overvære Raadets Forhandlinger og modtage Undervisning derigennem. Tiden nærmer sig, lad os gaa ind.''

Store Mængder af hvidklædte Mænd strømmede ind i Templet. De tre fulgte med. Kongen og Remand saa' med Forundring paa dem, der vare blevne udpegede som opstandne Væsener, og deres Undren forøgedes, da de ikke kunde opdage nogen udpræget Forskel mellem dem og Resten af Menneskeheden, undtagen maaske i Ansigtets rolige, behagelige Udtryk og det Lys, der syntes at straale ud af deres Aasyn. De var sandelig ikke skyggeagtige, uvirkelige Væsener.

Gennem en bred Gang kom de snart til Raadsalen. Dens Pragt blændede Tilskuerne. I Salens Midte stod en mægtig Trone, hvid som Elfenben, og halvfjerds Trin førte op til den. Paa hver Side af Tronen var der Rækker af Sæder, den ene højere end den anden. Disse Sæder fyldtes hurtigt, men Tronstolen forblev tom.

„Kongen er her ikke i Dag,'' hviskede Paulus.

Da hørtes en blød, vidunderlig Musik, der forøgedes i Styrke, indtil det syntes, som om et Tusinde Instrumenter forenedes i ét mægtigt Tonevæld.

Pludselig rejste den store Forsamling sig op og istemmede en Glædes- og Takkehymne.

„Fører — kære Ven,'' hviskede Kongen af Polen, „jeg er overvældet, jeg kan ikke blive.''

„Mine Kræfter svigter,'' sagde Romand, „jeg frygter for at det er ude med mig.''

„Kom da, det er bedre, vi gaar,'' svarede Paulus. „Dette er alt, hvad vi vil faa at sé denne Gang. Vi vil nu gaa ind i et andet Værelse og vente, til Raadet er sluttet; der vil da blive givet Dem Lejlighed til at have en Samtale med En, som er beskikket til at tale med Dem.''

Fra Gangen kom de ind i et mindre Værelse, smykket med kostbare Malerier og Billedhuggerarbejder. Bøger, Tidsskrifter og Aviser laa til Afbenyttelse, og da de Besøgende var trætte af at beundre de mange Kunstværker, satte de sig ned ved et Bord.

De havde ikke længe at vente, før de bleve underrettede om, at Kongen og hans Ven skulde træde ind i et andet Værelse i Nærheden. Paulus vilde vente paa deres Tilbagekomst. De to gik derind, hvor en ærværdigt udseende Mand ventede paa dem. Da de traadte ind, rejste han sig og sagde:

„Velkommen til Herrens Hus. Jeg kalder Dem ikke Konge af Polen — der er kun én Konge her paa Jorden — men jeg vil kalde Eder Kongens Tjenere, som vi alle er. Sæt Eder.

Det er blevet mig paalagt at meddele Dem, at Kongen som et Hele taget er tilfreds med den Maade, hvorpaa De har varetaget Deres Statholderskab. Herrens Aand tilskyndede Dem til at foretage denne Rejse hertil, og De valgte selv at komme, som De gjorde. Tyranner komme ikke ind i denne Stad, og Deres Nærværelse her er en Garanti for, at De har søgt at gøre, hvad der var Ret.

Det er Herren velbehageligt, at De har ophævet Militærvæsenet og lavet Vaabnene om til Landbrugsredskaber. Husk paa den Lov, der siger, at enhver Nation og Rige, der ikke vil tjene Herren, skal gaa til Grunde. Kongen giver alle sine Undersaatter deres Handlefrihed med Hensyn til Religion og tvinger ingen til at adlyde Evangeliets Lov. Alligevel er Han Jordens Konge; den er Hans, thi Han skabte den og har forløst den; og Han vil nu, at alle Nationer skulle komme ind under den samme retfærdige Regeringsform, organiseret af Herren. I et Tusinde Aar vil Jorden hvile i Fred; da kommer den store og forfærdelige Herrens Dag.

Og nu en anden Ting. Der er indløbet nogle Besværinger over, at Herrens Udsendinge, som er blevne sendte til Deres Land for at for-

kynde Evangeliet til Folket, ikke har haft den forønskede Frihed. Vær nu saa venlig at sørge for, at de ikke tilføjes noget ondt, medens de fredeligt forkynder Folket religiøse Lærdomme.''

„Det skal jeg sørge for,'' svarede Kongen af Polen.

De raadslog med hinanden i nogen Tid, hvorefter de to trak sig tilbage og sluttede sig til Paulus, der førte dem ud i Byen.

II.

„Og Ulven skal gaa hos Lammet og Parderen ligge hos Kiddet; Kalven og Løven og Fedekvæget skulle være sammen, og en liden Dreng skal drive dem .. De skulle ej gøre noget ondt paa hele mit hellige Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.'' —

Es. 11: 6.—9.

Den næste Dag gik Paulus med de to Fremmede omkring i Byen. Han beskrev og forklarede de mange højst interessante Séværdigheder og besvarede de talrige Spørgsmaal, som de stillede til ham. Det undgik ikke deres Opmærksomhed, at der var gjort forbavsende

Fremskridt i Kunst og Videnskab, og at de vare udtyttede i det daglige Livs Affærer. Deres eget Hjemland var efter deres Mening langt fremme paa dette Omraade, men hvad de saa' her, overgik deres eget Land i alle Henseender.

„Vi vil nu med Æterlinien køre ud til én af vore Skoler," bemærkede Paulus. „Det vil interessere Dem at sé Børnene."

„Dette er en ny Opfindelse paa Elektricitetens Omraade," sagde deres Fører, medens de i den elegant udstyrede Vogn førtes gennem Byen uden Støj eller Rystelse. „Denne Befordringsmaade er dog endnu noget mangelfuld; men jeg læste forleden Dag i Avisen, at nogle meget vigtige Forbedringer snart skulle foretages. De har uden Tvivl allerede lagt Mærke til vort Lys- og Varmesystem. Synes De ikke, det er et Fremskridt, sammenlignet med den gamle Metode?"

„Det er det aldeles sikkert; vi bruger endnu Damp og Elektricitet i vort Hjemland."

„Ja, det tænkte jeg nok."

De havde nu naaet deres Bestemmelsessted og stege ud af Vognen.

Uagtet intet i Byen gjorde Indtryk af at være sammentrængt eller mangle Plads, saa var dette Sted dog anlagt efter en usædvanlig storslaaet Plan. Mægtige Bygninger laa spredte omkring paa et stort Stykke Land, tilplantet med Træer, Græs og Blomster. Her var Plads til at aande og lege. Flere Bække med

krystalklart Vand løb gennem Anlæget, og smaa Damme var fyldte med Fisk og Svømmefugle. Man hørte Plasken af Springvand og skimtede hvide Marmorstatuer gennem Træernes Løv.

„Sé der, hvad er det?'' udbrød Remand, idet han fik Øje paa et stort Dyr under et Træ.

„Det er en brun Bjørn,'' sagde Paulus. „Vi har nogle Løver og enkelte af de mest sjældne Dyr her i Anlæget — men jeg glemmer jo helt, at disse Scener maa være fremmede for Dem. I Polen har I endnu ikke helt afrystet den gamle Verden. Det tager Tid.''

„Ja,'' svarede Remand, „selv om Fjendskabet mellem Mennesker og Dyr næsten er borte, saa har vi dog endnu ikke valgt Bjørne og Løver til vore Børns Legekammerater.''

„Det har vi, som De sér.''

En Flok Børn kom springende ned gennem Haven. Det var yndige Børn, fulde af Liv og Lystighed. De fik Øje paa Brun, der laa og strakte sig under Træet, og de stormede løs paa ham. Bjørnen saa' dem komme og rullede sig om paa Siden, synlig fornøjet med Børnenes Tumlen over dens haarede Krop. Naar de klappede dens Hoved og Næse, slikkede den deres Hænder.

„Helt saa vidt er vi endnu ikke komne,'' bemærkede Kongen.

„Et Syn som det derovre sér vi heller ikke,'' tilføjede hans Ledsager, idet han pege-

de paa en Tiger, der laa i Græsset, medens et Lam ikke ret langt fra den roligt fortærede sit Foder.

„I vil med Tiden,'' sagde Paulus. „Jorden fyldes med Herrens Kundskab. Had, Misundelse og Ødelæggelseslyst forsvinder, og I sér de naturlige Følger: Ulven lægger sig hos Lammet, og Børnene lege med de en Gang saa vilde Dyr. Paa denne Maade bliver Satan bundet, og hele Jorden vil snart være udløst af hans Magt.''

De kom til en anden Flok Børn, forsamlede ved Bredden af en lille Sø. De lyttede med Opmærksomhed til en Mand i deres Midte.

„Lad os høre, hvad Lektien er i Dag,'' sagde Paulus, idet de gik hen til Gruppen.

Læreren holdt en Blomst i Haanden, som han havde plukket lige ved Vandkanten, og han viste og forklarede nu Børnene Plantens ejendommelige Form.

„Det er Naturhistorie i Dag,'' sagde Paulus. „Jeg havde haabet, det i Stedet havde været hans Yndlingsemne.''

„Og hvad er det?''

„Hele dette Anlæg er blevet til under hans Opsigt og efter hans Udkast, og det er hans højeste Glæde at give Undervisning i Jord- og Vandformationer. Ofte lader han en Klasse grave Grøfter og Kanaler. Han siger, at han lærte alle disse Ting, da han gik i Skole, menende dermed hans tidligere, jordiske Tilværelse.

„Er han et opstandent Væsen?" spurgte Remand med lav Stemme.

„Ja, han er," var Svaret. „Mange af vore Lærere er. De vil sikkert let kunne indsé, hvilke Fortrin de har fremfor andre."

„Ja, fuldtud."

„Jeg sér, at han er færdig med Undervisningen. Lad os tale lidt med ham."

Da de kom hen til ham, hilste Børnene paa dem med et Smil, og Læreren sagde:

„Velkommen, Brødre, velkommen, Broder Paulus."

Til Børnene sagde han, at de nu kunde gaa til deres næste Lektie, og de gik stille bort.

„Nu har jeg lidt Fritid," sagde han. „Vil I ikke alle gaa med mig ind i Læsestuen? Jeg har noget at vise dig, Paulus, og det vil maaske ogsaa interessere vore Besøgende."

„Behøver vi ingen Præsentation?" spurgte Kongen, da de fulgte Læreren ind i en stor Bygning.

„Aldeles ikke. Han véd, hvem I er,"

Læsesalen var et smukt udstyret og møbleret Værelse. Den var fyldt med Borde, Stole, Bogreoler o. s. v. Hundreder af Børn sad fordybet i Læsning. Der herskede den mest fuldkomne Ro og Orden, uagtet man ikke saa' noget til nogen Opsynshavende. De tre fulgte Læreren ind i en mindre Sal, tilsyneladende indrettet til privat Brug. Stole blev sat frem, hvorefter han aabnede en Avis, som han bredte ud paa Bordet.

„Har I sét den sidste Udgave af Bladet i Dag?"

Ingen af dem havde sét den.

„Jeg fandt noget her af mere end almindelig Interesse. Nogle Arbejdere, der var i Færd med at grave Grunden til en større Bygning, stødte under Arbejdet paa Ruinerne af en By fra det 19de Aarhundrede. I en udhulet Sten fandt de nogle Mønter fra den Tid tilligemed nogle Aviser. Det var Skik i de Dage at indmure saadanne Ting i større Bygningers Hjørnesten. Brudstykker fra Aviser er gengivne her, og de er af Interesse for de Nulevende, fordi de viser, hvorledes Tilstanden var i Verden den Gang den var under den faldne Engels Indflydelse, ham, som gjorde Oprør mod Gud i Begyndelsen. Lad mig læse nogle Linjer for Eder, mest Overskrifter."

„I Gaar hjemsøgtes Byen af en ødelæggende Ildsvaade. Halvdelen af Forretningskvarteret blev fortæret af Flammerne. Værdier til Tusinder af Dollars er ødelagt, og det antages, at henved 50 Personer omkom under Branden."

„Den store Strejke. Tusindvis af Arbejdere uden Beskæftigelse. — Børn raabe paa Brød. — Pøbelhobe marchere gennem Gaderne, haaner Politiet og ødelægger Ejendom."

„Her er en anden."

„Krig! Krig! England, Tyskland, Frankrig, Rusland og de Forenede Stater ruster sig!"

„Ja, De har læst Deres Lands Historie. De

kender alt dette. Hvad synes De om dette?"

„Millioner af Folkets Penge brugt til at købe Stemmer. En Samling hensynsløse politiske Svindlere regere Landet."

„En Bande Vagabonder erobre et Tog —"

Den Læsende fuldendte ikke Sætningen, men lagde Avisen fra sig og saa' ud af den aabne Dør. Han var tavs i nogen Tid; lidt efter vendte han sig om og sagde:

„Brødre, tak Gud for, at I leve i Jordens Millennium. Mit Hjerte bliver sygt ved at tænke paa de Begivenheder, som den Gang fandt Sted. Jeg lærte min Lektie i en haard Skole; men Gud har været god imod mig. Han kendte mig hele Tiden, og han har givet mig netop, hvad jeg trængte til. Skal vi besøge Skolebygningerne? Skal vi gaa og sé Børnene, som vokse op uden Synd til Frelse? Kom med mig."

Fra Værelse til Værelse, fra Bygning til Bygning gik de. Børn, Børn alle Vegne — sunde, dejlige Børn. Aa, det var et herligt Syn! Lyt! De synge — et Tusinde friske Barnestemmer; hvilken Musik!

„Er der specielle Besøgende i Dag?" spurgte Paulus.

„Ja, lad os gaa udenfor, hvor vi kan faa dem at sé."

De traadte ud paa en Altan, hvor de kunde sé en mægtig Børneskare forsamlet paa den store Græsplæne. De sang en Velkomsthymne, og ude mellem Træerne saa' man tre Mænd

nærme sig. Børnene gjorde Plads for dem, og de gik over mod Bygningen.

„Sé godt paa dem, idet de gaar forbi,'' sagde Læreren; „I vil maaske genkende dem.''

De gik med Ungdommens Spænstighed, uagtet deres Haar var hvidt som Sne. De smilte til Børnene, idet de gik forbi.

„To af Ansigterne synes mig bekendte,'' bemærkede Remand, „,men den Tredie er fremmed. Men men —''

„Men De ventede ikke at sé George Washington og Martin Luther i Kødet vandre omkring og tale som andre Mennesker?''

„Aldrig.''

„Det er dem.''

„Og den Tredie?''

„Det er Sokrates.''

„Hvad er deres Mission?''

„De er nu ved at tale til Børnene. De har været til Stede i Profeternes Skole hele Morgenen, og nu kommer de fra Højskolen derovre. De indsér, hvilke Fordele vore Dages Skoleelever har.''

„Har Guds Kundskab ophøjet Menneskene saaledes, at de kunne omgaas opstandne Væsner?''

„Deres Øjne bedrager Dem ikke,'' var Svaret.

„Nu maa jeg gaa,'' sagde Læreren. „Farvel og Fred være med Eder.''

Han gik ind i Huset igen, og de saa' ikke mere til ham.

III.

„Thi alle Dyrene i Skoven høre mig til, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal .. thi Jorderige hører mig til og dets Fylde.''

Ps. 50:10,12.

Kongen af Polen og hans Ledsager tilbragte Natten i et Hotel i Byen. Tidligt den næste Morgen kom Paulus igen for at hente dem.

„Hvad ønsker I at sé i Dag?'' spurgte han.

„Tag os til nogle af eders Værksteder og Fabrikker,'' svarede Kongen; „vi vilde gerne vide lidt mere om eders sociale og industrielle Forhold, hvorom vi har hørt tale.''

I Løbet af kort Tid befandt de sig i den Del af Byen, hvor Værkstederne fandtes. Det var ikke store, skummelt udseende Kaserner med lange Rækker af smaa Vinduer i Væggene; men derimod smukke, rummelige Bygninger, der havde stor Lighed med de betydeligste offentlige Bygninger i de Besøgendes Hjemland. Remand lagde Mærke til, at der ikke var rygende Skorstene at sé nogen Steder og spurgte om Grunden.

„Vi har forlængst afskaffet alle den Slags Ting,'' forklarede Paulus. „Ren Luft er én af Livets Fornødenheder. En af Fortidens mest graverende Ufuldkommenheder var de

Tusinder af rygende Skorstene, der udslyngede deres Sod og Gift i Atmosfæren. Som De vil have bemærket, er vor By ren, og Luften oven over os er lige saa klar som over Skoven eller Markerne.''

„Jeg formoder, at I bruger Elektricitet til Lys og Drivkraft,'' sagde Remand; „men I maa jo ogsaa have Varme.''

„Vi faar ogsaa Varme fra Elektriciteten. Denne faar vi direkte fra Jorden eller frembringer den ved Vandkraft baade fra Vandfaldene og Havets Bølgebevægelser og faar den ledet ind til Byerne. Nogle af disse Kraftstationer er Hundreder af Mile borte ude mellem Bjergene eller ved Havet. Vi har ogsaa lært at opsamle og bevare Solens Varme, saa De kan sé, at vi er godt forsynede i alle Henseender. Denne Bygning,'' sagde den Mand, der gav dem alle disse Oplysninger, idet han pegede paa et Hus lige foran dem, „er en Møbelfabrik. Kunde det interessere Dem at sé den i Virksomhed?''

„Ja, særdeles meget,'' svarede Kongen.

De kom ind i lyse, luftige Lokaler, hvor de mange Maskiner af forskellig Slags bleve passede af velklædte og tilfredsudseende Arbejdere. De Besøgende gik fra Afdeling til Afdeling, iagttog, beundrede og stillede Spørgsmaal.

„Hvem tilhører denne Fabrik?'' spurgte Remand.

„De mener, hvem der bestyrer den?'' ret-

tede Paulus. Remand rystede paa Hovedet.

„Nej, ikke just det. Denne store Fabriksvirksomhed maa have en Ejer, enten en enkelt Mand eller et Selskab. Jeg spurgte om, hvem Ejeren var.''

Føreren saa' forundret paa sine Ledsagere. Da gik det med eet op for ham, at disse Mænd kom fra Egne, hvor den forenede Orden endnu ikke var bleven oprettet. De gamle Anskuelser om den private Ejendomsret hængte endnu ved dem.

„Mine Venner,'' sagde han, „Jorden og hele dens Fylde er Herrens. Han er den eneste Ejer. Hvorledes kan svage, jordiske Mennesker eje nogen Del af denne Jord! Nej, Ejendomsret er noget, der hører Fremtiden til. Nu er vi kun Bestyrere af Herrens Ejendomme.''

„Men nogen maa jo have Overledelsen her,'' sagde Kongen.

„Selvfølgeligt. En Maskinmester er Fabrikkens Bestyrer, og han aflægger Regnskab over alle sine Foretagender eller sit Husholderskab til Biskoppen, der er Herrens Repræsentant. I denne Bygning er der, som De har sét, mange Afdelinger, der hver især har deres Bestyrere. Desforuden er enhver ansvarlig overfor Herren for den ham betroede Stilling eller Husholderskab.''

De kom til Træskærer-Afdelingen, hvor de smukkeste Tegninger og Udkast bleve udførte.

„Hver Mand udfører saa vidt muligt den Slags Arbejde, som bedst passer til hans Lyst og Evner. Her, for Eksempel, kan saadanne, som er øvede i Træskærerkunsten, udnytte deres Evner og fremstille nogle overordentligt smukke Møbler. Vi har jo ganske vist ogsaa Maskiner, der udskære og presse Mønstre i Træet; men den øvede Haandværker og Kunstner bliver ikke nægtet Lejligheden til at udøve deres Kunst.''

„Jeg forstaar ikke ganske, hvad De mener med Husholderskab,'' sagde Remand, idet de traadte ind i et Ventværelse.

„Lad os sætte os ned,'' bemærkede Paulus, „og jeg vil forsøge at forklare dette lidt nærmere. De maa vide, at den Orden, Harmoni, Fred og Velstand, som her er til Stede, er opnaaet ved at adlyde himmelske Love. Og den himmelske eller celestiale Lov, der angaar timelige Ting, er den, at intet Menneske skal have mere, end hvad han behøver til sin og Familiens Underhold. I denne Henseende er alle Mennesker lige i Forhold til deres Fornødenheder. I gamle Dage blev den Lov kaldet Enoks Orden, fordi Enok og hans Stad opnaaede en høj Grad af Retfærdighed og Lykke ved at efterleve denne Lov. Senere blev den kaldt den forenede Orden. Den har været aabenbaret og dens Efterlevelse forsøgt af Mennesker i forskellige Tidsperioder; men aldrig før har den haft en saadan Lejlighed til at forløse Menneskeheden, som den har

nu. Ifølge denne Lov kan intet Menneske ophobe Rigdomme, frembragte ved andres Arbejde, saaledes som det var Tilfældet i tidligere Tider, og som det tildels endnu er i visse Dele af Verden. Alt det, som en Arbejder frembringer udover sine egne Fornødenheder, bliver sendt til Herrens Forraadshus. Saaledes bliver alle Mennesker lige i jordiske Ting saa vel som i himmelske. Der er ingen Rige eller Fattige; hvert Menneske modtager, hvad han behøver, og ikke mere.''

„Hvor meget produceres der udover det daglige Behov?'' spurgte Kongen. „Er det store Værdier?''

„Ja, paa Grund af vort næsten fuldkomne industrielle System vedbliver store Rigdomme at strømme ind til Forraadshuset. Alle offentlige Institutioner bliver naturligvis understøttede af dette Fond, saaledes at det gamle Beskatningssystem er afskaffet. De har sét vor smukke Stad; men De har ikke sét overdaadige Paladser, tilhørende de Rige og Rønner for de Fattige; derimod har De sét mægtige, offentlige **Bygninger**, Anlæg og Boulevarder. Disse Ting er til alles fri Afbenyttelse og bygges og vedligeholdes ud af dette Fond, og denne Stad repræsenterer ikke alt, hvad Herrens Folk har udført og udfører. Herrens Værk bliver bragt ud over hele dette Land og til Landene hinsides Havet. En af de vigtigste Pligter er den at bygge Templer og udføre Arbejde for vore Døde i dem. De sér

altsaa, at vi har Brug for store Rigdomme i Udførelsen af vort Arbejde.''

„Ja, det forstaar jeg,'' bemærkede Remand; „men i vort Hjemland og mange andre Steder har man ofte prøvet paa at indføre en Samfundsorden, hvor Lighedsprincippet anerkendtes, men de slog altid fejl. Hvorledes har I kunnet gennemføre det saa godt?''

„Hovedaarsagen til Fortidens mislykkede Forsøg paa at gennemføre en saadan social Reform er den Anskuelse, at syndige Mennesker, som ikke har adlydt Jesu Kristi Evangelium, og som derfor er fulde af den menneskelige Naturs Svagheder og Synder, uden Kraft til at overvinde disse, kunne slutte sig sammen og oprette en saadan Samfundsorden — en Orden, hvor Hjertet maa lutres og renses for enhver egenkærlig Tanke eller Ønske. Intet Under, at en Bygning, opført paa saa daarligt et Grundlag, ikke kunde bestaa. Vi har kunnet gøre det, fordi vi har begyndt paa rette Maade. Vi fattede Tro paa Herren og Hans styrende Kraft, vi omvendte os fra vore Synder, bleve fødte paany af Vand og Aand og har derefter forsøgt at leve efter ethvert Ord, der udgaar af Guds Mund. Dette er lykkedes temmelig godt for os; thi ellers vilde vi aldrig kunne have opnaaet de Resultater, som De i saa høj Grad beundrer. Mennesker, der udføre saadanne Ting, som disse, De sér omkring Dem, maa have Guds Aand i deres Hjerter. Denne celestiale Orden er Guds

Orden, og de, der tage Del i dens Velsignelser, maa være i Harmoni med Guds Villie og Hensigt. Den højere Lov kan ikke annammes og efterleves af lavere Væsner, der ikke er villige til at underkaste sig de første Betingelser for Opnaaelsen af Frelse og Lyksalighed.''

De tre sad i nogen Tid hensunkne i Tanker. Da sagde Kongen: „Fortæl os lidt om Lønforholdene her. At ordne disse paa rette Maade har altid voldt os store Vanskeligheder.''

„Ja, i de Dage, da hvert Menneske maatte sørge for sig selv først og ikke tog noget Hensyn til sin Næste, var der en uafbrudt Kamp for Tilværelsen; man søgte at faa saa meget som muligt for sit eget Arbejde, og at give saa lidt som muligt for andres Arbejde. Saadanne Tilstande var uundgaaelige under de daværende Forhold, og de foraarsagede stor Splid og Uenighed, hvilket nu lykkeligvis er ophørt. De, som slutter sig til denne forenede Orden, maa ved Indtrædelsen hellige al deres Ejendom til Herren. Derefter faar hver et Husholderskab, der svarer til hans Fornødenheder og hans Evne til at arbejde og tage Vare paa sit Gods. Børn modtage deres Ophold og alle Fornødenheder hos Forældrene, til de naa Myndighedsalderen, hvorefter de ogsaa faa et Husholderskab.''

„Er Lønnen ens for alle?''

„Nej, af den meget gode Grund, at alles Fornødenheder ikke er ens. Ifølge det gamle

System vilde Bestyreren af denne Fabrik for Eksempel modtage en Gage af mindst $5000.00 aarlig, medens de Mænd, der udførte det fysiske Arbejde, næppe vilde faa en Tiendedel af denne Sum.''

„Ganske rigtigt,'' bemærkede Remand. „Tilbud og Efterspørgsel regulerer disse Ting. Bestyrere er faatallige, medens der er fuldt op af almindelige Arbejdere.''

„Men, kære Ven, vi har ingen almindelige Arbejdere. Det er lige saa vigtigt, at et Bord er samlet og fuldført paa rette Maade, som at denne Fabrik har en Bestyrer. Hos os kan ingen Mand sige til en anden: „Dig har vi ingen Brug for''. Der er Brug for alle, enhver har sin Plads i Samfundet og understøtter hinanden. Polereren og Savskæreren bør derfor forsynes med alle Livsfornødenheder, ligeledes Bestyreren — men ikke med mere. Hvad skulde denne i Grunden have mere for? Hvad skulde han bruge det til?''

„Han kunde jo sætte det i Sparekassen, anbringe det i et eller andet Foretagende,'' svarede Remand.

Paulus smilte. „Hvad Fordel kunde et Menneske have af at opsamle Rigdomme, naar alle hans Fornødenheder er ham sikret saa længe han lever og ligeledes hans Børns efter ham? Vi har kun én Bank her — Herrens Forraadshus, og alle Indtægter og Overskud fra alle vore Foretagender gaa dertil. Men tilbage igen til Lønspørgsmaalet — jeg véd

tilfældigvis, at Bestyreren af denne Fabrik er en Mand, hvis Ægteskab hidtil har været barnløst. De er begge meget fordringsløse i deres Livsførelse. Træskæreren, som vi talte om, har en stor Børneflok. Hans Livsfornødenheder er større end Bestyrerens, hvorfor han modtager en større Betaling. Det er retfærdigt, er det ikke?"

„Jo, teoretisk sét synes det at være rigtigt nok," svarede Remand, „men Gennemførelsen af et saadant System vilde, i det mindste hos os, foraasage en Mængde Forviklinger og Forstyrrelser."

„Muligvis," sagde Paulus. „Vi er heller ikke fuldkomne her endnu. Saalænge vi leve i Forkrænkeligheden har vi Svagheder at kæmpe med; men De maa huske paa, at vi betragter enhver Mand som en Broder og Ven, og som jeg allerede har sagt, har vi Herrens Aand til at staa os bi i dette. Dersom vi alligevel skulde forglemme vore Pligter og være uretfærdige eller hensynsløse overfor andre, da vil Herren selv, hvis Trone er i vor Midte, tilmaale enhver, hvad han har gjort sig fortjent til."

Paulus rejste sig, og de andre fulgte ham ærbødigt ud i det parklignende Anlæg, der omgav Fabrikken. De vandrede langsomt henad en af Gangene, medens de fortsatte Samtalen.

„Hovedanken mod alle den Slags Ligheds-

systemer," bemærkede Remand, „er, at de tager Lysten og Trangen til at arbejde bort."

„Har I sét ledige Folk i og omkring Zion?" spurgte Føreren.

De maatte besvare dette benægtende.

„Den nye Orden har ikke taget Sporen til Arbejde bort; den har blot forandret denne fra en lavere til en højere. Vi har ikke Raad til at arbejde for Penge som et Endemaal. Rigdom er hos os blot et Middel til at naa Maalet, hvilket er at tilvejebringe Frelse og Ophøjelse for Menneskeslægten som et Hele, saavel som individuelt. Rigdom blev ikke skabt til Brug for Menneskets personlige Selvophøjelse, og dens Magt til at gøre Fortræd er i Virkeligheden taget bort derved, at alle Mennesker har, hvad de behøver i enhver Henseende. Erhvervelsen af verdslig Rigdom var tidligere den Maalestok, hvorefter Menneskenes Fremgang og Lykke bedømtes. Det var i Sandhed en daarlig Maalestok."

„Hvad er da Eders Maalestok nu?" spurgte Kongen.

„Den største af alle iblandt os er Alles Tjener. Den, der yder det bedste, han formaar, i den Stilling, han indtager, og skænker Resultatet af sine Bestræbelser til Samfundets Gode, er rig. Mængden gør ikke altid Udslaget; thi Gartneren, der forsyner os med de mest udsøgte Grøntsager, er regnet ligesaa højt som ham, der graver det lødige Guld ud

af Bjerget .. Hvem bliver i Eders Hjemland betragtet for at være Historiens største Skikkelse?"

Hverken Remand eller Kongen svarede paa dette Spørgsmaal.

„Jeg vil ikke presse Eder for et Svar," fortsatte Paulus. „I forstaar uden Tvivl, hvad vort Synspunkt er. Den, der udfører den største Velgerning, som kommer det største Antal Mennesker tilgode, er den største iblandt os. Det var vor Herre og Mester. „Og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig," sagde han, og dette gaar nu i Opfyldelse. Paa samme Maade er den største iblandt os den, der tjener os bedst."

De satte sig paa en Bænk og saa' Arbejderne begive sig hjem til deres Middagsmaaltid. Det var et interessant Syn for de to Fremmede. Mændene saa' saa lykkelige og tilfredse ud, at Kongen lagde Mærke dertil og lod en Bemærkning falde derom.

„Ja," svarede Paulus; „hvorfor skulde de ikke være tilfredse? Naar jeg tænker paa hensvundne Tider, da saa mange Mennesker maatte kæmpe fortvivlet for blot at opholde Livet, da Mænd, Kvinder og Børn maatte tigge om Arbejde og levede i Elendighed og Nød, medens mange andre svælgede i Luksus og alle Livets Behageligheder — naar jeg tænker paa dette, da kan jeg ikke prise Herren nok for, hvad Han har gjort for os."

„Hvor lang er disse Mænds Arbejdstid?" spurgte Remand.

„Arbejdstiden afhænger af Arbejdets Beskaffenhed, uagtet selv det mest anstrængende Arbejde nu er meget lettere og behageligere end tidligere, takket været vore arbejdsbesparende Maskiner. Fra tre til fire Timer regnes i Regelen for en Dags Arbejde. Nogle foretrækker at arbejde den fastsatte Tid hver Dag og saa benytte Resten af Dagen til andre Ting. Andre arbejde hele Dagen for en Uge maaske, hvilket giver dem en Uges Frihed. Andre igen ønske maaske mere Tid til deres eget Brug, hvorfor de arbejde stadigt et Aar og har saaledes et Aar til sig selv."

„Og hvad bruger de al denne Fritid til?" spurgte Kongen.

„Det meste af den bruges til at arbejde i Herrens Templer, hvor de frelsende Ordinancer udføres for dem, som ikke selv havde Lejlighed til at annamme dem, medens de levede paa Jorden; men der udføres ogsaa mange andre Ting. Opfinderen, for Eksempel, ofrer sin Tid paa at forbedre sine Opfindelser, og de, der ønske at studere en eller anden Videnskabsgren, har Lejlighed dertil; nogle bruge deres Fritid til Rejser."

„Er der ingen Konkurrence iblandt Eder?" spurgte Remand. „Det forekommer mig, at en saadan Tilstand vilde bringe Stagnation."

„Vi har tvertimod en meget skarp Konkurrence,'' var Svaret; „en Konkurrence af den højeste Type, der bringer os den mest fuldkomne Arbejdslyst og Iver. Hver søger at opnaa det største og bedste Resultat og at bringe det størse Udbytte til Forraadshuset. Da De nærmede Dem Byen, lagde De uden Tvivl Mærke til de godt vedligeholdte Haver og Marker, der strækker sig milevidt ud i Landet. Mellem Forvalterne af disse Jorder er der den skarpeste Konkurrence for at sé, hvem der kan frembringe de bedste Produkter. En lignende Kappestrid finder Sted mellem de forskellige Industrier og Virksomheder i Zion, saa De sér, at der ikke mangler Tilskyndelse til Arbejde iblandt os, men Maalet er, at udrette saa meget godt som muligt og ikke at fostre personligt Begær eller Havesyge.''

De tre forlod den store Fabriksbygning og kom ud i en Del af Byen, hvor Beboelseshuse laa spredte omkring mellem Træerne i det parklignende Anlæg. De nærmede sig en idyllisk lille Dam, omringet af blomstrende Buske, Græsplæner og velpassede Stier. Paa en Bænk ved Søen saa' de en Mand sidde, hvis Beskæftigelse syntes at være at kaste Brødsmuler ud til Svanerne i Vandet. Kongen og hans Ledsagere mente nu, at de her til sidst havde fundet én af de rige Lediggængere,

som de kendte fra deres eget Land. Remand nævnte dette til Føreren.

„Han ledig? Nej, aldeles ikke; han er én af vore flittigste Arbejdere. Det er én af vore mest populære Forfattere, og efter manges Mening den bedste. Vi vil ikke forstyrre ham nu, men sætte os her og iagttage ham. Det fortælles, at naar han lægger Planer til et Kapitel i én af sine berømte Fortællinger, kommer han herned til Søen og fodrer Svanerne.''

„Og I skriver, trykker og læser endnu Historier?'' spurgte Remand.

„Ja, Skønliteratur er én af Kunstens højeste Former. Denne Mand har paa den vidunderligste Maade fremstillet Menneskeslægtens Fremtidsmuligheder og Zions kommende Storhed og Glans. Hvorfor skulde han ikke kunne male Billeder med Ord lige saa godt som Kunstmaleren med Farver eller Billedhuggeren med Marmor. Dersom I ikke har læst nogen af hans Bøger, maa I tage nogle med hjem. Nu rejser han sig for at gaa. Vilde De bryde Dem om at træffe ham?''

Dette vilde de gerne. De havde snart indhentet ham, og han hilste venligt paa dem.

Han førte sine Besøgende ind i Haven, der omgav hans Hjem, og derfra ind i Huset. Han viste dem sine Bøger, sit Arbejdsværelse og sine Samlinger af Kunstgenstande. Fra en Altan paa første Sal viste han dem sin mest

yndede Udsigt, et herligt Landskab med Bakke, Dal og et skinnende Vandspejl, hvori den blaa Himmel spejlede sig.

„Ja," sagde han som Svar paa en Bemærkning, „jeg har læst om, hvorledes Kunstens Dyrkere i forrige Tider havde store Genvordigheder at kæmpe med. Kampen for Brødet udtømte al den Kraft, der skulde have frembragt et Billede, en Statue eller en Bog. Frygten for at komme til at mangle Livets Nødvendigheder drev dem til at sætte alle Hensyn til Side for at tjene Penge, og naar det skete, at Mænd eller Kvinder fulgte den stærke indre Kunstnertrang og tildels forsømte deres Livserhverv, led de Nød. Hvorledes kunde Kunsten trives under saadanne Forhold? Det er alligevel forbavsende, hvad der blev udført."

Efter at have tilbragt en behagelig og opbyggende Time i Digterens Selskab, tog de tre Besøgende Afsked. De nød et Maaltid Mad i ét af de offentlige Spisehuse, hvorefter de tog længere ud paa Landet for at tage de store Landejendomme og Haver i Øjesyn. Hurtige og lettilgængelige Befordringsmidler fandtes overalt, og det tog kun Paulus og hans Ledsagere nogle Minutter at naa ud til deres Bestemmelsessted. De steg ud ved en Frugthave, saa' paa de bugnende Træer og hørte paa Havegaardsmandens Forklaringer.

Da de igen var alene, sagde Paulus:

„Jeg vil lade Eder sé og smage en Slags Æbler, som denne Mand har opelsket. Æbler er hans Specialitet.'' Han førte dem over til en anden Del af Haven og fandt nogle næsten modne Æbler, som han gav til de Fremmede. „Hvad siger I til saadanne Æbler?'' sagde han til dem.

„De er ypperlige!'' udbrød de begge. „Dette kunde godt være netop den Slags Frugt, der fristede Eva i Edens Have,'' bemærkede Remand.

Som de vandrede omkring mellem Træerne, gled Samtalen tilbage til Forfatteren, som de for lidt siden havde besøgt.

„Denne Forfatters Honorar maa være megen betydelig —„ begyndte Remand, men afbrød sig selv, idet han kom til at huske paa Forholdene omkring sig.

„Honorar?'' svarede Paulus; „ja, hans Indtægter er meget store, men det er ikke i Penge eller materiel Rigdom. De bestaar af den værdifulde Hjælp, Opmuntring, Haab og sande Lykke, som han har skænket sine Læsere.''

„Men sætte Menneskene her da ikke Pris paa Skatte for disses egen Skyld? Har selve Eders Natur forandret sig?'' spurgte Kongen.

„Paa en vis Maade har vor Natur gennemgaaet en Forandring, men ikke saa meget i denne Henseende. Mænd og Kvinder holde

endnu af at samle sig Skatte. Det er en uundgaaelig Lov, at naar nogen udøver godt mod andre, modtager de Anerkendelse for disse gode Gerninger i Livets Bog. Det er Skatte, der kunne forøges i det uendelige, indtil man bliver en hel Mangemillionær; og disse Skatte kunne aldrig gaa tabt eller blive bortødslede, Møl og Rust kan ikke fortære dem, og Tyve ikke bryde ind og stjæle.''

„Et Spørgsmaal til,'' sagde Remand. „Jeg lagde Mærke til, at denne Digter havde et nydeligt Hjem med mange kostbare Bøger og nogle meget værdifulde Malerier og Billedstøtter. Er alt dette, hvad De kalder „Livsfornødenheder''?

„Ja, for ham er det. Hvert Menneske modtager det, der bedst og mest fuldkomment vil hjælpe ham i hans Livsgerning og Arbejde. Disse Ting er ikke unødvendige Luksusartikler. Digteren er omgiven af smukke Kunstværker, der paavirker ham saaledes, at han frembringer smukkere og finere Digterværker. Paa samme Maade bliver enhver Haandværker forsynet med det bedste Værktøj, Hjælpemidler og Omgivelser, for at han kan udføre det bedste Arbejde.''

Fra Frugthaven gik de til Urtegaardene og til forskellige Værksteder og sluttede Dagen med et Besøg i et af Byens største Handelshuse.

Den næste Morgen kom Paulus igen for at stille sig til deres Raadighed som Fører, men Kongen sagde:

„Nu maa vi hjem igen. Hvor gerne vi end vilde blive og bosætte os her, saa sér jeg, at Pligten kalder mig hjem. Den store Konge har givet mig noget at udføre, og jeg vil prøve paa at gøre det. Lad os derfor sige Farvel.''

De to Rejsende takkede deres Fører paa det hjerteligste for hans Hjælp, og de tiltraadte Rejsen hjem.

IV.

„I min Faders Hus er der
mange Boliger .. Jeg gaar bort
at berede eder Sted —''

Joh. 14.:2.

To Mænd fulgtes ad fordybet i Samtale i Anlæget omkring to prægtige Villaer i Byens Udkant.

„Jeg fortalte dig for nogen Tid siden om Kongen af Polens Besøg,'' sagde den ene, der var Lærer ved Skolen. „Saa' du Bekendtgørelsen i Avisen i Dag?''

„Ja,'' svarede den anden. „Besøget maa have gjort et dybt Indtryk paa ham, at dømme efter, hvad han nu foretager sig.''

„Han var meget interesseret. Han er en god Mand og gør Brug af de Lærdomme, som han modtog, medens han var her. Du har vel ikke været her før?''

„Nej, det er mit første Besøg.''

„Dette Hus her til Venstre bliver bygget til én af mine Efterkommere, som endnu er i Forkrænkeligheden. Jeg er ofte sammen med ham, og han har raadført sig med mig om Husets Indretning. Det har glædet mig meget at give ham min Hjælp. Han vil snart bringe en Hustru til sit nye Hjem, en god, ædel Kvinde, som jeg er lykkelig over at byde velkommen i vor Familie. Haandværkerne har næsten fuldført deres Arbejde, og jeg tager mig lidt af Anlæget og Haven omkring Huset. Vil du have Tid til at tage Stedet i Øjesyn?"

„Ja, i Dag har jeg Tid."

De gik over mod Huset. Det var saaledes beliggende, at der fra Huset var Udsigt over Landet mod Vest.

„Her sér du, hvad jeg bestiller. Jeg følger ikke de almindelige Regler for saadanne Anlæg; thi jeg vil gøre dette Sted til noget for sig selv. Du sér, at jeg har ført denne Vandstrøm omkring Bakken og lader den falde ud over denne Afsats ned i den lille Dam. Hvad synes du om det?"

„Det er smukt og enestaaende."

„Sér du, Broder, jeg har en vis Forkærlighed for rindende Vand. Det glæder altid Øjet, og dets Rislen og Skvulpen er som Musik i mine Øren. Desuden vil der snart komme Een, som vil dele alt dette med mig; og, Broder, intet kan være for godt til hende."

Hans Ledsager saa' paa ham og smilte.

Den Talende smilte ogsaa. De forstod hinanden.

„Ja, hun kommer snart — hun kan være her naar som helst nu."

De gik ind i Huset og beundrede dets Indretning. Det var ligesom de andre Huse i Byen udstyret saa smukt, som Guld, Sølv, ædle Stene, fine Træsorter, Silke og andre Stoffer kunde gøre det. De fleste Værelser var møblerede og rede til at tage i Brug."

„Jeg holder af Billedhuggerkunst," forklarede han, „og min Hustru elsker Malerier. Jeg har, som du sér, forsynet vort Hjem med begge Dele. Disse Paneler er den berømte Renes Arbejde, og Loftet er malet af én af de største Kunstnere i Byen. Her, hvad mener du om dette?"

De standsede foran et stort Maleri, ophængt under de mest fordelagtige Lysforhold. Det viste Tegn paa stor Ælde, men Farverne vidnede om en Mesterhaand. Det repræsenterede en Scene, hvor Storslaaethed og Skønhed kæmpede om Fortrinet; i Baggrunden skimtedes de blaa Fjælde; nærmere ved var de mørke og dækkede af mægtige Graner; i Forgrunden saa's en stenet Klippeafsats; en lille Sø laa der omgivet af Klipperne og med Marker og smaa Bondehuse langs Bredden. Ude i Søen laa der en lille Ø.

„Det er et Landskab af Datidens Norge, malet af én af Europas største Kunstnere. Her

er et andet. Dette er nyt, knapt tørt endnu. Her sér du ingen Graner paa Bjergskraaningerne. Gaarden og Haven i Forgrunden er livagtigt som det saa' ud. Hun vil kunne kende det straks."

De gik udenfor.

„Jeg har ikke haft Tid til at samle ret mange Billedhuggerværker endnu. Jeg giver mig lidt af med den Kunst migselv. Her er et halvfærdigt Stykke Arbejde, en Model til en Fontæne."

De sad paa en Bænk, hvorfra de kunde sé og høre det nedfaldende Vand.

„Fortæl mig lidt om din Familie."

„Jeg har en Hustru og fire Børn, som endnu er i Aandeverdenen. Det er ikke ret længe siden jeg forlod dem efter almindelig Tidsregning, og de vil snart følge efter, men jeg er alligevel lidt utaalmodig, tror jeg. Aa, hun er en god Kvinde, Broder, ærlig, retskaffen og skøn; og mine Børn er noble Sjæle — to Drenge og to Piger — selv om én af dem har været lidt paa Afveje. Han vil komme tilbage med Tiden. Ja, min Hustru var den første, som lærte mig Sandheden i min anden Prøvestand og aabnede mine Øjne for Storheden af vor Faders store Plan. Jeg var faldet dybt og stod i Fare for at synke dybere ned, da hun kom — Gud sendte hende — og med hendes rene, stærke Haand drog hun mig op af Uføret, Gud velsigne hende." Og den Talende

smilte til det plaskende Vand.

„Jeg maatte forlade Jordelivet pludseligt, og hun kæmpede bravt til Enden. Det var alt for det bedste — det véd vi nu. Jeg havde Arbejde at udføre i Aandernes Verden, og Gud kaldte mig til det. Jeg gjorde det og modtog Herrens Anerkendelse. Vi mødtes alle i Aandeverdenen og fortsatte vort Arbejde til Guds Ære og Menneskenes Frelse. Da faldt det i min Lod at gaa gennem Opstandelsen, og her er jeg —. Hør, hvad er det? Der er nogen, som kalder.''

De lyttede. Fra Huset hørtes en Stemme, en lav, blød Stemme kaldte.

„Broder, jeg maa gaa,'' sagde den, der havde talt. „Der er nogen som kalder paa mig'.'

Han forsvandt hurtigt gennem Indgangsdøren, og den Besøgende fortsatte sin Vandring.

V.

„Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det forrige er veget bort.

Den, som sejrer. skal arve

dette, og jeg vil være hans Gud,
og han skal være min Søn —."
Aab. 21.: 4,7.

En Lyd, et sagte udtalt Ord forplanter sig gennem Luften og trænger ind i Øret. Det rører ved Hjertets Strænge og finder dem afstemte efter sin egen Melodi. Det spiller varmt paa de følsomme Strænge, og hvilken Opvaagning for den Sjæl! Hvilken Lykkefølelse, hvilken Glæde, naar Tonerne forenes!

Et Blik, et Glimt af en Skikkelse — en bestemt Skikkelse og Ansigt; Lysets Straaler møder i Øjet noget, der er i Harmoni dermed, og Sjælen jubler i Begejstring.

Et blødt Haandtryk — og Genforeningen er fuldbragt.

Hvad var det for en Stemme, der naaede ud til ham — en Røst fuld af Kærlighed, fuld af alt det Forbigangne, fuld af Længsel? Ah, hvilken Fryd, der gennembæver ham; hvilken Glæde, der faar Hjertet til at banke heftigt!

Han sér hende. Hun staar i Midten af Værelset med Øjnene rettede mod den aabne Dør. Hun rører sig ikke. Hendes smukke, skinnende hvide Klædebon omslutter hendes Skikkelse og falder i bløde Folder mod Gulvet. Hendes Haar, lyst som i gamle Dage, glinser nu som Sølvtraade. Hendes Ansigt skinner med Udødelighedens ubeskrivelige Lys.

Hun sér sin Ægtefælle. Hun hæver Armene

og gaar et Skridt frem. Hun smiler — et yndigt Smil!

„Homan — Rupert."

„Delsa — Signe."'

Han tager hende i sine Arme. Han kysser hende og trykker hende mod sit Bryst.

Lyden af Musik naaede ind til dem fra et af de andre Værelser. Han lyttede forbavset, men hun saa' smilende paa ham. Musikken ophørte, og en lille Pige viste sig i Døren.

„Maa jeg komme ind?" spurgte hun.

„Alice, min Engel."'

Hun løb hen imod dem.

„Far, Far, aa hvor jeg er glad!"

Han løftede hende og, og hun slog sine smaa Arme omkring hans Hals og kyssede ham atter og atter.

„Hvor der dog er dejligt her," 'sagde hun. „Oh, Mor, jeg er saa lykkelig."

„Ja, Alice, vi er alle lykkelige — lykkeligere end vi kan beskrive. Nu kan vi tildels forstaa den herlige Sandhed, som blev os forkyndt, at „Aand og Element, uadskilleligt forenede, modtage en Fylde af Glæde."

Alice legede med Fiskene og Svanerne nede ved Dammen, medens Mand og Hustru sad ved det aabne Vindue og saa' ud mod Staden.

„Broder Volmer har endnu ikke aflagt os et Besøg," sagde han. „Du husker, han var vor Broder Sardus?"

„Jeg husker ham godt,'' svarede hun.

„Hans musikalske Evner er nu en stor Velsignelse til ham selv og til Herrens Værk; thi han leder Musikken i Templet. Han forstaar nu tilfulde, hvorfor han mistede Hørelsen, medens han levede i Kødet, og han takker Herren for denne tilsyneladende Ulykke.''

„Rupert,'' sagde hun, „jeg tænker saa ofte paa vore Børn. Hvor længe vil det vare, før vi modtager dem alle?''

„Ikke saa længe nu; men hver i deres Orden. Overlad dette til Herren.''

De saa' ud paa Alice. Svanerne spiste af hendes Hænder, og hun strøg Haanden ned ad deres bøjede Hals.

„At sé tilbage,'' sagde han, „og tænke paa de vidunderlige Maader, hvorpaa Herren bragte os til denne Grad af Fuldkommenhed, fylder mit Hjerte med Tak og Pris. Nu er vi udenfor Dødens og den onde Magts Rækkevidde. Nu flyder den rene, livgivende Guds Aand i vore Aarer i Stedet for Blod. Nu kan vi sé og forstaa de Ting, som før var dunkle. Vi kender det Gode, fordi vi har været i Berøring med det Onde. Vor Glæde er fuldkommen, fordi vi har erfaret Smerte og Sorg. Vi véd, hvad Livet er, evigt Liv, fordi vi har gaaet igennem Døden.''

„Ja, Fader giver sine Børn en god Skole.''

„Og vi har lært denne Sandsed,'' sagde

hun, „at selve Tilværelsen er en vedvarende Straf eller Belønning. Guds Børn høste saaledes, som de saa' fra Evighed til Evighed."

„Ja, tænk saa et Øjeblik paa dette: Vort Liv har lige begyndt. Vi har Evigheden foran os, og vi er først nu saaledes udstyrede, at vi kan gaa den i Møde."

„Det er en overvældende Tanke. Men fortæl mig om disse Tusinde Aar af Fred paa Jorden og den sidste store Forandring. Nu er jeg Elev, og du er Lærer."

„Der er meget at tale om vedrørende de store Begivenheder, der er i Vente. Denne Jord har nu i nogen Tid nydt Sabbats-Aarets Fred og Hvile. Ham, der gjorde Oprør mod Gud, er bundet, og Kristus er Jordens eneste Konge. Hans Love gaa ud til alle Folk, og alle Nationer maa arbejde for de Levende og Døde. Ingen begraves nu mere, thi de Hellige, som nu dø, blive forvandlede i et Øjeblik. Dette vil blive ved til de Tusinde Aar er omme. Da vil Satan blive løst for en Tid; men hans Tid vil blive kort. Da kommer den sidste store Scene: Herren vil fuldføre sit Værk. Han vil blive sét i Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed og med alle sine hellige Engle. De Hellige paa Jorden vil blive forandrede i et Øjeblik og løftede op for at møde Ham. De hellige Stæder ville blive løftede op. Elementerne ville komme i Brand og smelte. Jorden vil dø, som alle Ting maa, og blive for-

nyet og forherliget og blive til et passende Opholdssted for himmelske Væsener i al Evighed. Alle Ting ville blive nye, og Jorden vil indtage sin Plads blandt Himlens selvlysende Stjerner. Da skulle vi modtage vor evige Arvelod, tilligemed vore Børn og Familier. Alle Ting vil tilhøre os, det være sig „Liv eller Død, det nærværende eller tilkommende,'' og vi er Kristi, og Kristus er Guds.''

„Men da vil vi jo blive Gud lig.''

„Ja, og er der noget mærkeligt i, at Børnene skulle blive deres Fader lig?''

„Jeg husker nu,'' sagde hun, „ligesaa tydeligt, som var det i Gaar, hvad Fader lovede os i vor første Prøvestand, nemlig, at dersom vi var trofaste, skulde vi forøges og atter forøges. Erindrer du det?''

„Ja,'' svarede han. „Vi skulde blive „kronede med Herlighed evindeligen.'' Fader opfylder nu sine Løfter.''

Derefter sad de tavse ved hinandens Side, ude af Stand til at udtrykke deres Tanker. De saa' over mod de af Skyen omsluttede Kupler og Taarne i Byen.

Alice kom løbende ind. „Nu kommer vore Gæster,'' raabte hun.

De saa' ud af Vinduet og fik Øje paa to Personer, som nærmede sig, idet de med Interesse betragtede Haveanlæget omkring Huset. „Det er Henrik og Marie,'' udbrød Signe.

De blev modtagne med stormende Jubel.

„Kom ind og sé Resultatet af min Mands Forberedelser," sagde Signe.

De Besøgende bleve førte gennem Huset og Haven udenom. Eftersom de i nogen Tid havde været adskilte, havde de meget at tale sammen om og meget at fortælle hinanden.

De satte sig ved Springvandet midt i Haven. „Véd I," sagde Henrik, „at vi paa Vejen hertil mødte Rakel."

„Er hun ogsaa oprejst?" spurgte Signe. — „Aa, hvorfor bragte du hende ikke med hertil?"

„Jeg fortalte hende, hvor vi skulde hen," sagde Henrik med et Smil, „og bad hende ogsaa følge med; men hun foretrak, som rimeligt var, at blive hos sin Mand, der tager hende med omkring til sine Slægtninge; saa hun afslog allernaadigst at følge med os, men sagde, at hun vilde besøge os en anden Gang."

„Snart?"

„Det véd jeg ikke. Hun er meget interesseret i sin Mand, og de er et lykkeligt Par, hvilket jeg er glad for; thi jeg vil indrømme, at jeg en Gang betragtede Rakels Tilfælde for at være haabløst."

„Vi kunde ikke sé ret langt, kunde vi, Broder?" bemærkede Rupert.

„Vor Tro var svag, og vi stolede ikke nok paa Herren."

„Ja, jeg undrede mig ofte over, hvorledes

Herren vilde bære sig ad med at bringe Orden tilveje i det Vildrede, der syntes at eksistere i Verden. Vi var ikke i Stand til at fatte Herrens Handlemaade, fordi vi ikke kunde sé udover de snævre Grænser af den Verden, hvori vi levede; vi kunde kun sé en lille Del af Evighedens Cirkel; vi kunde ikke sé, hvorledes denne synlige Part, der ofte var ru og uformelig, kunde passe ind i noget smukt og skønt; men nu er vor Synskreds udviklet, og vi har et større og derfor et rigtigere Syn paa Livet."

„Og dette har jeg bragt i Erfaring," sagde Henrik, idet han smilende saa' paa Signe og Marie, som med Armene omkring hinanden vandrede henad Havegangen, „jeg har erfaret, at vort Arbejde aldrig ophører. Medens jeg levede paa Jorden, var det min Mission at søge efter de af min Slægt, som var gaaet forud, og at udføre det frelsende Arbejde for dem i Templerne. I Aandeverdenen fortsatte jeg min Gerning ved at forkynde Sandheden for mine Medmennesker og berede dem for Modtagelsen af det, som blev eller var bleven udført for dem af andre. Og nu erfarer jeg, at jeg har endnu mere at udføre end nogensinde. Vi er Lærere, Ledere, Dommere, og vor Arbejdsmark er hele Jorden."

„Ja, svarede Rupert, „jeg overværede forleden Dag Hjørnestensnedlæggelsen af det

hundrende Tempel, og vi har kun lige begyndt. Den Tid og Energi, de Evner og Rigdomme, som tidligere benyttedes til nogle enkeltes Berigelse, eller som blev brugt til at oprette og vedligeholde store Hære og Flaader, bliver nu ofret til Bygningen af Templer og til Udførelsen af Arbejdet i dem. Jeg husker, at jeg ofte tænkte paa, hvorledes det nødvendige Tempelarbejde nogensinde kunde blive udført for alle de Millioner af Jordens Indbyggere, men nu kan jeg sé, hvor ligetil det er. Tusinder af Hellige i Tusinder af Templer kan udrette dette i Løbet af de tusinde Aars Millennium. Enhver af Adams Sønner og Døtre maa gives en Lejlighed, enhver Traad udredes, ethvert sønderbrudt Led sammenføjes, enhver Fejl rettes, enhver Skabning, der opfylder sit Skabelsesmaal, maa fuldkommengøres — og alt dette maa udføres, før den sidste store „Afslutningsscene'' kommer. Alt dette kan nu udføres, thi enhver Kraft arbejder med det samme Maal. Jorden er endnu opfyldt med vore Brødre og Søstre i dødelige Legemer; der er en vedvarende Forbindelse mellem Aandeverdenen og denne Verden, og her er vi sammen med vore Slægtninge og Forfædre, vi har passeret Jordelivet, har gaaet gennem Aandeverdenen og Opstandelsen — og vi er, som du sagde, mere travlt beskæftigede end nogensinde, fordi der med vor forøgede Kundskab kommer større Kraft og Ev-

ne. Vort Arbejde tiltrænges overalt. Og hvilket velsignet Privilegium er det ikke saaledes at være i Stand til at hjælpe Herren i det store Frelsens Værk og vor Jords Herliggørelse.''

Alice legede med nogle Fugle, som hun syntes at have gjort meget tamme, thi de fløj frem og tilbage fra hendes Hænder til Buskene. De to Kvinder kom tilbage langs Stien, standsende nu og da for at lytte til en Fugls Triller eller sé paa en Blomst. De sluttede sig til Rupert og Henrik.

„Jeg har en hel Del Navne fra Aandeverdenen, som jeg skal bringe til Templet i Dag,'' sagde Rupert, „blandt dem er der femten Par, som skal vies til hinanden.''

„Jeg har hørt sige,'' sagde Marie, „at der hverken bortgiftes eller tages til ægte i Himlen.''

„Det bliver der heller ikke,'' svarede Rupert, „ligesaa lidt som der bliver udført Daab til Syndernes Forladelse. Hverken denne Verden eller Aandeverdenen, hvor disse opholder sig, er Himlen.''

„Er dette ikke Himlen?'' spurgte Marie, idet hun betragtede Skønheden rundt omkring.

„For saa vidt som det angaar os opstandne Væsener,'' svarede Rupert, „har vi Himlen hvor som helst vi gaa; men denne Jord bliver nu gjort rede til at modtage sin himmelske eller celestiale Herlighed. Indtil dette er fuld-

følt, vil der blive givet og taget til ægte."

„Det er jeg glad for," sagde Signe, „thi der er —".

Hun blev afbrudt af Alice, der kom ind for at fortælle dem, at nogen nærmede sig Huset. Henrik og Marie hilste paa de Besøgende, der vedblev at samle sig. Hvidklædte Skikkelser havde i nogen Tid bevæget sig over mod Templet. Nu fik de større Hastværk.

„Det er paa Tide at gaa," sagde Rupert.

Et Øjeblik efter havde de byttet Klæder og begav sig til Templet. De traadte ind og indtog deres Sæder. Volmer gik forbi dem. Snart efter var Salen fuld.

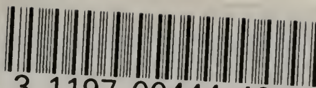
Livets og Lysets Herre var til Stede, og Hans Lys straalede ud over Forsamlingen.

En vidunderlig Glans gennemstrømmede alt, udstraalede fra alt. Det var ikke Solen og heller ikke Maanen, men en Klarhed som ved Middagstid. Hele Templet udstraalede en Glans, som om det var bygget af et himmelsk Stof. Marmoret, de kostbare Stene, Guldet, alt syntes forvandlet til Lys — rent, klart og roligt Lys. Det udstraalede fra Tronen og fra Ham, som sad paa den. „Straaleglansen omkring Hans Hoved var som Regnbuens Farver, og under Hans Fødder var et fint lagt Gulv af ægte Guld i Farve lig Rav."

Hør! Musiken! Hvor den fylder Templet og gennembæver de forsamlede Sjæle! Et Tusinde Instrumenter blande sig i skønneste Har-

moni, ti Tusinde Stemmer forener sig i Sang.

„Jorden har vaandet sig og har forløst sin
Styrke.
Og Sandhed er grunfæstet i dens Indre;
Himlene har smilet paa den;
Og den er iført sin Guds Herlighed;
Thi han staar midt iblandt sit Folk.
Ære og Herlighed, Magt og Styrke,
Være vor Guds, thi han er fuld af Barm-
hjertighed,
Retfærdighed, Naade og Sandhed og Fred
Til evig Tid. Amen."

DATE DUE

JUN 27 [illegible]			
JUN 25 [illegible]			
FEB 27 1990			
FEB 23 [illegible]			
[illegible]			
JAN 31 1997			
FEB 04 1997			